

Луса Кей Адамс

ТАЙНИЯТ МЪЖКИ КЛУБ
ЗА ЛЮБОВНИ РОМАНИ

Луса Кей Адамс

ТАЙНИЯТ МЪЖКИ КЛУБ
ЗА ЛЮБОВНИ РОМАНИ

Луса
Кей Адамс

ТАЙНИЯТ МЪЖКИ КЛУБ
ЗА ЛЮБОВНИ РОМАНИ

На баба

*Този път определено изаках
червей със звънче, нали?*

Гавин Скот неслучайно пиеше много рядко.

Изобщо не го биваше в пиенето и ето че в крайна сметка се озова на пода, забил лице в килима, докато посягаше към бутилката... където си и остана, защото, така и така, беше прекалено пиан, за да види в тъмното.

Поради което дори не се надигна, когато най-добрият му приятел и съотборник от „Нашвилските легенди“ Делрей Хикс задумка по вратата на хотелската му стая - царство на депресията, което непрекъснато му напомняше, че ако не друго, то поне умее да се издънва със замах.

- Отворено е - извика, заваляйки думите.

Вратата зейна широко. Дел щракна лампата и изруга.

- Мамка му. Имаме човек извън строя. - Обърна се и каза на някого зад себе си: - Помогни ми.

Дел и още един същински великан се приближиха до него с тежка стъпка, четири огромни ръце го сграбчиха под мишниците и ето че го вдигнаха върху скапания диван, който идваше със стаята. Таванът се завъртя над него и главата му тупна върху възглавниците.

- Хайде де. - Дел го плесна по бузата. - Размърдай се.

Гавин си пое дъх и успя да повдигне глава. Примига няколко пъти и закри очите си с ръце.

- Пиян съм.

- Нима? - рече Дел. - Какво си пил?

Гавин махна с ръка към бутилката бърбън върху масичката. Беше подарък от една местна дестилерия за всички от отбора в края на сезона преди няколко седмици. Дел отново изруга.

- Мамка му, човече. Защо просто не си излееш бутилка етилов спирт в гърлото?

- Не можах да намеря.

- Ще донеса вода - подхвърли другият тип, чието размазано лице като че ли приличаше на Брейдън Мак, собственик на няколко нощни клуба в Нашвил, но в това нямаше никаква логика.

Какво би правил Брейдън Мак тук? Бяха се срещнали само веднъж, на някакъв благотворителен голф турнир. Откога двамата с Дел бяха приятели?

Неочаквано в стаята влезе трети мъж и него вече Гавин го разпозна. Беше един от съотборниците му - Ян Фелисиано.

- *Cómo es él?*

Как е той? Гавин го разбра. Мамка му, явно когато беше пиян говореше испански.

Дел поклати глава.

- Няколко глътки го делят от това да започне да слуша Ед Шийрън.

Гавин изхълца.

- *No me gusta* Ед Шийрън.

- Млъквай - сопна се Дел.

- Не заеквам, когато съм испанец. - Гавин отново изхълца и този път с хълцането се надигна нещо кисело. - Или когато съм пиян.

Ян изруга.

- *Que paso?*

- Теа е поискала развод - обясни Дел.

От Ян се изтръгна невярващ звук.

- Жена ми спомена, че се носи слух, че нещата между тях не вървят, но аз не повярвах.

- Повярвай.

Гавин простена и отпусна глава върху дивана. *Развод*. Онази, за която беше женен от три години, майката на двете му близначки, жената, която го беше накарала да повярва в любовта от пръв поглед, беше приключила с него. И вината беше само негова.

- Изпий това. - Дел му подаде бутилка с вода. А после, обръщайки се отново към Ян, добави: - От две седмици е отседнал тук.

- Изхвърли ме от къщи - каза Гавин, изпускайки неотворената бутилка.

- Защото се държиш като задник.

- Знам.

Дел поклати глава.

- Предупредих те, мой човек.

- Знам.

- Казах ти, че ще й писне от теб, ако не се вземеш в ръце.

- Знам.

Този път Гавин изръмжа и повдигна глава. Твърде бързо. Направи го твърде бързо. Прилив на гадене го предупреди, че бърбънът се е насочил към най-близкия изход. Преглътна и си пое дълбоко дъх, само че, мамка му... Пот овлажни челото и подмишниците му.

- По дяволите, позеленява! - изкрещя Може-Би-Брейдън Мак.

Масивни ръце го сграбчиха отново и го вдигнаха на крака. Едва докосваше пода, докато Дел и Почти-Сигурно-Е-Мак го влачеха към банята. Добра се с препъване до тоалетната в същия миг, в който нещо с цвета на лоши решения изригна от устата му. Мак изруга задавено и изхвърча навън. Дел остана дори когато Гавин изпръхтя като тенисист, замахнал да удари топката, и повърна още няколко пъти.

- Никога не те е бивало е твърдия алкохол - отбеляза Дел.

- Умирам - простена Гавин, свличайки се на едно коляно.

- Не умираш.

- Тогава ти ще трябва да сложиш край на мъките ми.

- Вярвай ми, силно се изкушавам да го направя.

Гавин се отпусна по задник и се облегна на бежовата стена на банята. Коляното му се удари в бежовата вана, скрита зад бежовата найлонова завеса на душа. Изкарваше петнайсет милиона годишно, а ето че се беше сврял в хотелска стая, поскапана от онези от дните му, преди да пробие в Главната лига. Можеше да си позволи нещо много по-добро, ала това беше наказание, което си беше наложил сам. Оставил бе гордостта му да съсипе най-хубавото нещо, което някога му се беше случило.

Дел пусна водата в тоалетната и затвори капака на чинията. Излезе и миг по-късно се върна с бутилката вола.

- Пий. Този път наистина го мисля.

Гавин отвори шишето и го пресуши наполовина. След няколко минути стаята престана да се върти около него.

- Какво правят те тук?

- Ще научиш. - Дел седна на затворения капак на тоалетната и се приведе напред, подпрял лакти на коленете си. - Добре ли си?

- Не.

Гърлото на Гавин се сви. *Мамка му.* Беше на път да рухне пред Дел. Стисна очи и притисна палец между веждите си.

- Поплачи си, ако искаш - каза Дел, потупвайки крака на Гавин с върха на маратонката си. - В това няма нищо срамно.

Гавин облегна глава на стената, а по бузите му се стекоха две сълзи.

- Не мога да повярвам, че я изгубих.

- Няма да я изгубиш.

- Тя ис-иска развод, задник такъв.

Дел не реагира на заекването. Никой в отбора вече не му обръщаше внимание, най-вече защото Гавин бе престанал да се мъчи да го потиска край тях, което бе още нещо от дългия списък с неща, които дължеше на Теа. Преди да се запознае с нея, се стесняваше, неудобно му бе да говори дори пред хора, които познаваше. Ала на Теа окото ѝ не беше мигнало първия път, когато беше заекнал пред нея. Не беше опитала да довърши изречението вместо него, не беше извърнала очи, обзета от неудобство. Просто бе изчакала спокойно сам да изрече думите. Никой друг, освен семейството му, не го беше карал да се чувства като нещо различно от недодялан, заекваш спортист.

Което правеше предателството ѝ още по-голямо, когато преди един месец бе разкрил лъжата ѝ. А то бе именно това. Лъжа.

Жена му се беше преструвала в леглото през цялото време на брака им.

- Така ли каза? - попита Дел. - Или, че според нея е време да помислите за развод?

- Каква е шибаната разлика?

- Първото означава, че определено е приключила с теб. Второто означава, че не всичко е изгубено.

Гавин поклати глава.

- Безнадеждно е. Не чу гласа ѝ. Беше, сякаш говоря с непознат.

Дел се изправи, извисявайки се над него.

- Искаш ли да се бориш за брака си?

- Да.

Господи, да. Повече от всичко. И мамка му, гърлото му отново се свиваше.

- Какво си готов да направиш?

- Всичко.

- Наистина ли го мислиш?

- К-к-какво, по дяволите? Естествено, че го мисля.

- Добре. - Дел му протегна ръка. - Хайде, тогава.

Гавин му позволи да го издърпа на крака и го последва в стаята. Тялото му сякаш тежеше половин тон, докато отиваше с препъване до дивана и се строполи върху възглавниците.

- Хубаво местенце си имаш, Скот - подхвърли Мак, показвайки се от кухненския бокс, като отъркваше една зелена ябълка в рамото си, и отхапа шумно голямо парче.

- Това е мое - измърмори Гавин.

- Не те видях да я ядеш.

- Щях да я изям.

- О, да. След като видиш дъното на онази бутилка.

Гавин му показва среден пръст.

- Престани - нареди Дел на Мак. - Всички сме били на неговото място.

Я чакай. Какво? Какво, по дяволите, означаваше това?

Ян се настани в другия край на дивана и вдигна обувките си в каубойски ботуши крака върху малката масичка. Мак се облегна на стената.

Дел ги погледна.

- Какво мислите?

Мак отхапа още един залък и отговори с пълна уста:

- Не знам. Наистина ли мислиш, че ще му е по силите?

Гавин прокара ръка по лицето си. Имаше чувството, че е попаднал във филм. В скапан филм.

- Някой ще ми обясни ли к-какво става?

Дел скръсти ръце.

- Ще спасим брака ти.

Гавин изпръхтя, ала трите чифта очи, които го гледаха, бяха сериозни. Той простена.

- С мен е свършено.

- Каза, че си готов на всичко, за да си върнеш Теа. - напомни му Дел.

- Така е - измърмори Гавин.

- В такъв случай трябва да бъдеш откровен.

Гавин се напрегна, а Дел се отпусна върху малката масичка, която изскърца под тежестта на двуметровото му тяло.

- Кажи ни какво се случи.

- Вече го направих. Тя каза...

- Нямам предвид тази вечер. Какво се случи?

Гавин стрелна тримата мъже с поглед. Дори Ян и Ядящия-Неговата-Ябълка-Мак да ги нямаше, не би могъл да говори за това. Беше прекалено унизително. Достатъчно ужасно бе да признае, че не е в състояние да задоволи собствената си жена в леглото, но да е принуден да им каже за собствената си глупост, накара го тотално да откачи, да се премести в стаята за гости, да накаже жена си, като престане да ѝ говори, отказвайки да чуе обясненията ѝ, защото шибаното му его беше прекалено крехко, за да го понесе? Как ли пък не. Ще го задържи за себе си, ако нямате нищо против.

- Не мога да ви - измърмори най-сетне.

- Защо не?

- Прекалено лично е.

- Става дума за брака ти. Естествено, че е лично - отбеляза Дел.

- Ала това е прекалено...

Мак го прекъсна, издавайки подразнен звук.

- Пита те дали си ѝ изневерил, идиот такъв.

Гавин обърна рязко глава и впи яростен поглед в Дел.

- Това ли мислите? Смятате, че бих могъл да ѝ изневеря?

Само при мисълта за това го обзе желание да се надвеси над тоалетната чиния и да изпразни стомаха си от остатъка от течната си вечеря.

- Не - отвърна Дел. - Само че трябва да те попитаме. Правилото е такова. Не помагаме на тези, които изневеряват.

- Кои, по дяволите, сте тези *ние*? Какво става, мамка му?

- Каза, че снощи тя е изглеждала като непозната - рече Дел. - Хрумвало ли ти е, че може би наистина е непозната?

Гавин го стрелна с недоумяващ поглед.

- Във всеки брак настъпва момент, в който съпрузите си стават непознати. Хората се променят и не всички го правят с едно и също темпо. Един господ знае колко души са се развели просто, защото не са осъзнали, че онова, което им се е струвало непреодолим проблем, е просто преходна фаза. - Дел разпери ръце.

- Ала вие двамата? Истинско чудо е, че изобщо се срещнахте.

- От това да не се очаква да се почувствам по-д-добре?

- Излизахте заедно, колко, четири месеца, преди тя да забременее?

- Три.

Мак се изкашля в шепата си.

- Окей - продължи Дел. - Преди да се усетите, вече сключвахте брак в общината, а още преди близначките да се родят, те взеха в Главната лига. По дяволите, Гавин, бил си на път през по-голямата част от брака ви, докато тя е отглеждала момичетата, на практика сама, в непознат град. Нима мислиш, че след това ще бъде същата?

Не, обаче, по дяволите, не там беше проблемът при тях с Теа. Е, да, тя се беше променила. Той също. Само че бяха добри родители и бяха щастливи. Или поне той смяташе, че са щастливи.

Дел сви нехайно рамене и се изпъна.

- Виж, казвам просто, че в нашата професия е достатъчно трудно и за двойки, които излизат заедно от години и знаят точно с какво се нагърбват, преди да се оженят. Вие скочихте в дълбокото без спасителни жилетки. Никой брак не може да устои на това, дори и при най-добрите обстоятелства. Не и без помощ.

- Малко е късно за терапия.

- Не, не е. Само че не говоря за това.

- За какво *всъщност* говориш?

Без да му обръща внимание, Дел погледна към Ян и Мак.

- Е?

- Аз съм „за“ - отвърна Ян. - Няма да има никаква полза от него през следващия сезон, ако не успеем да ги съберем.

Мак сви рамене.

- Съгласен съм, ако не за друго, то поне за да го изкараме от тук. Защото, мамка му, мой човек... - Той махна с ръка към стаята.

Гавин се приведе тежко към Ян.

- Как е *върви на майната си* на испански?

Мак отхапа последния залък от ябълката и метна огризката през рамо. Тя се приземи съвършено в мивката. Гавин го мразеше повече от когото и да било на света.

- Моите дъщери ми дадоха тази ябълка.

- Леле - каза Мак.

- Слушай - рече Дел. - Тази нощ се наспи. Утре вечер ще се видим за първото официално събиране.

- Първото официално събиране за *какво*?

- Решението на всичките ти проблеми.

Тримата го гледаха така, сякаш всичко беше ясно.

- Това е всичко?

- Само още нещо - добави Дел. - За нищо на света не бива да се виждаш със съпругата си.

Нищо на света не е по-силно от жена, на която тотално ѝ е писнало.

От всички простонародни мъдрости, които беше научила от баба си през годините, надяваше се Теа Скот, поне тази беше вярна, защото, по дяволите, този чук тежеше цял тон. Четири опита досега и резултатът бе само една незначителна вдлъбнатина в стената и сериозно разтегнат мускул на гърба. Ала, дяволите да го вземат, нямаше да се откаже. Живееха в тази къща от три години и от три години тя си мечтаеше да съборят тази стена.

И след като вчера бракът ѝ беше рухнал, струваше ѝ се правилно днес наред да е стената.

Освен това наистина, ама *наистина* имаше нужда да удари нещо.

Замахна още веднъж с чука и от гърдите ѝ се откъсна гърлен звук. Най-сетне тежкият край срещна стената с удовлетворяващ трясък, оставяйки голяма дупка. Теа нададе тържествуващ вик, освободи чука от стената и пъкна лице в дупката. Почти можеше да усети светлината от другата страна, която просто чакаше да се освободи от разумно бежовия си затвор. Кой, по дяволите, изобщо би сложил стена тук? Кой архитект с всичкия си би разделил дневната от трапезарията, блокирайки великолепната светлина, нахлуваща от прозорците?

Замахна отново и втора дупка зейна до първата. Парче хоросан се приземи в краката ѝ, докато прах се вихреше във въздуха, полепвайки по ръцете ѝ. Мамка му, усещането беше страхотно.

Пъктейки от усилието, Теа пусна чука върху найлона, който беше постлала, за да предпази дървения под, и се обърна, за да погледне дневната, разтърквайки рамото си с ръка. Да. Точно там. Досами френските прозорци, водещи към задния двор. Съвършено място за статива и боите ѝ. Някой ден, след като завършеше образованието си, може би щеше да има свое собствено ателие. Засега обаче щеше да се задоволи и с това отново да рисува. Не беше докосвала платно, откакто момичетата

се бяха родили. Най-голямото ѝ творческо постижение тези дни бе да боядиса някоя бяла тениска, така че лекетата по нея да изглеждат нарочно направени.

Опитала се бе да стори нещо със стената. Подредила бе семейни снимки в щури конфигурации. Сложила бе рисунките и отпечатъците от ръчичките на момичетата в рамки. Окачила бе любимата бухалка на Гавин от гимназията. Всичко това - с идеята, че някой ден ще я оправи. Някой ден щеше да я боядиса с пожизнерадостен цвят. Да добави полици. Или пък просто щеше да я събори и да започне отначало.

Почувства, че този някой ден бе настъпил, в мига, в който се събуди тази сутрин, очите ѝ бяха все още подути от онзи миг на слабост през нощта, когато се бе разплакала в банята, притиснала юмрук към устата си, за да заглуши звука.

Сълзите обаче бяха безполезни. Съжаленията нямаше да и помогнат да започне отначало. Имаше само един начин да продължи напред и той бе: със замах.

Буквално.

Така че след закуска изпрати момичетата на урока им по танци заедно със сестра си Лив, която живееше с нея, откакто Гавин си беше тръгнал. След което извади стария гащеризон, с който рисуваше, отиде с колата до местната железария и купи чука.

- Сигурна ли сте, че знаете как да го използвате? - попита мъжът зад щанда.

Повдигнатите му вежди красноречиво говореха какво мисли за чука в ръцете на една жена.

Теа сви устни в някакво подобие на усмивка.

- Аха.

- Силната ви ръка трябва да е в основата на дръжката.

- Аха. Ясно.

Теа натика рестото в джоба си.

Мъжът подръпна тирантите си.

- Какво ще събаряте?

- Потиснически патриархални структури.

Мъжът примига.

- Стена.

- Първо се уверете, че не е носеща стена.

Желанието да удари нещо отново я връхлетя, като сериозен пристъп на туитърска ярост. Теа вдигна чука над рамото си, ала

тъкмо когато понечи да замахне, входната врата се отвори и момичетата се втурнаха вътре, пачките им подскачаха над розовите клинчета, а русите им опашки се развяваха в унисон. Голдън ретривърът им Бътър Бол ги следваше търпеливо, като куче бавачка. Последна беше сестра ѝ Лив, с кайшката на Бътър в ръка.

- Мамо, какво правиш ? - попита Амелия, заковавайки се на място.

В гласчето ѝ имаше смесица от страхопочитание и тревога. Не че Теа можеше да я вини. Точно в този момент мама едва ли приличаше на себе си.

- Събарям стената - отвърна жизнерадостно.

- О, да - подхвърли Лив. разтърквайки ръце. - Смятам и аз да се включа. - Пусна кайшката на Бътър, прекоси стаята и посегна към чука. - Може ли да си представям, че е лицето му?

- Лив - предупреди я Теа тихо.

Знаеше, че сестра ѝ не би казала нарочно нещо лошо за Гавин пред момичетата. От личен горчив опит знаеха, че единствените, които страдат, когато единият родител говори против другия, са децата. Само че устата на Лив понякога правеше каквото си поиска. Като сега.

- Чие лице, лелю Ливи? - попита Амелия.

Теа стрелна сестра си с един *нали ти казах* поглед.

- На шефа ми - отвърна Лив бързо.

Тя работеше с пословично тираничен майстор-готвач в известен нashвилски ресторант. Оплакваше се от него достатъчно, че сега момичетата нямаше да се усъмнят дали казва истината.

- Може ли и ние да ударим стената? - попита Амелия.

- Това е опасна работа, само за възрастни - отвърна Теа. - Може обаче да гледате.

Лив замахна силно, надавайки вик като Тарзан, и събори още едно парче мазилка на пода. Момичетата изпискаха възторжено и заподскачаха нагоре-надолу. Ава нададе тържествуващ крясък и нанесе карате ритник във въздуха. Амелия се опита да направи циганско колело. Да, в дневната се развихряше истински купон.

- По дяволите, това беше страхотно - заяви Лив, докато връщаше чука на Теа. - Трябва ни музикален съпровод.

Докато Теа отново поемаше инструмента, Лив извади мобилния си телефон и след няколко докосвания на екрана, от

блутуут колонките из къщата се разнесе гласът на Арета Франклин. настояваща за У-В-А-Ж-Е-Н-И-Е.

Лив грабна бейзболната бухалка на Гавин от пода, улови я като микрофон и запя с пълно гърло. Протегна ръка на Теа и тя се присъедини към нея заради децата, които се смееха така, сякаш този импровизиран концерт бе най-смешното нещо, което някога бяха виждали.

И просто така Теа и Лив отново станаха тийнейджърки, пеещи с цяло гърло в тясната спалня, която деляха в къщата на баба си. Именно там, докато майка им бе кой знае къде, опитвайки се да намери себе си в мъгла от гняв и съпружеска издръжка, а баща им беше прекалено зает да изневерява на втората си жена, за да обръща внимание на дъщерите си, двете бяха научили текстовете на песните на Пинк, обещавайки си, че никога няма да имат доверие на който и да било мъж, че никога няма да бъдат слаби като майка си или себични като баща си и винаги ще се защитават една друга.

Бяха те срещу света. Винаги.

И сега отново. Само че този път Теа имаше не само малката си сестра, която да защити. Трябваше да защити и момичетата си. И щеше да го направи. Каквото и да й струваше това. Щеше да се погрижи никога да не научат какво е да израснеш, заобиколен от напрежение или като пионка между двама воюващи родители.

Прилив на внезапна емоция опари крайчетата на очите ѝ, а в гърдите ѝ се разля болка. Гърлото ѝ се сви и гласът ѝ пресекна. Извърна се, за да не я видят Ава и Амелия, и избърса очи.

Лив без проблем замаза положението.

- Хей, момичета. Какво ще кажете да изтичате на горния етаж и да се преоблечете? Първата, която стигне до стълбите, ще избере филма тази вечер.

Перспективата за надпревара накара децата да се втурнат към стълбите. Броени секунди по-късно песента зазвуча по-тихо.

- Добре ли си? - попита Лив.

Болзнена буца спираше гласа на Теа.

- Ами ако вече съм ги наранила?

- Не си - рязко заяви Лив. - Ти си най-добрата майка, която познавам.

- Всичко, което исках, всичко, което съм искала някога, бе да им дам живот, какъвто ние никога не сме имали. Да им дам сигурност

и безопасност, и...

Лив я улови за раменете и я обърна към себе си.

- Той е този, който си тръгна.

- Защото аз му казах да го направи.

Не бе могла да понесе и минута повече сърдитото му мълчание след цял един месец, в който той отказваше да говори с нея за каквото и да било и се цупеше в стаята за гости. Две деца в къщата й стигаха.

- И той не изчака втора покана.

Така беше. И все пак Теа усещаше как я гризе чувство за вина. Имаше неща, които Лив не знаеше. Гавин не беше прав да реагира така, когато откри, че тя се беше преструвала в леглото, но пък и тя не биваше да допусне да го научи по този начин.

- Нужни са двама души, за да съсипят една връзка.

Лив наклони глава на една страна.

- Така е, само че аз съм ти сестра и поради тази причина съм генетично предразположена да вземам единствено твоята страна.

Двете се погледнаха в очите, за кой ли път благодарейки безмълвно на Бог, че имат поне един човек, на когото винаги могат да разчитат.

Някога Теа мислеше, че може да каже същото и за Гавин.

Проклет да беше! Теа вдигна чука. Време бе да стъпи на собствените си крака. Да продължи от там, където беше спряла, когато се бе отказала от всичко заради него и неговата кариера. Време бе да удържи на обещанията, които двете с Ливи си бяха дали преди всички онези години.

Замахна и в стената зейна още една дупка.

Лив се разсмя.

- Не съм единствената, която си представя лицето му, нали?

- Не - изръмжа Теа и отново замахна.

- Чудесно. Изкарай го навън. Ти си корава жена, която не се нуждае от мъж.

От тонколонките отекна гласът на Тейлър Суифт, пеейки сърдита песен за изгаряне на снимки.

Лив отново взе бухалката.

- Пази се. Идвам и аз.

- Почакай! Това е любимата му бухалка!

- Ако я искаше, да си я беше взел.

Лив замахна и Теа се наведе. Разнесе се силен трясък, когато бухалката срещна стената.

Теа пусна чука и я издърпа от ръцете на Лив.

- Не бива да я чупим.

- Това е просто бухалка.

- Спечелил е гимназиалния шампионат с нея.

Лив направи физиономия.

- Мъжете и техните играчки.

- Важна е за него - настоя Теа.

- Не е ли това проблемът? - сопна се Лив. - Бейзболът винаги е бил по-важен от теб.

- Не, не е бил.

Прозвучалият неочаквано дълбок тембър на Гавин накара и двете да се обърнат рязко.

Той стоеше на няколко крачки от тях, сякаш разговорът им го беше накарал да се материализира от нищото. Бътър изджафка и се втурна предателски към него, размахал щастливо опашка.

Тръпка разтърси Теа, докато гледаше как Гавин отпуска ръка върху главата на голдъна, за да го почеше разсеяно зад ушите. Носеше чифт избелели дънки и сива тениска. Влажната му коса беше щръкнала, сякаш беше взел набързо душ и само бе подсушил главата си с хавлия. Лешниковите му очи бяха кървясали и обрамчени от тъмни кръгове. Челюстта му бе потъмняла от брада, небръсната поне два дни.

И все пак незнайно как успяваше да изглежда неустойимо, несправедливо секси.

Лив намали музиката и скръсти ръце.

- Какво искаш, задник такъв?

- Лив - предупреди я Теа отново, а после се обърна към Гавин: - Вече не живееш тук, Гавин. Не може просто да влизаш така.

Той махна към вратата.

- Почуках. - Очите му се стрелнаха между разбитата стена и чука на пода. - Какво... какво правиш?

- Събарям стената.

- Виждам - бавно каза Гавин. - Но защо?

- Защото я мразя.

Гавин сбърчи вежди.

- Това моята бухалка ли е?

Нещо горещо и дребнаво прогори пътека през здравия й разум.

- Аха. Върши страхотна работа.

Теа се обърна и стовари бухалката в стената.

Гавин инстинктивно се сви.

- Смятам да поставя статива си тук. - Теа отново удари с бухалката. - Тази глупава стена спира всичката светлина.

- Навярно нямаше да е лошо да поговорим за това, преди да...

Гавин потръпна, когато Теа замахна за трети път.

- Навярно нямаше да е лошо, ако бяхме поговорили за много неща - сопна се Теа и отстъпи назад, избърсвайки оросеното си от пот чело.

Прекъсна ги внезапен писък откъм стълбището.

- Тате!

Амелия скочи от най-долното стъпало и се втурна към Гавин, обвинявайки ръце около крака му.

- Мама бута стената!

Тя се разсмя и протегна ръце, за да я вдигнат.

Без да сваля изпитателен поглед от Теа, Гавин я взе на ръце. Амелия начаса наклони глава на една страна.

- Болен ли си, тате?

- Ъ, не, миличка. Просто снощи не спях добре. - Гавин я целуна по бузката. - Миришеш на кленов сироп. Мама да не би да е направила специалните съботни палачинки за закуска?

- Да, с шоколадов сироп!

Прозвуча като *шоколадов сироп*.

Гавин срещна погледа на Теа и за миг те не бяха противници, а просто родители. През последните няколко месеца Амелия бе започнала да фъфли и Гавин се боеше, че може да е началото на постоянен проблем с говора, като неговия.

Теа се усмихна меко.

- Още е малка, не може да произнася някои звуци - тихо каза тя.

Гавин протегна свободната си ръка към Ава, която бе дощапукала тихичко след сестра си.

- Здравей, мъниче.

Ава обаче не се приближи и вместо това отиде при Теа. Беше инстинктивен закрилнически жест, който разби сърцето на Теа, особено когато детето вирна дръзко брадичка и заяви:

- Мама плака.

О, не. Откакто Гавин си беше отишъл, Ава бе започнала да се покатерва в леглото при нея посред нощ. Нима я беше чула да се

затваря в банята снощи? Теа не искаше момичетата *никога* да я чуват да плаче.

Гавин преглътна бавно. Очите му се плъзнаха по лицето на Теа, сякаш я виждаше за първи път, задържайки се върху луничките и петънцата, които тя не си беше дала труда да скрие с грим, преди отново да срещне очите ѝ. Теа се изчерви под тежестта на погледа му. Защо, по дяволите, я гледаше така?

- Може ли да заведем Бътър на разходка? - попита Амелия.

Това беше тяхното нещо - да разхождат кучето из квартала. Или поне беше, докаго Гавин все още живееше с тях.

- Някой друг път, миличка - отвърна той. - Трябва да говоря с мама.

Амелия се нацупи - ново, съкрушително ефективно оръжие, което бе открила наскоро. Гавин преглътна мъчително и на Теа почти ѝ дожаля за него.

- В понеделник ще дойда на мюзикъла ти в предучилищната. Какво ще кажеш да разходим Бътър след това?

- Аз ще ги изведа на разходка - заяви Лив, влагайки едно *да ти го начукам* в гласа си.

Бътър заподскача пред вратата, докато Лив му слагаше каишката и помагаше на момичетата да си облекат вълнените палтенца. Излезе навън, но после подаде глава в стаята:

- Свършвай бързо. Трябва да ти направим профил в сайта за запознанства.

Вратата се затръшна.

Гавин издаде неопределен звук.

Теа скри усмивката си.

- Не си вдигаш телефона - каза Гавин в мига, в който дъщерите им не можеха да ги чуят.

- Батерията му падна. Не бях в настроение да го заредя.

Той дойде по-близо, погледът му бе омекнал от загриженост.

- Добре ли си?

Сърцето на Теа се разтупка, но тя не му обърна внимание.

- Не аз мириша така, сякаш цяла нощ съм се наливала с уиски.

- Снощи се напих.

Теа се обърна към стената, готова за поредния удар.

- Празнуваш свободата си?

- Ако наистина мислиш така, значи, съм се издънил още по-страшно, отколкото си мислех.

Този път ударът, с който бухалката се стовари върху стената, не беше толкова удовлетворяващ.

- Е, именно там е проблемът, Гавин, защото ти здравата се издъни.

Той не възрази.

- Наистина ли ще си правиш профил в сайт за запознанства?

- Господи, не. - Теа изпръхтя и прокара ръка по челото си. - Това е последното, от което се нуждая.

Друг мъж в живота ѝ? Още обещания, на които не можеше да се вярва? Не, благодаря

Гавин кимна, видимо облекчен.

- Ако си тук, за да си вземеш нещо, побързай, защото момичетата няма да се бавят.

- Не съм тук за вещите си.

- Какво тогава?

- Ис-ис-ис...

Сърцето на Теа отново затупка, докато го гледаше как се бори с мускулите на гърлото си.

Най-сетне Гавин успя да довърши изречението:

- Искам да поговорим.

- Нямаме какво повече да си кажем!

- Моля те, Теа.

Проклетото ѝ сърце заподскача в гърдите ѝ като топче за пинг-понг.

- Добре.

Тикна му бухалката в ръцете и се отправи решително към кухнята. Обърна му гръб, за да си налее чаша вода от чешмата, кипейки безмълвно от ярост, докато гледаше огромната бяла дъска, която покриваше стената до хладилника и изпълняваше ролята на календар. Някога Теа обожаваше да бъде импулсивна и безгрижна, ала сега беше напълно отдадена на този многоцветен контролен център, където планираше всяка минута от живота им: уроци по танци, посещения при зъболекаря, меню за вечеря, дни, в които помагаше в предучилищната, и - с големи червени букви, които означаваха статус ЗА НИЩО НА СВЕТА ДА НЕ СИ ЗАБРАВИЛА - напомняния да намери любимия клин на Ава преди училищния музикъл в понеделник.

Някога календарът беше пълен и с най-различни благотворителни и обществени ангажименти, тъй като бе

официален член на клуба ЖИП - Жени и приятелки на мъжете от „Нашвилски легенди“, ала откакто бяха плъзнали слухове, че двамата с Гавин имат проблеми, съпругите и приятелките бяха започнали да се дистанцират от нея. Дори не я бяха поканили на тъпия си обяд този месец, а това беше, *преди* тя да поиска развод.

Е, Теа, така или иначе, никога не се бе чувствала на мястото си сред тези жени, колкото и да се беше опитвала. Когато беше с тях, така и не успяваше да се отърси от чувството, че е *онази* - момичето, което те всички тайно подозираха, че е забременяло нарочно, за да си хване богат професионален спортист. И изобщо не им хрумваше, че последното, което Теа би сторила, бе да се омъжи за пари. Докато растеше, с очите си беше видяла как парите развалят и разяждат всичко наоколо си.

Не. Беше се оженила за Гавин по любов.

Ала като се имаше предвид колко успешно се бе оказало това, може би щеше да е по-добре да се беше омъжила за пари.

Беше се оказала напълно неподготвена за живота на бейзболна съпруга. Да бъде една от ЖИП на „Нашвилските легенди“, идваше със своя собствена известност и отговорности. Покрай всички благотворителни събития и официални появи в обществото, то бе като да бъде въввлечена в женски колежански клуб, от който никога не бе искала да става част. Не че имаше нещо против подобни клубове. В колежа дори беше част от един - артистична сбирка от студентки по драматургия и музика, феминистки, които протестираха против орязването на средствата за женския център.

Само че с ЖИП беше различно. Тук бяха нужни конформизъм и пълно подчинение, противоположност на всичко, което Теа бе защитавала преди. Видяла се бе обаче принудена да се оправи с това съвсем сама, заедно с невръстни близначета, защото Гавин отсъстваше повече, отколкото си беше у дома. И незнайно как, в процеса на всичко това се беше изгубила, докато накрая и сама не можеше да се познае. Как я беше описало списание „Южняшки лайфстайл“ миналото лято в статията си за професионалните спортисти от Тенеси и техните семейства? *Невинно пастелна*. Да, това беше. И бяха прави. Целият ѝ гардероб от „Лили Пулицър“ беше същинска ода, възпяваща захарния памук. За бога, тя някога носеше тениски на „Депеш Мод“ и черни кецове.

Статията ѝ беше действувала като кофа със студена вода, изсипана върху главата ѝ. Беше я събудила. Тя бе изпръхтяла, препъвайки се, и бе осъзнала, че се е превърнала във всичко онова, което някога бе презирала. А Гавин или не беше забелязал, или не го беше грижа, че тя се бе преобразила в някаква стерилна своя версия.

Или, още по-лошо, предпочиташе тази стерилна Теа.

Той се прокашля и Теа най-сетне се обърна. На светлината в кухнята сенките под очите му изпъкваха още повече, като две синини. Действително изглеждаше ужасно. Гавин открай време никак не носеше... и нямаше предвид само на алкохол.

Теа плъзна чашата към него по кухненския остров.

- Искаш ли аспирин?

- Вече взех.

- Не помогна ли?

- Не особено.

Той се усмихна леко и обви ръка около чашата, която тя му беше дала, потърквайки с палец хладната кондензация. Теа не бе в състояние да потисне неочаквания копнеж, който накара части от нея да се свият от болка, а други да изтръпнат. Колко точно беше зажадняла за физическа близост, след като гледката на палеца му, потъркващ разсеяно чаша с вода, бе в състояние да накара най-интимните ѝ части да се напрегнат? Не я беше докосвал от онази нощ, нощта на Голямото-О- Не. Ала въпреки това, което Гавин очевидно бе решил, Теа открай време обичаше той да я докосва. За това не се бе преструвала.

Проклет да беше.

- Искам да задържа къщата.

Гавин наклони глава, сякаш не я беше чул добре.

- К-какво?

- Знам, че искам много, но няма да имам нужда от голяма издръжка за децата, ако си съгласен да изплатиш къщата за момичетата и мен. Естествено, ще тръгна на работа, но...

Гавин бутна чашата настрани.

- Теа...

- Мисля, че с Лив нямаше да ни е толкова трудно, ако татко не беше продал къщата, след като напусна мама. И понеже това е единственият дом, който момичетата са имали някога... - Гласът ѝ секна и тя си пое дъх, за да го прикрие. - Трябва да им съобщим

заедно. Само че не съм сигурна кога е подходящият момент. Преди празниците? След тях? Не знам. Не знам дори дали ще разберат какво означава. Все още мислят, че те няма, защото имаш мачове, но това няма да трае още дълго...

- Теа, спри!

Стакатото на гласа му бе толкова шокиращо, колкото и нетипично. Теа само дето не изскочи от кожата си.

- Какво да спра?

- Не искам това.

- Къщата?

- Не! По дяволите! - Той прокара ръце през косата си. - Искам да кажа, да. Искам къщата. Искам т-т-теб и момичетата в къщата.

- Не разбирам.

- Искам *теб*!

Теа зяпна. Изненада открадна гласа ѝ за миг, преди цинизмът да ѝ го върне.

- Престани, Гавин. Твърде късно е за това.

Гавин стисна ръба на плота така, че вените на яките му ръце изпъкнаха.

- Не, не е.

- Най-добре е да го направим сега, докато момичетата са малки и няма да си спомнят...

Не можа да довърши, защото гърлото ѝ се сви. Нямаше време за подобни емоционалности.

Лицето на Гавин се скова.

- Да си спомнят какво? Че родителите им някога са били женени?

- Бих предпочела да не си спомнят *това*, отколкото да бъдат принудени да изтърпят болката да гледат как семейството им се разпада.

- Тогава нека не допуснем семейството ни да се разпадне.

- Ти го разби, когато си тръгна.

- Ти ми каза да си вървя, Теа!

- А ти нямаше търпение да го направиш.

Гавин отвори уста и отново я затвори, преди да избъбри:

- Трябваше ми време, за да помисля.

- И сега ще имаш всичкото време, от което се нуждаеш.

Гавин се наведе и като подпря лакти на кухненския остров, улови главата си в ръце.

- Не се получава така, к-както исках.

Теа се отдръпна рязко от плота.

- Нима? И как точно си представяше, че ще се случи? Защото, изглежда, си си въобразявал, че е достатъчно просто да се появиш тук и аз ще те посрещна с усмивка, сякаш нищо не е станало. Правих го в продължение на три години, Гавин. Дотук бях.

Тя се отправи обратно към стената. Имаше нужда отново да удари нещо.

- К-какво, по дяволите, означава това? - попита той, следвайки я плътно.

- Означава, че оргазмите бяха най-малкият ни проблем!

Ето какво я вбесяваше най-много. Беше ѝ сърдит, задето се бе преструвала в леглото, ала нима не знаеше, че от години се беше преструвала за всичко?

Взе бухалката и замахва с всичка сила. В стената зейна още една дупка.

- Теа, почакай. - Гавин обви пръсти около бухалката, за да ѝ попречи да замахне отново. Моля те, просто ме чуй за секунда.

Теа се обърна рязко.

- Отдавна минахме фазата на слушането, Гавин. Молих те да ме чуеш поне хиляда пъти от онази нощ насам и ти отказа!

- Не всичко през онази нощ беше ужасно, Теа!

Теа се приближи до него, тласкана от насъбралата се в нея ярост.

- Ти майтапиш ли се? Мислиш, че сега е подходящият момент да ми напомняш за великолепия си голям шлем?¹

Би било забавно, ако не беше трагично. Съвършената ирония. Нощта на най-голямото постижение в кариерата му - голям шлем, с който бяха спечелили шестия мач в сериите за шампионата на Американската лига - бе нощта на още по-голям триумф в леглото за Теа.

- Говоря за онова, което направихме след мача - каза Гавин, стопявайки разстоянието между тях и понижавайки съблазнително глас.

- То не беше ужасно.

- Тогава защо след това се изнесе в стаята за гости?

Гавин вдигна помирително ръце.

- Защото реагирах прекалено и оплесках всичко! Знам го. И ис-ис...

Устата му се мъчеше да произнесе думите, които мускулите му бяха твърдо решени да задържат в него. Прокара ръка по линията на челюстта си, а после стисна тила си. Най-сетне наведе поглед към пода и изръмжа, раздразнение бе разтеглило устните му в гримаса.

Входната врата се отвори рязко за втори път тази сутрин и Гавин преглътна ругатня, когато Амелия и Бътър се втурнаха в къщата, следвани по-бавно от Ава и Лив. Амелия спря в преддверието и вдигна едно кучешко лакомство толкова високо, колкото можеше да стигне с малката си ръка.

- Татко, виж!

Тя заповяда на Бътър да скочи. Кучето просто протегна глава и взе лакомството от пръстите ѝ, ала Амелия изписка така, сякаш го беше научила да говори.

Гавин се усмихна меко.

- Много готино, миличка - каза с напрегнат глас.

Лив улови погледа на Теа, докато влизаше в кухнята. Няколко секунди по-късно от тонколоните се разнесе „Всички необвързани жени“.

- Страшно е деликатна - тихо рече Гавин.

- Никой не е по-лоялен от една по-малка сестра.

- Ще отидем да поскачаме на трамплина - подхвърли Лив, доловила все още тегнещото напрежение в стаята.

Усили музиката и излезе в задния двор с момичетата.

Гавин се приближи предпазливо до Теа.

- Просто ми кажи какво т-т-трябва да направя.

Лицето му имаше умоляващо изражение, което твърде много ѝ напомняше за престорения моля-те-миличка тон, който баща ѝ използваше, когато молеше майка ѝ да му даде втори шанс. Или пък трети, или четвърти. Колко пъти майка ѝ беше вярвала на обещанията му и го беше приемала обратно? Твърде много. Теа нямаше да допусне същата грешка.

- Твърде късно е за това, Гавин - въздъхна тя, повтаряйки думите си отпреди малко.

Лицето на Гавин пребледня.

- Просто ми дай шанс.

Тя поклати глава.

Очите му се присвиха. Със задавен звук, той се обърна рязко, обхванал главата си с ръце. Тениската му се опъна върху

обтегнатите мускули на гърба му, които се издуха, докато той се бореше с мислите си. Мигът, натежал от напрежение, отмина. преди той отново да се обърне. Решителност тласкаше стъпките му, докато стопяваше разстоянието между тях.

- Ще сторя всичко, Теа. Моля те.

- Защо, Гавин ? След всичкото това време, *защо?*

Очите му се спряха върху устните ѝ и Господи, щеше да...

Гавин изръмжа, постави ръка на тила ѝ и наведе устни към нейните. Теа се дръпна назад, залитайки, и улови облегалката на дивана, за да не падне, ала не беше нужно, защото Гавин обви ръка около гърба ѝ. Силна, закрилническа, мускулеста, мъжка ръка, която я притисна към коравото му тяло. Устата му плячкоса нейната. Отново и отново. А когато езикът му се плъзна между устните ѝ, тя не можа да се сдържи да не отговори. Зарови пръсти в предницата на тениската му и отвори по-широко уста с въздишка. Имаше вкус на паста за зъби, уиски и глътка отдавна изтубени мечти.

Само че тази глътка бе последвана от голяма доза объркване. Нима беше толкова достъпна? Една необузdana целувка и ето, че беше омекнала в ръцете му? Една целувка и ето, че бе забравила всичко, случило се между тях?

Теа се отскубна от устните му.

- Какво правиш, по дяволите?

- Попита ме защо - отвърна Гавин задъхано, с потъмнели очи. - Ето защо.

- *Какво си направил?*

Гавин се отпусна тежко на седалката до шофьора в пикапа на Дел. От миризмата на пица, пилешки крилца и останалата храна на задната седалка, стомахът му заплашваше отново да се разбунтува. Бяха минали няколко часа, откакто беше повърнал за последен път, ала миризмата на пикантния сос бе предупреждение, че това много лесно можеше да се промени.

- Целунах я.

Дел изруга.

- Изрично ти казах да не се виждаш с нея!

- Знам.

- И определено не ти дадох позволение да я целуваш.

- Не знаех, че се нуждая от такова.

- Нуждаеш се. И най-вече се нуждаеш от *нейното*. Мамка му. - Дел удари глава в кормилото. - С тези си изпълнения още повече влоши нещата.

Гавин не възрази, защото имаше гадното чувство, че Дел е прав. Ако беше успяла да докопа някой тиган, Теа като нищо щеше да го фрасне по главата с него. След като го беше отблъснала от себе си, му беше заявила, че няма никакво право да я целува по този начин, и му бе наредила да си върви.

Имало бе обаче един миг, в който се бе притиснала в него, отворила се бе за него, оставила бе езика си да се оплете с неговия и от гърдите ѝ се бе изтръгнала въздишка. *Истинска въздишка*. Не беше траяло дълго, ала в онзи миг съпругата му беше отвърнала на целувката му. Така че може би не се беше издънил напълно.

Дел зави надясно и се качи на магистралата. Вътрешността на колата бе обляна от жълтата светлина на фаровете на колите в насрещното платно, отиващи в центъра на Нашвил, за да се повеселят. Караха около петнайсетина минути, преди Дел да свърне близо до Брентууд, предградие, в което живееха доста спортисти и кънтри звезди.

Гавин предпочиташе Франклин. Там също живееха доста знаменитости, ала историческите улици, от двете страни на които се извисяваха дървета, му придаваха излъчването на малко градче. Живееха в обикновен квартал, не в някое гузарско, пълно с огромни имения, място. Къщата им беше близо до малкия център, където момичетата можеха да си вземат книжки от библиотеката или да си купят фунийка сладолед и където бяха станали редовни посетители на местната закусвалня със сепарета, тапицирани с напукан винил. Единствените туристи, които идваха, бяха запалени по Гражданската война типове, които искаха да видят местното бойно поле.

В началото Гавин беше скептично настроен, когато Теа бе предложила да живеят тук. С неговата заплата можеха да си позволят нещо по-разкошно. Ала когато видя как грееха очите ѝ, докато му показваше на телефона си обявата за тухлената къща от трийсетте години, бе немислимо да се опита да я убеди да си купят друга. А сега не би заменил начина им на живот за нищо на света.

Само че почти го беше направил.

Пет минути по-късно пое по грижливо поддържан тротоар, балансирайки пет пици и четири кутии с пилешки крилца.

- Чия е тази къща?

Ако се съдеше по скъпите спортни коли, строени в гаража, се боеше, че са в къщата на Задника-Ми-Изяде-Ябълката.

Оказа се прав. Вратата се отвори и Мак изсумтя за поздрав.

- Хей, вижте кой най-сетне е изтрезнял.

Гавин му тикна пиците и крилцата.

- Хей, вижте кой все още е задник.

- Вие двамата, престанете с това - изръмжа Дел и влезе в къщата.

Мак затвори вратата с крак.

- Просто се майтапим, нали така, мой човек?

- Не. Може да се каже, че те мразя.

Дел се обърна към тях.

- Всички ли са тук?

- Аха - отвърна Мак. - В мазето. Готов ли е за посвещаването си? Трябва да върна овцата във фермата до полунощ.

Гавин се намръщи, но ги последва през огромното преддверие и покрай широко, извито стълбище, озовавайки се в кухня, два

пъти по-голяма от тази в къщата му с Теа. Звукът на гласове се усили, докато се приближаваха до врата, отвеждаща в мазето.

Гавин пусна Мак и Дел да минат първи.

- Храната пристига - оповести Мак, свивайки зад ъгъла в дъното на стълбището.

Залп от изсумтявания изрази мъжкарско одобрение, последвано от няколко *крайно време беше*.

- Закъсняхме ли? - попита Гавин гърба на Дел.

- Не. Просто са дошли по-рано, за да доизпипат плана.

Гавин го сграбчи за гърба на тениската.

- Я чакай. Какъв план?

- План как да накараме Теа да приеме глупавия ти задник обратно - отвърна Дел, свивайки зад същия ъгъл, зад който бе изчезнал Мак. - План, който ти направи страшно по-труден с днешните си изпълнения.

Гавин си пое рязко дъх и го изпусна, задържайки се на последното стъпало. Най-сетне събра смелост, напомняйки си, че става дума за това да спаси брака си, и последва Дел.

Десет от най-известните личности в Нашвил - професионални спортисти, бизнесмени и представители на градската власт - стояха около пищен бар, бутайки се един друг, за да се доберат до пиците и крилцата. Дел пусна хартиения плик с останалата храна. Няколко пакета чипс изпаднаха отвътре. Една-единствена зелена ябълка се търкулна.

Мак я вдигна, поклащайки глава.

- Ама че дребнаво копеле си.

- Побързайте - каза Дел на останалите. - Трябва да започваме. Този идиот тук днес е целунал жена си.

Стаята изригна. Глави се обърнаха към него. Столове изпопадаха. Един хокеист изруга на руски.

- По дяволите, човече! - излая Мак. - Казахме ти да не се виждаш с нея!

Един тип, в когото Гавин разпозна Малкълм Джеймс, ръннингбек във футболния отбор на Нашвил, се задави с бирата си.

- Поне попита ли за разрешение преди това, или беше внезапна целувка?

- Внезапна, предполагам?

Ян го плесна по тила.

- Това е категорията „Голям жест“. Все още ти е рано за него.

- Голям жест?

Събрали се му отправиха гадни погледи, след което взеха чиниите си и се насочиха към игралната маса в другия край на мазето.

Руснакът се помота, мърморейки, над останалата храна, преди най-сетне да се спре на плик със солети. Пъхна го под мишница, сякаш някой можеше да му го открадне.

- Твърде много пица - каза, хвърляйки сърдит поглед на Гавин, докато минаваше покрай него. - Сирене. Направо се изстрелва от задника ми - Е, това беше картина, от която въображението на Гавин определено не се нуждаеше. - Идвай. Време е да започваме.

Гавин взе ябълката от плота и се затътри към единствения свободен стол.

Дел се прокашля и стана.

- Всички ли са готови?

Останалите кимнаха с пълни усти.

- Добре. Първото правило на читателския клуб?

Останалите отговориха като един:

- За читателския клуб не се говори.

Какво. По. Дяволите.

Гавин се огледа наоколо за скрита камера. Това трябва да беше някакъв номер.

- Читателски клуб? Това е великият ви план за спасяване на брака ми?

Дел кимна на Мак, който се понадигна и извади книга от задния си джоб. Метна я към Гавин и тя го уцели в лицето.

- Страхотни рефлексии. Надявам се, че си по-добър на шорт-стопа.

Гавин оголи зъби.

- Играя на втора база, задник такъв.

Мак сви рамене.

- Че то не е ли на практика едно и също?

Без да му обръща внимание, Гавин вдигна книгата от масата, върху която беше паднала. При вида на корицата примига. Жена, излязла от началото на деветнайсети век или там някъде, се бе излегнала на един диван, а зад нея стоеше тип, издокаран в старовремски костюм. Ризата му беше разгърдена.

- „Ухажването на графинята“ - бавно прочете той. Изскърца със зъби и вдигна очи. - Това някаква шега ли е?

- Не - отвърна Дел.
- Това е любовен роман.
- Да.

Гавин скочи на крака.

- Не мога да повярвам, че сте такива задници. Животът ми се разпада, а вие си правите тъпи шеги с мен.

- И аз си помислих същото, когато Малкълм ме въведе в клуба - обади се Дел. Само че не е шега. Седни и слушай.

Гавин притисна долната част на дланта в челото си и затвори очи. Когато отново ги отвори, останалите все така се взираха в него. Значи, не беше никакъв шантав сън.

- К-к-какво, по дяволите, става тук?

- Ако млъкнеш за малко, ще ти обясним, копеле такова - рече Мак.

Гавин се отпусна в стола си.

- Четете *любовни романи*?

- Наричаме ги *наръчници* - обади се руснакът.

- И правим много повече от това да ги четем - каза Малкълм.

Гавин се вледени.

- Ако се опитвате да ме въвлечете в някакви шантави суингърски изпълнения, аз се махам.

Дел се приведе напред, облегнал лакти на масата.

- Ще ти кажа нещо, което не съм ти казвал никога досега.

- Ъм, не съм сигурен, че искам да го чуя.

- Преди две години Неса подаде молба за развод.

Земята сякаш се разлюля пол стола на Гавин.

- Какво?! Защо не ми каза?

- Първо, тогава почти не те познавах. И второ, вероятно по същата причина, поради която не преливаш от желание да споделиш с никого какво се е случило между теб и Теа. То е лично.

- Но вие с Неса сте съвършената двойка.

- Нещата винаги са различни зад затворени врати, нали?

Да, само че в случая с Гавин част от проблема бе, че той беше прекалено глупав, за да си даде сметка, че никакъв го няма в леглото и че жена му очевидно бе започнала да го мрази. Начинът, по който го беше погледнала днес... Гавин потрепери. Дълбоко се съмняваше, че Дел би могъл да го разбере.

- Почти всеки мъж на тази маса е бил на ръба на това да изгуби съпругата, приятелката или годеницата си - продължи Дел и

Гавин си спомни загадъчните му думи от предишната вечер, *всички сме били на неговото място.* - И до един не само си върнахме момичетата, но връзките ни са по-стабилни от всякога.

Гавин плъзна поглед по лицата около масата. Те отвърнаха с кимвания, усмивки и - Мак - със среден пръст. Гавин отвърна на жеста му, а после поклати глава.

- Не разбирам какво означава всичко това, нито какво общо има с мен.

- Виж, човече - обади се Малкълм, поглаждайки с гигантските си лапи брада, която спокойно можеше да се кандидатира пред комисията за защита на горите. - Мъжете са идиоти. Оплакваме се, че жените били загадъчни и разни такива глупости, и че никога не знаем какво искат. Прецакваме връзките си, защото сме си втълпили, че е прекалено трудно да ги разберем. Ала истинският проблем сме ние. Смятаме, че не бива да чувстваме, да плачем, да изразяваме себе си. Очакваме жените да вършат всичката емоционална работа във връзката, а после недоумяваме, когато те се откажат от нас.

Гавин изпусна притеснено дъха си. Думите бяха попаднали прекалено близо до целта. *Изглежда, си си въобразявал, че е достатъчно просто да се появиш тук и аз ще те посрещна с усмивка, сякаш нищо не е станало. Правих го в продължение на три години, Гавин. Дотук бях.*

- В-все още не разбирам за какво говорите - заекна той.

- Любовните романи се пишат преди всичко от жени за жени и са именно за това как те искат да се отнасят с тях и какво очакват от живота и от една връзка. Четем ги, за да се чувстваме по-комфортно да изразяваме себе си и за да видим нещата от тяхната гледна точка.

Гавин примига.

- Говорите сериозно?

- И още как - отвърна Дел.

Руснакът с проблема със сиренето кимна.

- Четенето на любовни романи ми помага да видя колко различно виждаме света жена ми и аз и как трябва да говоря по-добре нейния език.

- Нейния език?

- Случвало ли ти се е да кажеш на Теа нещо, което според теб е напълно безобидно, само за да я видиш как се фръцва от стаята, а

после в продължение на часове да твърди, че нищо ѝ няма? - попита Малкълм.

- Да.

- Или пък да се пошегуваш, а тя адски да се обиди?

- Е, да, но...

- Или пък - включи се и Ян - да ѝ кажеш, че си сложил съдовете в миялната, а тя да се нацупи и да ти заяви да не очакваш потупване по рамото, задето си свършил нещо, за което всеки възрастен в проклетата къща би трябвало да е отговорен?

По гърба на Гавин пробяга ледена тръпка.

- Да не би да сте говорили с нея?

Ян изпръхтя.

- Вие двамата си говорите на различни езици. - Той махна към книгата. - Като четеш любовни романи, ще научиш нейния.

- Но Теа дори не чете подобни книги!

Останалите се спогледаха, а после избухнаха в смях. Дел го потупа по гърба.

- Да, да, вярвай си.

- Никога не съм виждал нещо подобно в къщата.

- Тя има ли електронен четец? - обади се Дерек Уилсън, местен бизнесмен, когото Гавин познаваше от рекламите му по телевизията.

- Да. Искам да кажа, не знам. Така мисля.

- Пълен е с любовни романи, слушай какво ти казваме.

Гавин погледна книгата в ръката си.

- Значи, искате да ми кажете, че трябва да п-права с-същото, което и героят в тази книга?

Господи, наистина ли започваше да ги слуша?

- Не буквално, не - отвърна Дел. - Идеята е да приложиш наученото от книгата в брака си. Освен това тази е от регентския период...

- Какво, по дяволите, е регентски период?

- Означава, че действието се развива в Англия през осемнайсети или началото на деветнайсети век.

- О, страхотно. Звучи адски актуално.

- В действителност е точно така - каза Малкълм. - Съвременните писатели на любовни романи използват патриархалното общество на старата британска аристокрация, за да изложат на показ дължащите се на пола ограничения, налагани

на жените както в професионалната, така и в личната сфера. Тези книжки са адски феминистки.

Мак намигна.

- А и секс сцените си ги бива.

Гавин изпусна книгата.

Мак и Уилсън се разсмяха и плеснаха тържествуващо длани.

- Тази страшно ми хареса - подхвърли Уилсън. - Най-малко четири по скалата КЕ.

- Искam ли изобщо да знам какво означава това? - Гавин потрепери.

- Това е системата, по която оценяваме колко секс има в една книга - обясни Уилсън.

- Какво означава КЕ?

Всички около масата отговориха в един глас:

- Книжна ерекция.

Гавин отново скочи на крака.

- Това е нелепо. Ж-ж-жена ми няма да ме вземе обратно заради някакви си тъпи книги.

Ала още по-нелено бе това, че започваше да го обмисля. Така де, сякаш би могъл още повече да прецака всичко.

- Книгите са само част от програмата. - Дел вдигна „Голата графиня“, или както там се казваше. - Всички преминахме през това и излязохме от другата страна по-добри мъже, по-добри съпрузи и по-добри любовници.

При тези думи Гавин вдигна очи.

- Какво искаш да кажеш?

- Е, това вече привлече вниманието му - изсумтя Мак. - Там ли е проблемът, мой човек? В леглото?

Горещина плъзна по врата на Гавин.

- Не - изръмжа той.

- Защото нали знаеш, че проблемите в леглото се дължат на проблеми извън спалнята. Не можеш да оправиш едното без другото.

Оргазмите бяха най-малкият ни проблем.

Гавин махна с палец към Мак, но се обърна към Дел:

- Този задник защо е част от клуба? Та той дори не е женен.

- Тук съм заради мръсните части - заяви Мак и намигна, отхапвайки половин парче пица наведнъж.

Ян стана и се приближи до Гавин.

- Виж, в началото и аз мислех, че ме поднасят. Цял месец дори не погледнах книгата, която ми дадох. Казвам ти обаче, *всички* ти казваме, че можем да ти помогнем. В читателския клуб не става дума само за четене.

Малкълм кимна сериозно.

- Това е братство, мой човек.

- Начин на живот - обади се един от представителите на местната власт.

Мак праметна ръка през рамото на Уилсън.

- Истинско емоционално пътешествие.

Гавин даде назад.

- Не обичам емоционалните пътешествия.

- Просто ни имай доверие - рече Дел. - Ще измислим детайлен план за спасяване на брака ти.

- Сигурен ли си, че просто не ме поднасят?

- Ти си един от най-добрите ми приятели - отвърна Дел. - Наистина ли мислиш, че бих се шегувал с това, че с Теа късате?

- Не - въздъхна Гавин.

Само че изглеждаше прекалено лесно. Трябваше просто да прочете няколко книги и готово - Теа щеше да го приеме с отворени обятия. Нима наистина беше толкова отчаян?

Представи си живота без Теа.

Да, наистина беше толкова отчаян.

Погледът му отново се плъзна по корицата.

- Защо точно тази?

Мак се подсмихна.

- Защото в нея се разказва за един идиот, който прецаква брака си и трябва да спечели жена си обратно. Да ти звучи познато?

Гавин преглътна надигащото се унижение.

- Какво трябва да направя?

- Съвсем просто е - отвърна Малкълм. - Да ни слушаш и да прочетеш книгата.

- Аха. - Дел изсумтя. - И, за Бога, да не си целунал жена си отново, докато не ти кажа.

Ухажването на графинята

Седмият граф на Латфорд беше виждал немалко разсъблечени жени през двайсет и деветте години от живота си, ала това не го беше подготвило за спиращата дъха гледка на съпругата му в първата им брачна нощ, приличаща на ангел в прозрачния си пеньоар.

Особено като се имаше предвид, че очите ѝ красноречиво издаваха, че би предпочела да се изкъпе в коритото на някое прасе, отколкото да почувства ръцете му върху кожата си.

Ама че неразбория! Защото за първи път в живота си Бенедикт Чарлз Артър Сеймур беше наистина и дълбоко влюбен.

- Ще изпълня дълга си, милорд - каза новоизпечената му съпруга.

Гласът ѝ беше глух, ръцете разтреперани, докато развързваше колана на кръста си. Пеньоарът ѝ се свлече на земята в купчинка от бяла коприна, оставяйки я пред него в простичка нощна риза, която го остави без думи и без мисъл.

Бенедикт заповяда на краката си да се отскубнат от корените, които бяха пуснали на прага на вратата, която разделяше неговите покои от нейните. Докато се приближаваше, сърцето му се пръсваше при всеки нов признак на това колко неловко се чувстваше тя. Стиснатите юмруци от двете страни на тялото ѝ. Разтрепераното повдигане и спускане на гърдите ѝ. Предизвикателният поглед, който отказваше да се извърне от неговия.

Той беше направил това. Вината беше негова.

- Можеш да бъдеш спокойна - дрезгаво каза Бенедикт, навеждайки се, за да вдигне коприненага дреха от пода. Благословено босите ѝ крака изведнъж се превърнаха в най-еротичното нещо, което беше виждал някога. Изправи се и задържа робата отворена. - Не съм тук за това.

За миг объркване измести гнева в погледа ѝ. Позволи му да задържи робата, докато отново пъхаше ръце в копринените ръкави. Бледа розовина покри бузите ѝ, когато той завърза колана на кръста ѝ, волност, която не биваше да си позволява, ала не бе в състояние да ѝ устои. Господи, дори само да бъде толкова близо до нея бе достатъчно, за да унищожи всеки помен от свързана мисъл в главата му.

- Мога ли да попитам какво тогава търсите в покоите ми?

Тя отстъпи назад.

- Имам подарък за теб.

Бенедикт извади малък пакет от джоба на халата си.

Очите ѝ се спряха върху обикновената кафява хартия.

- Нямам нужда от сватбен подарък, милорд.

- Бенедикт.

- Моля?

Тя повдигна вежда, доста сардонично изражение за една толкова добре възпитана млада жена... и именно една от онези скрити изненади, които го бяха накарали да се влюби в нея.

- Сега сме женени. Искам да ме наричаш с малкото ми име. - Той протегна подаръка към нея. - Моля те.

Тежка въздишка се изтръгна от крайчеца на пълните ѝ устни.

- Каква е целта на това?

- Нима един съпруг се нуждае от причина, за да направи подарък на съпругата си?

- Мисля, че ясно дадох да се разбере, че бракът ни няма да бъде такъв, милорд.

- Бенедикт. И не помня да съм приемал каквито и да било условия относно това какъв ще бъде бракът ни.

- Съвсем ясно установихте условията на брака ни с обвинението си.

Разкажание го проряза, отваряйки още повече раната, която кървеше в гърдите му от мига, в който осъзна колко дълбоко бе грешал. Ала докато научи истината, вече беше твърде късно. Беше предал доверието ѝ, когато то бе имало най-голямо значение.

- Грешка, за която ще се разкайвам до края на живота си - каза дрезгаво най-сетне.

- Това да не би да е извинение? - попита тя, хвърляйки поглед към подаръка.

- Не съм толкова глупав, че да смятам, че мога да купя прошката ти, обич моя. Това е просто израз на любовта ми.

Избягвайки погледа му, тя разгъна предпазливо хартията и отвори дългата кадифена кутия, в която лежеше огърлица от рубини и диаманти, която му беше струвала цяло състояние. Очите ѝ се разшириха.

- Милорд... - ахна тя.

- Бенедикт - поправи я той тихичко. - Харесва ли ти?

- Прекрасна е. Ала прекалено пищна за мен.

- Празни приказки. Ти си графинята на Латфорд. Трябва да си обсипана със скъпоценни камъни.

- Благодаря ви, милорд. - тя се извърна, за да остави кутията върху тоалетката си. - Ако няма нищо друго...

Учтивостта ѝ бе като студен повей в стаята. Как само му се искаше да си върнат изпепеляващата горещина, която пламтеше между тях, преди той да позволи на гордостта си да я угаси с едно-единствено недоразумение. Отново стопи разстоянието между тях.

- Моля те, обич моя! Дай ми шанс да поправам стореното.

Ресниците ѝ изпърхаха, зениците ѝ се разшириха.

- С каква цел, Бенедикт?

- Дълъг и щастлив живот заедно.

Тънката ѝ, изящна шия трепна, когато тя преглътна неспокойно.

- Вече не вярвам в тези неща. - Мина покрай него и отиде до леглото. - Казах ви, че ще изпълня дълга си и ще го сторя. Ще ви дам наследник колкото се може по-скоро. След което аз и детето ще се оттеглим в провинцията, за да бъдете свободен от мен.

- Не искам да бъда свободен от теб - изръмжа той.

- Милорд, едва преди седмици ме обвинихте пред най-безмилостната усойница, че съм направила така, че да ни заловят в компрометираща ситуация, за да ви принудя да се ожените за мен и да се добера до титлата ви.

- Но после научих истината.

- Ала вредата вече е нанесена.

- Тогава позволи ми да я поправам. - Той пристъпи несдържано напред, а думите се изляха от устата му. - Моля те, Ирена.

Устните ѝ се разтвориха. Навярно заради звука на името ѝ. Или пък напрежението в гласа му, натежал от извинението, което

никога нямаше да престане да повтаря. Не и докаго тя не му повярваше.

- Не мога да променя онова, което направих, нито ужасните неща, които наговорих. Единственото, което мога да сторя, е да се опитам да ти докажа колко дълбоко се разкайвам и колко искрени са чувствата ми към теб. Стига да ми позволиш.

Ето. Нещо различно от презрение трепна в очите ѝ. Разсея се мигновено, но се бе появило и това бе единственото, което имаше значение.

- Ирена...

- Твърде късно е - прошепна тя.

- Никога не е твърде късно. Не и за любов. - Той поднесе ръцете ѝ към устните си, целувайки кокалчетага на пръстите ѝ едно по едно, преди да срещне слияния ѝ поглед. - И, да, Ирена. Обичам те.

Крехка усмивка посрещна думите му, докато тя издърпваше ръцете си.

- Любовта не е достатъчна, милорд.

- Бенедикт - каза той, прокарвайки пръст по деликатната линия на челюстта ѝ. - И грешиш. Любовта е единственото, което има значение. И ще направя каквото и да е нужно, за да ти го докажа.

Веждата ѝ отново подскочи.

- И как, ако смея да попитам, възнамерявате да го постигнете?

- Като те ухажвам.

Ирена изпръхтя по начин, който изобщо не подобаваше на една дама.

- Не ставайте абсурден.

Смехът ѝ го накара да изпъне рамене, докато в главата му разцъфтяваше брилянтна идея.

- Обич моя - заяви той. - Ще започнем отначало.

- Толкова съм разочарована от теб.

Гласът на Лив зад нея я накара да подскочи. Лопатката за боклук се изплъзна от ръката ѝ и цялата купчина хоросан и прах се озова обратно на пода. Теа хвърли сърдит поглед през рамо.

- Защо?

- Оставям те сама с бутилка чудесно вино и ти го пренебрегваш, за да чистиш?

Беше неделя вечер и Лив бе предложила да сложи момичетата да си легнат, така че Теа да може да се взира празно пред себе си. Само че тя нямаше време за самосъжаление. Трябваше да почисти бъркотията, преди децата и кучето да решат да си поиграят в нея. Изсипа боклука в коша, докато Лив отваряше бутилка ризлинг, която се изстудяваше в хладилника. Напълни две чаши, подаде едната на Теа и се тръшна на дивана.

- Кое му е забавното на това да се развеждаш, ако не го използваш като извинение да се напиеш?

- Все още не съм открила нищо забавно в това, че се развеждам - каза Теа, настанявайки се в другия край на дивана.

- Поради което ще пием вино.

Лив се изтегна и сложи стъпала в скута на сестра си. Фактът, че краката ѝ бяха достагъчно дълги за това, определено не подобри настроението на Теа. Защо Лив беше взела високата и стройна фигура на баща им, а тя имаше ръста на смърф? Само че всеки път, когато се оплачеше, че е ниска, Гавин отвърщаше, че е свършена, защото може да опре брадичка на главата ѝ, когато я прегръща.

- Изглеждаш така, сякаш имаш колебания - отбеляза Лив.

- Нямам.

Сестра ѝ наклони глава на една страна и присви очи, сякаш не ѝ вярваше.

- Взе правилното решение.

- Знам. - Теа отпи малка глътка, за да прикрие жегналото я чувство на вина за всички неща, които не беше споделила с Лив. И които нямаше да сподели. За да смени темата, посочи нашарената от дупки стена. - Виж, това може и да беше малко импулсивно.

- Знам. Именно затова толкова ми харесва. Опасната, дръзката страна на Теа си проправи път до повърхността с гръм и трясък.

- Опасната, дръзката Теа?

- Аха. Спомняш ли си я? Онази, която имаше период, в който рисуваше гола и която веднъж се прикова към булдозер, за да защити едно дърво в кампуса. Тя ми липсваше.

Теа се загледа в стената и малкия напредък, който беше постигнала.

- И на мен.

Кога за последен път беше направила нещо импулсивно? Разбира се, именно импулсивността бе донякъде виновна за това да се озове тук. Един-единствен път, на задната седалка на колата на Гавин, в който бяха захвърлили всяка предпазливост на вятъра, бе достатъчен, та сперматозоидът да открие яйцеклетката. И ето че тя бе повторила грешките на собственото си семейство. Непланирана бременност. Бърза сватба. Преместване в предградията. Съпруг, който никога не си беше вкъщи.

И като стана дума...

- Отговори ли на поканата? - попита тя.

През декември баща им се женеше за четвърти път.

Лив изсумтя.

- Какъв е смисълът?

Теа кимна.

- Чудя се дали да не напиша на картичката *може би следващия път*, но ми се струва гадничко.

- Именно заради това е свършено.

- Какво, по дяволите, не е наред с тези жени? Как успява да ги убеди да не обръщат внимание на миналото му?

- Показва им банковата си сметка.

Това действително бе единственото логично обяснение. Никоя жена с всичкия си не би могла да погледне изпълненото му е изневери минало и да си каже: *О, да, от него ще излезе страхотен съпруг.*

Лив пресуши остатъка от виното си.

- Тя е на трийсет и две.

- Кой?

- Бъдещата ни мащеха.

Теа зяпна. Беше само с шест години по-голяма от нея.

- О, на мама страшно ще ѝ хареса - изсумтя.

- И като стана дума за прекрасната ни майка, днес два пъти звъня.

Теа се изпъна. С Лив от месеци насам не бяха говорили с майка си, всяка - по свои собствени причини.

- Не й върнах обаждането - добави Лив.

- Мислиш ли, че знае за сватбата?

Лив сви рамене и отпи глътка вода.

- Не знам, но нямам никакво намерение аз да й съобщя.

Теа потръпна. Да, тази перспектива определено не й харесваше. Но другото обяснение не беше за предпочитане.

- Може би е чула за нас с Гавин.

- Съмнявам се. Щеше да каже нещо в съобщението на гласовата поща.

- Или да се обади направо на мен.

Нищо не би зарадвало майка им повече от провала на брака на Теа.

През всичките тези години ме съдехте, но ще видиш. Сега си влюбена и си мислиш, че нищо никога няма да се обърка. Ала един ден той ще ти разбие сърцето и ти ще бъдеш принудена да ми се извиниш.

Това беше съветът, който Теа бе получила от майка си в деня на сватбата си.

Теа отпусна глава на облегалката, изгаряща от желание да смени темата.

- Как вървят нещата с кафенето на Алексис?

Лив помагаше на една приятелка да състави менюто за кафенето, което тя се канеше да отвори. Сестра ѝ я погледна многозначително, но позволи да сменят темата.

- Добре. Мисля, че ще отвори някъде през януари.

- Реши ли дали ще ѝ позволиш да използва рецептата за курабии на баба?

- Още не. Част от мен иска да ги запази за... - Тя сви рамене. - Е, нали знаеш.

За нейния собствен ресторант. Винаги си беше мечтала за това.

Е, *винаги* не беше съвсем точно казано. Имаше няколко години, през които единственото, за което Лив мечтаеше, бе да измисля нови и изобретателни начини да се бунтува. Лоши оценки. Лошо държание. Лоши момчета. Беше ги опитала всичките през тийнейджърските си години. *Не я свърта като човек, който гони*

червей със звънче, както казваше баба им. Кое то, честно казано, Теа така и не проумяваше съвсем, но предполагаше, че означава, че Лив търси нещо, което не съществува.

И тя я разбираше. Никоя от тях не бе излязла невредима от прецаканото им детство. Просто прикриваха белезите си по различни начини.

Ала колкото и да искаше да си отвори свой ресторант, Лив на няколко пъти беше отказвала предложението на Теа да ѝ заеме пари. Лив правеше нещата сама или изобщо не ги правеше, дори ако това означаваше да търпи адския тормоз на тираничния си шеф.

- Благодаря ти, че си тук - каза Теа, извивайки глава, за да погледне сестра си.

- Няма за какво да ми благодариш. Ти си била до мен толкова пъти, че никога не бих могла да ти се отплатя.

- Това ми беше работата. Аз съм по-голямата ти сестра. Беше дете.

Теа довърши виното си и се изправи с въздишка.

- Мисля, че ще си лягам.

Докато минаваше покрай нея, Лив я улови за ръката.

- Всичко ще се оправи, Теа.

- Ти и аз срещу света, нали така?

Лив се усмихна меко и стисна ръката ѝ.

На горния етаж Теа влезе тихичко в стаята на момичетата, за да ти нагледа. Първо се наведе над леглото на Амелия и приглади косата ѝ назад, за да я целуне леко по челото. След това отиде до деглото на Ава и повтори жеста, но се задържа малко по-дълго. Дори в съня си Ава беше по-сериозна от Амелия. Притискаше с всичка сила любимата си плюшена играчка до гърдите си, розовите ѝ устнички бяха здраво стиснати. Сякаш минутката разлика официално я правеше по-голямата сестра с всички отговорности, които това носеше със себе си.

Теа излезе безшумно от стаята и затвори вратата. Щракна тихо с пръсти, викайки Бътър да я последва. Облече си нощница и отиде в банята, за да си измие зъбите и лицето. Докато се връщаше в спалнята, спря пред скрина на Гавин. Чувство на съжаление я жегна и извади сърцето ѝ от обичайния му ритъм. Беше оставил почти всичките си вещи - повечето му дрехи и обувки, колекцията от бейзболни шапки. Върху скрина имаше

малък съд, пълен с нещата, които беше извадил от джобовете си - дребни пари и касови бележки от бензиностанции, кутийка оранжеви бонбонки „Тик Так“.

Теа прокара пръсти по нея. Почти можеше да усети вкуса им, така бе свикнала да ги усеща в дъха му, когато докосваше механично устни до нейните, преди за кой ли път да потегли нанякъде с отбора.

Съвсем различно от начина, по който я беше целунал днес.

Взе кутийката „Тик Так“ и я изхвърли в кошчето. След това угаси лампата и се пъкна под завивките. Бътър скочи върху леглото, завъртя се няколко пъти и се намести в половината на Гавин.

Само че тя вече не беше половината на Гавин. Той си беше тръгнал. И никакви извинения и умоляване не можеха да променят това. Защото, така де, за кого, по дяволите, се имаше? Нямаше право да се появи тук и да я целуне по този начин след всичкото това време. Сякаш тя щеше просто да се разтопи и да забрави всичко, което беше станало.

Макар за няколко мига наистина да се бе случило. Просто толкова отдавна не я беше целувал по този начин. Така, както я целуваше някога, преди тя да забременее, когато се влюбваха като двама безумци. Тогава никога не би повярвала, че мъжът, който едва издържаше и един ден, без да разкъса дрехите ѝ, ще се превърне в някой, който само дето не се извиняваше, когато посегнеше към нея нощем. Който все по-рядко и по-рядко посягаше към нея. Който дори не обръщаше достатъчно внимание на нуждите ѝ, за да забележи, че тя отново и отново оставаше незадоволена.

До онази нощ. Нощта на голямото „О! Не!“.

Теа стисна очи и ги закри с ръка, за да спре спомените, ала като натрапчива песен, заседнала в ума ѝ, споменът отказваше да я остави на мира.

Не бяха правили секс от два месеца и почти не си говореха, освен за неща, свързани с децата, къщата и графика на мачовете му. Тя не искаше да отиде на мача, но дори в онова състояние, в което очите ѝ най-сетне се бяха отворили за кошмара на онази, в която се беше превърнала, Теа не беше толкова дребнава. Не можеше да пропусне един от плейофите. Не и когато от това зависеше толкова много. Така че като добра бейзболна съпруга, тя

облече спортната му фланелка, позира за снимки, седна в сектора за семействата и си лепна *невинно пастелна* усмивка.

А после дойде деветият ининг. Всички бази бяха заети. Двама играчи вече бяха изгорели. Това бе най-важният момент в кариерата на Гавин и за първи път от много време насам беше важно и за нея. Нямаше време да се опитва да разбере защо, тъй като в мига, в който Гавин замахна, тя заплака. Само по звука на бухалката знаеше, че го беше направил. Хоумрън. И то не какъв да е хоумрън. Голям шлем, с който отборът печелеше мача.

Сълзи се стичаха по лицето ѝ, докато гледаше как съпругът ѝ обикаля базите, вдигнал тържествуващо ръце във въздуха. Съотборниците му го чакаха на хоума - крещящо, възторжено меле. Тълпата скандираше името му. Дел го окъпа с бутилката си електролитна напитка. Коментаторите го нарекоха „холивудски финиш“. Беше един от онези мигове, за който всички бейзболисти си мечтаят, ала малцина получават. И тя бе завладяна от еуфорията заедно с всички останали. Пи шампанско в сградата на отбора. Остави го да я повдигне от земята и да я целуне.

Докато се приберат у дома, бяха като преди. Обезумели. Полудели един за друг. Едва успяха да се доберат до леглото, преди да разкъсат дрехите си. И Гавин, о, Гавин... беше я погълнал така, както правеше някога.

В допира му имаше настървеност, каквато Теа не бе усещала от много отдавна. Неотложност, която я възбуждаше, възпламеняваше. Беше му отвърнала със същата страст, със същата необузданост. Беше опиянена от него, от шампанското, от желанието.

Оргазмът ѝ я изненада, заслепи я, накара я да затрепери и да изкрещи. И тогава Гавин застина.

- К-к-какво беше това?

Теа се разсмя, преливаща от радост.

- Знам, че от доста време не сме го правили, но нима си забравил как се казва?

Гавин сложи ръце от двете ѝ страни и се повдигна над нея.

- Какво, по дяволите, беше това, Теа?

От студенината в гласа му я полазиха тръпки.

- Какво искаш да кажеш?

Той излезе грубо от нея. Остатъкът от удоволствието ѝ започна да се топи, желанието върху лицето му бе заменено от изражение,

което тя не можеше да разчете, но и не беше нужно. Ужас скова стомаха ѝ. Беше разбрал. Мамка му. Беше разбрал.

- Т-ти да не би... - Той млъкна. Примига. Преглътна. - Да не би да получи оргазъм?

Теа опита да се усмихне, но не можа.

- Господи - ахна той, залитайки назад. - Преструвала си се.

Не беше въпрос.

Теа преглътна.

- Какво? Не, не съм.

Изглеждаше така наранен, така предаден, че тя протегна ръка към него. Той се отдръпна, залитайки.

- Не ме лъжи, Теа. От колко време се преструваш?

- Гавин...

- От колко време, по дяволите? - изкрещя той с глас, който толкова не приличаше на неговия, че тя подскочи.

Теа грабна фланелката му от пода и я облече. Бляскавата илюзия на последните няколко часа бързо избледняваше, разкривайки, че бе просто мираж.

Докато тя мълчеше, Гавин се хвана за главата.

- *Винаги* ли си се преструвала?

Безсмислено беше да лъже. Пък и, дяволите да то вземат, писнало ѝ беше да лъже. Писнало ѝ беше да се усмихва фалшиво. Писнало ѝ беше да се преструва, че всичко е наред. Писнало ѝ беше да симулира в леглото.

- Винаги? - сопна се тя. - Не. Не винаги. Само откакто момичетата се родиха.

- Това е целият ни брак.

- Да, така е. Как, по дяволите, ти отне толкова дълго да забележиш?

Той се взря в нея и без да каже нито дума повече, отиде в стаята за гости. Повече не се върна в леглото им.

Какво друго казваше баба им често? *Ако някой мъж иска да те напусне, помахай му за довиждане и заключи вратата. Имаш по-добри неща за правене, отколкото да водиш изгубени битки.*

Теа действително имаше по-добри неща за правене. Като например да довърши образованието си. Да съгради наново кариерата, която бе изоставила заради Гавин. Да отгледа силни, уверени в себе си дъщери. И никога, никога вече да не бъде толкова глупава, че да довери сърцето си на някой мъж.

До понеделник сутринта Гавин беше убеден, че не би могъл да се депресира още повече. И тогава някой почука на хотелската му стая в осем часа сутринта и той осъзна колко дълбоко се беше заблуждавал.

Защото от другата страна на вратата стоеше Брейдън Книжна ерекция Мак.

- Какво, по дяволите, правиш тук?

- С такъв тон ли се посреща приятел, който ти носи кафе?

- Ти не си ми приятел, а трън в задника. - Това с кафето обаче звучеше добре и той се дръпна назад, за да пусне Мак да влезе. - И не ми отговори на въпроса.

- Чакам Дел.

- Защо?

- Защото имаме работа. - Мак извади хартиена чаша от картонената поставка, която носеше. Взех ти лате с аромат на тиквен пай. И канела. Стори ми се в твой стил.

Гавин се извърна с гримаса и неприличен жест, ала нуждата от кофеин надделя над гордостта му. Отвори прозорчето на пластмасовия капак на чашата и отпи глътка. Експлозия от вкусове го накара да се закове на място и да простене. Всемогъщи богове на кафето! Беше адски вкусно. Като течен пай с тиква. Защо, по дяволите, не го беше опитвал досега? Нищо чудно, че жените се наливаха с тези гадости.

Мак се ухили.

- Нали? Страшно си падам по това.

От вратата се разтресе друго настойчиво чукане. Дел нахълта в стаята с изражение, което ясно даваше да се разбере, че не е в настроение за глупости.

- Силно се надявам, че имате кафе за мен - излая той.

Мак посочи към поставката за чаши.

- Кафе с аромат на тиквен пай, точно както поръча.

Гавин зяпна.

- Ти също го пиеш?

Дел се тръшна най-безцеремонно на един стол до прозореца.

- Страшно го харесвам, но ме е срам да си го поръчам лично - Мак се плъосна на дивана и си събу обувките.

- Няма защо да те е срам, че ти харесва. Подобна реакция е съвършеният пример за това как токсичната мъжественост се е просмукала дори в най-дребните неща от живота. Ако повечето жени харесват нещо, обществото ни автоматично започва да му се подиграва. Досущ като любовните романи. Ако жените ги харесват, значи, за нищо не стават, нали така?

Гавин примига.

-Звучиш досущ като Малкълм.

- Аз не съм просто красиво лице, мой човек. - Мак остави чашата си и се изправи. - Къде са дрехите ти?

Гавин се задави в чашата си.

- Защо?

- Трябва да ти изберем какво да облечеш за училищния мюзикъл довечера.

- Тук сте, за да ми изберете дрехи?

- Освен другото - отвърна Дел.

Мак отиде до единичния гардероб срещу банята и го отвори.

- Човече, това е направо тъжно - заяви, бутайки няколко закачалки настрани. - Това ли е всичко, което притежаваш?

- Не, тъпоглавец такъв. Повечето от дрехите ми все още са в къщата.

- Е, нищо не мога да направя с това тук. Май ще се наложи да отидем на пазар.

- Няма да ходя на пазар с теб.

- Токсична мъжественост - изцъка Мак с език.

Дел въздъхна като изтормозен шофьор на автобус, на когото му оставаха още три часа до края на екскурзията.

- Сега бих могъл да съм си вкъщи и да правя любов с жена си.

Мак и Гавин се обърнаха рязко с вик.

Дел сви рамене.

- Тя определено искаше. Опитва се да ме примамва да се върна в леглото...

Мак си запуши ушите.

- Не пред децата!

- В такъв случай стига сте се джафкали! - скара им се Дел и махна към Мак. - Престани да обиждаш дрехите му и намери нещо. А ти - той посочи към Гавин, - да чуем.

Гавин се огледа наоколо, сякаш Дел говореше на някой друг.

- Какво да чуете?

- Какво научи досега.

- Какво научих?

- От книгата - обясни Дел, скръствайки ръце. - Нали започна да я четеш?

Гавин потръпна.

Дел се източи с няколко сантиметра. Или поне така изглеждаше.

- Вземаш ли изобщо всичко това на сериозно?

- Да...

- Защото поехме риск, като те поканихме в клуба.

- Дадохте ми проклетото нещо едва в събота!

- О, извинявай. Да не би в живота ти да има по-належащ проблем, който изисква вниманието ти? Защото си мислех, че главният ти приоритет е да спасиш брака си. - Дел прокара ръка по главата си и за миг се взря пред себе си. След това отново погледна към Гавин. - Колко прочете?

- Първата глава.

- Исусе - измърмори Дел.

- Виж, Дел, ще бъда откровен. Не съм сигурен какво се очаква да науча от тази книга.

- Така е, защото не се опитваш. Иди да я донесеш.

Гавин се замъкна до нощното шкафче, чувствайки се като дете, което току-що са изпратили в кабинета на директора, защото не си е написало домашното. Извади „Неговата сърдита графиня“, или както там се казваше, от чекмеджето. Дел я взе от него и я вдигна във въздуха като проповедник, който се кани да се развихри върху Евангелието.

- Неслучайно избрахме тази книга за теб.

- Защото в нея се разказва за мъж, който прецаква брака си.

- Разбрах.

- Не е само това. - Дел разгърна книгата и прелисти няколко страници, докато откри онова, което търсеше. Прокашля се и се зачете: „Обич моя. Ще започнем отначало.“

- Е? - попита Гавин.

- Именно това ще направите двамата с Теа.

- Не разбирам

- Отново ще ухажваш съпругата си. - Дел метна книгата на леглото. - И нямаме много време, така че стани.

- Защо?

- Защото трябва да поработим върху умението ти да флиртуваш.

Гавин за втори път се задави с кафето си.

- Не, не трябва.

- Здравата прецака нещата, като отиде при нея в събота, така че тази вечер ще трябва сериозно да се постараш. Накарай я да поомекне малко, та да можеш да си излееш душата. Ела тук.

Гавин отстъпи назад.

- Как ли пък не. Теа мрази флиртуването.

- Какво? - Мак изпръхтя през рамо. - Това са пълни глупости. Как изобщо се събрахте?

- Като не флиртувахме.

Което беше вярно. Дори веднъж му го беше казала. Беше го забелязала в кафенето, където работеше, именно защото нито веднъж не се беше опитал да фамилиарничи или да ѝ излезе с някоя изтъркана сваляческа реплика. Чудеше се дали би го намерила за също толкова умилително, ако знаеше, че просто се бе страхувал да не му се изсмее, но какво пък, нали беше подействало.

Дел отново въздъхна.

- Гавин, на всички жени им харесва да флиртуват с тях. Просто си падат по различни неща. Някои обичат мръснишките приказки. Други пък кавалерските увертюри. Трети харесват простиците мили жестове.

- Откъде, по дяволите, да знам какво харесва Теа?

Мак се извърна от гардероба с невярващо изражение.

- От колко време сте женени?

Дел побърза да се намеси:

- Това е част от научаването на нейния език.

- Няма да го науча до довечера!

Исусе, това беше унижително.

Дел кимна - безмълвно съобщение за Мак.

- Защо аз? - възропта Мак, преди да излезе неохотно от стаята.

Върна се миг по-късно, напълно преобразен. Обърна се на касата на вратата, скръсти ръце и се подсмихна. А после намигна.

Гавин хвърли поглед през рамо и отново погледна напред.

- Какво, по дяволите?

- Изглеждаш невероятно. Не мога да повярвам, че всички ще ме видят заедно с теб.

- Ъм....

- Би трябвало да предупредиш един мъж, преди да се появиш в рокля като тази. - И той плъзна бавно поглед по него, от главата до петите. А после всичко свърши. Мак сви рамене и се оттласна от вратата. - Най-важното във флиртуването е самоувереността. Това е всичко.

- В момента не преливам от самоувереност.

- Не *твоята* самоувереност, идиот такъв. Нейната. Идеята е да я накараш да се почувства така, сякаш е единствената жена в стаята. Да я накараш да се усмихне, да тръгне с по-лека стъпка, а по бузите ѝ да плъзне руменина. Да кажеш нещо, които тя отново и отново ще превърта в главата си, когато си легне.

Гавин едва не простена при образа, изникнал в ума му. Теа в леглото. Облечена в една от онези нейни къси копринени нощнички... Сама. Или, още по-ужасно, с друг мъж. Господи, щеше да повърне.

- Остави кафето - нареди Дел.

Гавин се подчини. Дел си лепна шантава усмивка и тръгна към него. Очите му се впиха в тези на Гавин и, дяволите да го вземат, той не бе в състояние да извърне поглед. Дори не си даде сметка, че бе започнал да отстъпва назад, докато не се блъсна в стената. Дел сложи длани от двете страни на раменете му и се приведе към него с усмивка.

- Здравей.

- Здравей - отвърна Гавин автоматично.

- Не мога да престана да мисля за снощи.

Гавин преглътна с усилие.

- К-какво се случи снощи?

Дел намигна.

- Искаш ли да ти напомня?

Гавин се долепи плътно до стената.

- Чувствам се длъжен да те уведомя, че е възможно в момента да съм мъничко възбуден.

- Трябва да си наистина отчаян - отвърна Дел, все така в ролята си. Размърда вежди и наведе поглед към устата му. - Това дори не е най-доброто, на което съм способен.

Мак се прокашля.

- Извинявам се, че се налага да разваля специалния ви миг, само че имаме сериозен проблем. - Той вдигна един сив пуловер. - Това е единственото свястно нещо, което Капитан Задник има в целия си жалък гардероб.

Гавин бутна ръцете на Дел настрани и Дел се отдръпна.

- Просто не забравяш да я гледаш в очите. Визуалният контакт е жизненоважен.

- И да намигваш - добави Мак, мятайки пуловера на леглото. - Жените страшно си падат по това.

- И поглеждай към устните ѝ - добави един последен съвет Дел. - Целта е да я накараш да мисли, че си ги представяш навсякъде по тялото си.

Е, поне това последното нямаше да е трудно. Гавин прекарваше по-голямата част от дните си, представяйки си устните на Теа върху тялото си.

Но я чакай... Гавин замести поглед между двамата.

- Това е всичко? Да ѝ кажа, че харесвам роклята ѝ и да се държа така, сякаш бих искал да ме оближе целия? Това е планът ви?

- Засега.

Гавин се отпусна върху леглото.

- Безнадеждно е.

- Би било по-лесно, ако ни кажеш какво се случи наистина между вас.

- Няма начин.

- Добре. - Дел отново въздъхна протяжно. - В такъв случай ни кажи *нещо*. Каквото и да е. Нещо, което тя ти е казала в събота и което би могло да ни помогне с плана за тази вечер.

Гавин се отпусна по гръб на леглото и впери поглед в тавана. Всяка дума, която Теа бе изрекла в събота, се бе запечатала завинаги в ума му, ала по-голямата част от казаното тогава щеше да разкрие твърде много, ако го споделеше с момчетата.

- Искате да задържи къщата - рече най-сетне.

Дел наостри уши.

- Така ли?

Гавин кимна.

- Каза, че за момичетата ще е по-лесно, ако един от нас запази единствения дом, който някога са имали, и попита дали съм съгласен да я изплатя.

Дел и Мак се спогледаха.

- Би могло да сработи - каза Мак.

- Рисковано е - добави Дел. - А и това не е регентският период.

По закон половината имот принадлежи на Теа.

- Ала символиката на жеста би могла да свърши добра работа.

- Хей. - Гавин се изправи и размаха ръце. - Искате ли да ме светнете какво става?

- Ще увеличим залога.

- Да не би да се очаква да знам какво означава това?

Дел и Мак си размениха поглед, който красноречиво говореше, че отговорът няма да му хареса.

Оказа се прав.

Дел си пое дълбоко дъх и го изпусна рязко.

- Ще се съгласиш на развод.

Какво. По. Дяволите.

- Аха - добави Мак. - По първо ще отидем на пазар.

- Мамо, много натискаш.

Теа наведе поглед към молива за рисуване върху кожа в ръката си, притиснат до лицето на Ава. Беше предложила да помогне с реквизита и грима за училищния мюзикъл и макар че работата ѝ помагаше да отвлече мислите си, с приближаването на мига, в който Гавин щеше да пристигне, те все по-често поемаха накъдето не трябваше.

За кой ли път ѝ се прииска Лив да беше тук за морална подкрепа, само че сестра ѝ трябваше да работи до късно тази вечер.

- Извинявай, миличка - каза тя, вдигайки молива от лицето на Ава.

- Мамо, толкова е красиво! - възторгва се Амелия до нея. - Рисуваш толкова хубав.

- Толкова *хубаво* - поправи я Теа тихичко. - И благодаря. Много мило.

Тя довърши и последните цветя върху лицето на Ава (и двете момичета играеха сърнички) и събра боите. До началото на представлението оставаха само десет минути. Учителката плесна с ръце и повиши глас над развълнуваното бърбрене, приканвайки децата да се подредят, което бе знак за Теа да се върне в публиката. Искаше ѝ се да беше излъгала Гавин, че се налага да остане зад сцената по време на представлението - не ѝ бе останала и капчица енергия за празните приказки и фалшивите усмивки, които бяха задължителни за всички появи на обществено място заедно с Гавин. Господ да ѝ беше на помощ да не фрасне първия, който започнеше да се прехласва за големия шлем на Гавин.

Стомахът ѝ се беше вързал на възел, докато слизаше по стъпалата до сцената. Очите ѝ се плъзнаха през множеството родители, търсеци си места. Дузина жени имаха еднакви подразнени изражения, което можеше да означава само едно - съпрузите им бяха закъснели и сега не можеха да намерят повече от две кадифени седалки една до друга за цялото семейство. Слава

богу, никъде не виждаше Гавин. Може би, ако се помотаеше още малко, нямаше да може да седнат заедно.

Облекчението ѝ не трая дълго.

- Здравей.

Тя подскочи при звука на маса му и се обърна. Гавин стоеше в подножието на стъпалата и ѝ се усмихваше, облечен в поло, което Теа виждаше за първи път. То се обвиваше около мускулите му така, сякаш дори памукът не можеше да му устои. Добре, че Теа можеше, тя беше имунизирана с ваксината *разбито сърце* и сега беше недосегаема за изпъкнали бицепси, яки ръце и съблазнителната вдлъбнатина между мускулите на гърдите...

Ъгх. Тя взе останалите стъпала.

- Намери ли места?

Гавин махна към пътеката.

- Десети ред. Оставих палтото си, за да ги запазя.

Изчака я да тръгне първа и сложи ръка на кръста ѝ, сякаш все още бяха заедно. Просто още едни щастливи мама и татко. Теа се отдръпна дискретно от допира му в същия миг, в който нечий глас се извиси над какофонията.

- Хей, ти си Гавин Скот, нали?

Естествено. Теа се обърна, докато в главата ѝ се гонеха низ от неразбираеми, измислени ругатни. Един баща с дънки и късо подстригана коса протегна ръка на Гавин, който спря учтиво, както правеше винаги с феновете си.

Теа си лепна изкуствена усмивка и също протегна ръка.

- Теа Скот.

Мъжът стисна едва-едва пръстите ѝ. Как бе възможно все още да има мъже, които отказват да се ръкуват с една жена? Хвърли ѝ бегъл поглед и отново насочи вниманието си към Гавин.

- Лош късмет в последния мач - каза мъжът. - Какво беше това решение накрая? Съдията да не беше сляп!

Една вена на врата на Гавин се изду. Мразеше, когато хората обвиняваха съдията, когато отборът им загубеше.

- Сами сме си виновни, задето допуснахме едно лошо решение да ни струва мача. Не играх толкова добре, колкото би трябвало.

- Как ли пък не. Дел Хикс беше виновен. Изпусна онази висока топка. Договорът му изтича, нали? Навярно бихме могли да го разкараме тази година. Да се отървем от ненужния товар.

- Дел Хикс е н-н-н...

Теа бе разбрала, че Гавин е започнал да заеква, само по изражението на другия мъж. Задникът гледаше навсякъде другаде, освен към него. Сякаш заекването бе нещо, от което да се срамуваш. Теа ненавиждаше хора като него. Твърдяха, че са страхотни фенове на Гавин, но в мига, в който той започнеше да заеква, се държаха така, сякаш страда от заразна болест.

Инстинктивно тя пхна ръка в неговата и я стисна. Пръстите му се склучиха около нейните и той изпусна дъха си и започна отначало.

- Дел Хикс е най-добрият ми приятел - заяви студено.

- О. Е, аз, ъ, ще ви оставя да седнете - каза мъжът с пламнало лице. - Радвам се, че се запознахме.

Теа се обърна и опита да издърпа ръката си от тази на Гавин, но той не я пусна. Вместо това я притегли към себе си и доближи устни до ухото ѝ, донасяйки със себе си мириса на сапуна си и възбуждащия дъх с аромат на оранжеви „Тик Так“ до кожата ѝ.

- Благодаря ти - каза тихо.

- Този тип беше задник.

- Теа.

Сериозният му тон я накара да го погледне неволно. Бързо извърна очи обаче, защото погледът му беше също толкова сериозен, колкото и гласът му, а точно сега тя не можеше да понесе всичко това.

- Може ли да не го правиш?

- Да не правя какво?

- Каквото и да си намислил. Не мога да го направя точно сега.

- Просто казах името ти.

- Въпросът е *как* го каза.

- Как го казах?

- Сякаш означава нещо - процеди тя тихо.

Той се приведе напред бавно, многозначително, а в очите му имаше шокиращо палав блясък. Сърцето ѝ определено *не* задумка в гърдите ѝ, а по кожата ѝ *не* полазиха тръпки от съблазнителната милувка на гласа му.

- Какво би означавало, ако ти кажа, че тази сутрин се събудих, викайки името ти? - промълви той.

- Какво, по...?

Гавин намигна, пусна ръката ѝ и отиде до местата им.

Останала на пътеката, Теа изписука със закъснение в знак на протест. А после краката ѝ най-сетне се раздвижиха.

- Какво беше това? - изсъска, докато заемаше мястото си.

- Какво имаш предвид?

- Много добре знаеш какво имам предвид. Наистина ли току-що ми намигна?

- Така мисля, да.

- Ти не намигаш.

- Не е вярно.

- Съвсем вярно е. Една жена си спомня всеки път, когато някой мъж ѝ намигне, защото страшно обича да ни намигат. То е като наркотик. Достатъчно е само да ни намигнете и ние се търкулваме по гръб и започваме да мъркаме. Не си ми намигал от дълго време.

- Значи, съм идиот. - Гавин бавно наведе поглед към устните ѝ. - Защото не бих имал нищо против да те чуя как мъркаш.

Теа изписка.

- Моля?

- Изглеждаш страхотно, между другото - подхвърли Гавин нехайно, обръщайки поглед към сцената. - Би трябвало да п-предупредиш един мъж, п-п-преди да се появиш в рокля като тази.

Осветлението угасна и благословена тъмнина скри бузите ѝ, които определено, със сигурност *не* бяха пламнали.

Гавин хвърли поглед към Теа в притъмнелия театър. Ако стиснеше ръце още по-здраво, сигурно щеше да си счупи някой пръст.

Собственоръчно щеше да изкорми Дел и Мак, ако това не сработеше. И нямаше предвид само флиртуването. Не можеше да повярва какво искаха да направи тази вечер. Не можеше да повярва и че се бе съгласил да го стори.

Завесата се вдигна и от тонколониите се разнесе музикално изпълнение на оркестър. Редица деца излязоха на сцената с танцова стъпка - миш-маш от животински личица и неравномерни стъпки. Разсмя се, когато разпозна двете им момиченца. Дори на сцената различните им характери личаха ясно. Амелия беше самоуверена, преливаща от енергия, танцуваща в свой ритъм. Ава беше сериозна, твърдо решена да изпълни стъпките точно както трябва. До него, здраво стиснатите ръце на Теа се поотпуснаха, а гръбнакът ѝ се облегна в седалката. Какъвто и гняв да хранеше

към него, поне временно бе потиснат от гледката на дъщеричките им.

Усещането, че пропада, накара зрението му се да се замъгли, докато я гледаше - начина, по който лицето ѝ реагираше на всяко очарователно нещо, което Ава и Амелия правеха, деликатната извивка на челюстта ѝ, трапчинката на бузата, която се появяваше всеки път, щом се засмееше, малкия белег с формата на полумесец под лявото ѝ ухо.

Очите ѝ се стрелнаха към него в мрака и от изписаната върху лицето ѝ резервираност, по кожата му пробяга ледена тръпка.

Представлението продължи един час. В мига, в който завесата падна, Теа обърна рязко очи към него.

- Престани.

Гавин реши да се престори, че не разбира, ала под мишниците му изби пот.

- Какво да престана?

- Каквото и да е това, което правиш - прошепна тя, оглеждайки се наоколо, за да се увери, че никой не ги слуша. - През цялото време се взираше в мен. И онзи коментар за мъркането. Какво правиш?

Гавин опита полуусмивчицата, която Мак беше използвал.

- Просто флиртувам със съпругата си.

- Флиртуваш? - Тя сложи ръка на челото му. - Да нямаш температура?

С разтуптяно сърце, Гавин свали ръката ѝ от челото си, обърна я и притисна устни до дланта ѝ.

- Всъщност, промълви с, както се надяваше, прелъстителен тон. - Имам.

Теа издърпа ръката си и се облегна назад, взирайки се в него така, сякаш му бяха пораснали рога.

- Блъснал си се с колата, нали? Или си паднал по стълбите, или някоя топка те е фрасната по главата.

Гавин преглътна.

- Какво?

- Мозъчна травма. Това е единственото обяснение. Трябва да отидеш на лекар.

- Защо не поиграем на чичо доктор?

Несигурната хленчеща нотка в гласа му изобщо не пасваше на опита му за самоуверено съблазняване.

Пълните лъскави устни на Теа се отвориха. Миг по-късно обаче тя ги затвори рязко и изскърца със зъби. Като войник, чул команда, тя скочи на крака. Когато Гавин не последва примера ѝ, тя се взря яростно в коленете му, сякаш близо двуметровата му фигура беше преднамерен заговор против нея и намерението ѝ да си тръгне драматично.

Гавин се надигна, пускайки я да мине покрай него, след което я последва в бавно движещото се множество, отпредило се към изхода. Мястото пред залата бързо се изпълваше с родители, чакащи децата си. Гавин си проправяше учтиво път, опитвайки се да стои толкова близо до Теа, колкото беше възможно. Тя вървеше сковано, навела глава, стиснала чантата си до себе си, сякаш в нея имаше кодове за изстрелването на ядрено оръжие.

Няколко души поздравиха Гавин с искрени усмивки и той отвърна със същото. Отдавна обаче се беше научил да избягва умело другия вид - неспокойната усмивка на почитател, когото съвсем малко окуражаване делеше от това да се претраши да поиска автограф или селфи с него. Феновете бяха жизненоважни в професионалния спорт и той би предизвикал който и да било град в Америка да излезе с по-лоялни фенове от тези на Нашвил. Само че професионалните спортисти също бяха хора, които понякога просто искаха да прекарат спокойна вечер със семейството си или да погледат как децата им играят в училищно представление.

Или да ухажват съпругите си, за да ги разубедят от намерението да се разведат.

Настигна Теа и пъхна ръце в джобовете си.

- Мислех си... какво ще кажеш, след като свършим тук, да...

Не можа да довърши предложението си да отидат да вечерят всички заедно (идея на Дел), защото една жена в червен костюм и високи токчета извика името на Теа и се приближи, махайки жизнерадостно с ръка.

- Госпожо Мартинес - поздрави я Теа.

- Казвай ми Лидия. - Жената се усмихна. - Толкова се радвам, че те хванах.

Теа погледна към Гавин и примига.

- О, ъ, Гавин, това е госпожа Мартинес, директорката на предучилищната. Лидия, това е Гавин. Съпругът ми.

Съпругът ми. Тези две думи никога не бяха звучали по-неестествено и едновременно с това по-обещаващо.

Жената протегна ръка и Гавин я стисна.

- Приятно ми е да се запознаем.

Директорката отново се обърна към Теа.

- Просто исках да ти кажа, че препоръчителното ти писмо ще е готово следващата седмица. Достатъчно бързо ли е?

Препоръчително писмо? Теа му хвърли поглед (притеснен, както му се стори) и отново насочи вниманието си към Лидия.

- Съвършено. Благодаря ти, Лидия.

Лидия махна с ръка.

- Това е най-малкото, което мога да сторя, след всичкото време, което отдели за нас тази и миналата година.

И с едно *ще се видим следващата седмица*, подхвърлено през рамо, Лидия забърза нанякъде.

- Препоръчително писмо за какво? - попита Гавин.

- „Вандербилт“ - отвърна Теа, насилвайки се да се усмихне. - Връщам се в университета, за да завърша следването си.

- К-кога го реши?

В очите ѝ лумна пожар.

- Винаги съм възнамерявала да довърша образованието си, Гавин.

- Теа, не казвам, че не можеш...

Мамка му. Не биваше да го казва. Ама изобщо. Вратът на Теа се изопна и почервеня.

- Е, слава на Бога за това, защото определено нямаше да го направя без твоето позволение.

Гавин прокара пръсти през косата си.

- Миличка, нямах това предвид. Може ли просто да поуспокоим топката и ...

- Ти сериозно ли ми казваш да се успокоя? Защото това рядко има желания ефект.

Господи, издънваше се главоломно. Една глупава забележка го делеше от това да се провали с гръм и трясък.

- Мамо, видя ли ни?

- Слава богу - прошепна Гавин, когато Амелия и Ава се втурнаха към тях.

Лицето на Теа се преобрази. Тя разтвори ръце и ги зачака да се хвърлят в прегръдките ѝ.

- Бяхте невероятни! - каза, навеждайки се, за да ги целуне. - Най-страхотните танцуващи сърнички в историята.

- Видя ли ни, тате?

Амелия го прегърна през краката.

- Да, сладурче. Бяхте невероятни.

- Гладна съм - обади се Ава и на Гавин му се прииска да я разцелува, задето му беше подала съвършената реплика.

- Ще направя макарони със сирене, когато се приберем каза Теа.

Гавин знаеше, че почвата под краката му е несигурна, но реши да рискува.

- Знаете ли какво? Аз също съм гладен. Защо не отидем „При Стела“?

„При Стела“ беше любимият им ресторант. Водеха ги в малката закусвалия в центъра, откакто момичетата бяха достатъчно големи, за да седят в детски столчета.

- Да, мамо! Може ли да отидем „При Стела“?

Гавин задържа дъха си и срещна твърдия поглед на Теа. Преглътна.

- Можеш да ми разкажеш за „Вандербилт“ - предложи.

Теа го измери с яростен поглед, който му подейства като ритник в топките, но после си лепна щастлива усмивка заради момичетата.

- Звучи страхотно. Защо не ги закараш и да се срещнем там?

- Аз искам да се возя с мама - каза Ава и я улови за ръката.

Гавин потръпна, сякаш думите ѝ бяха шамар, но успя да се усмихне.

- Амелия може да се вози с мен, а Ава с теб.

Бяха спрели в противоположни краища на паркинга, така че се разделиха на тротоара. Амелия стисна здраво дланта му и започна да размахва ръка напред-назад.

- Ава шпи при мама всяка нощ - каза тя и скочи от бордюра.

Гърдите на Гавин се свиха, когато тя изфъфли. Теа няколко пъти го беше успокоявала, че няма защо да се притеснява, но той се тревожеше. Разбира се, заекването не беше причина да се срамуваш, но на Гавин му бе отнело дълго, докато приеме своето. Беше изтърпял твърде много присмех като дете и тийнейджър, за да не се притеснява от мисълта, че същото може би очакваше и дъщерите му.

- Всяка нощ, а? - каза, осмисляйки най-сетне думите на Амелия.

- Събужда се и отива да легне при мама, но не и аз. Аз цяла нощ спя в моето си легло. Казва ми, че съм бебе, задето не обичам гръмотевиците, по тя е бебето, защото я е страх от тъмното.

Гавин спря пред редица паркирани коли и приклепна, така че очите им да са на едно ниво.

- Не е хубаво да се наричате една друга бебе, миличка. Всеки се бои от нещо. - Бащинската мъдрост се лееше с лекота от устата му, ала умът му беше другаде. Откога Ава я беше страх от тъмното? - Дори възрастните се страхуват понякога. Това не ни прави бебета, нали така?

Амелия поклати глава. Гавин се усмихна и се и изправи. Продължиха напред, но не бяха направили повече от няколко крачки, когато Амелия попита:

- От какво се страхуваш ти, тате?

От това да загубя вас и майка ви, помисли си Гавин и гърлото му се сви. Днес дъщерите му сякаш бяха решили да го съсипят емоционално. Той преглътна с усилие.

- От клоуни - отвърна, потрепервайки престорено силно. - Големи червени обувки и писукащи носове.

След това я улови под мишниците и я покачи на раменете си, наслаждавайки се на радостния ѝ писък.

- Ето ги и тях.

Теа махна с ръка към джипа на Гавин, който тъкмо влизаше в паркинга на закусвалнята. Двете с Ава чакаха на пейката отвън от около пет минути. Гавин явно беше попаднал в задръстването на училищния паркинг след представлението, което беше добре, защото Теа имаше нужда от минутка или пет - за да се овладее. И не защото Гавин ѝ беше казал да го направи - кога изобщо една жена се бе успокоявала, защото някой мъж ѝ беше казал да го направи?

Единственото, което можеше да ѝ помогне да се успокои, бе тази вечер да свърши. Идеше ѝ да го убие, задето беше предложил „При Стела“ пред момичетата. Несъмнено знаеше, че те ще се вкопчат в идеята и ще ги умоляват да отидат.

Изправи се, когато Гавин и Амелия се зададоха през паркинга. Извърна се от усмивката му, ала, незнайно как, ръката му отново се озова на кръста ѝ. Тя настръхна и той я свали.

- Я виж ти кой е дошъл! - възкликна сервитьорката Ашли, когато прекрачиха прага. Тя работеше в закусвалнята толкова отдавна, откакто и те идваха тук. - Не съм ви виждала от лятото. - Тя ахна драматично при вида на изрисуваните лица на момичетата. - Не съм сигурна дали обслужваме еленчета.

- Ние сме сърни - поправи я Амелия щастливо. - Днес имаме мюзикъл в предучилищната!

- Мюзикъл в предучилищната? Че вече толкова ли сте пораснали! Отказвам да го повярвам. - Ашли намигна на Теа и им кимна да я последват. - Любимото ви сепаре е свободно.

Именно затова на Теа толкова ѝ харесваше да живее в малко градче. Тук те бяха редовни посетители, които си имаха свое сепаре. Нима имаше нещо по-уютно от място, където всички те познават, а менюто никога не се променя? Това бе една от онези простички традиции, които двете с Лив не бяха имали като малки. Дали все още щеше да бъде нещо толкова специално за момичетата, когато престанеха да идват като квартет и се превърнеха в трио?

Момичетата последваха Ашли през лабиринта от маси, украсени с червени карирани покривки и вази със свежи цветя, които се сменяха всяка сутрин. На прозорците имаше бели дървени капаци, на които Стела беше опънала канап, за да закачва снимки на посетителите и техните семейства. Включително и тяхното. След няколко месеца това щеше да стане доста неловко.

Момичетата се настаниха едно срещу друго на масата и Теа изпусна дъха, който беше задържала. Не искаше да седи до Гавин, което беше доста детинско, но все пак.

- Обичайното ли ще искате за пиене? - попита Ашли, когато всички се настаниха. - Две води и две шоколадови млека?

- Звучи страхотно - отвърна Гавин. - Благодаря.

- Аз искам печен сандвич със сирене. - Амелия се покатери на колене на пейката и облегна лакти на масата. - И ябълков сок.

- Ами ти, миличка? - попита Теа Ава. - Какво ще кажеш за сандвич с печено сирене?

Ава сви рамене и Теа потисна въздишката си. Не можеше да допусне тази начумереност да продължава така, защото Ава започваше да проявява истинско неуважение, ала Теа нямаше да й направи забележка точно сега. Тази вечер и така беше достатъчно напрегната. Пък и нямаше да накаже дъщеря си за престъплението, че е дете и дава израз на объркването си по единствения начин, който знае. Понякога възрастните очакваха твърде много от децата.

Веднъж, в седмиците след като баща ѝ подаде молба за развод, майката на Теа се заключи в стаята си в продължение на дни. Когато един ден Теа почука на вратата, за да се оплаче, че е гладна, майка ѝ изкрещя да порасне и да престане да бъде толкова себична.

Теа беше на десет години. След този ден двете с Лив се научиха да си готвят сами.

Теа възнамеряваше да осигури на момичетата подходяща за възрастта им терапия след развода. Нещо, което вероятно щеше да им е от полза на тях с Лив като малки. Надяваше се, че това ще помогне на Ава да се приспособи към новата реалност на живота им.

Сервитьорката се приближи с напитките и взе поръчката им, преди да се отдалечи, оставяйки ги в напрегнато мълчание

- Маргаритки - каза Гавин неочаквано, загледан в буркана в средата на масата. Усмихна се на Амелия. - Мама имаше маргаритка в косата, когато я видях за първи път.

Амелия се изкикоти.

- Така ли?

- Така ли? - обади се и Теа.

Гавин погледна към нея.

- Беше вплетена в плитката ти.

- Защо си имала маргаритка в плитката, мамо? - попита Амелия

- Не знам. Не си спомням.

- Твърде жалко - обади се Гавин тихо, - защото аз никога не го забравих.

- Мама харесва глухарчета - измърмори сърдито Ава.

Теа примигна няколко пъти и с усилие откъсна поглед от Гавин, който отново я гледаше така, както по време на представлението. Като в събота. Сякаш я виждаше за първи път. А може би наистина беше така. Тя от години имаше чувството, че изобщо не я забелязва.

Теа приглади косата на Ава.

- Глухарчетата от теб винаги ще ми бъдат любими.

Неловкост увисна във въздуха като гъст слой влага. Теа извади моливите и книжките за оцветяване, които носеше винаги в чантата си, та момичетата да имат с какво да се занимават, когато излизаха някъде. Този път обаче Теа бе тази, която се занимаваше с тях. В продължение на няколко минути помага на Ава да оцвети една рисунка, докато най-сетне Гавин се прокашля.

- Е - започна той, играейки си с чашата си с вода, - к-кога тръгваш на лекции?

Теа не вдигаше очи от книжката за оцветяване.

- Ако ме приемат, започвам това лято.

- Значи, е само за един семестър?

Тя изсумтя.

- Де да беше. Може би ако посещавах редовните лекции, но това е невъзможно с момичетата. Надявам се да успея за осемнайсет месеца.

- Осемнайсет месеца - повтори той. - Струва ми се, ъ, възможно.

- Радвам се, че одобряваш.

- А после какво? Искам да кажа, след като се дипломираш?

- Ще започна работа в областта на изкуството. Както възнамерявах открай време.

Гавин се поколеба в продължение на един дълъг миг, преди да отговори:

- Това, ъ, това е страхотно. Радвам се, че се връщаш към изкуството си.

- Аз също.

Храната им пристигна и за щастие, задачата да помогнат на момичетата да се нахранят, докато самите те също се опитват да хапнат, сложи край на всякакъв разговор. По средата на десерта (голямо брауни, което те винаги си поделяха като семейство) самата Стела се появи от задната част на заведението и се приближи до масата им, за да си побъбрят.

- Мислех си за вас - каза тя. - От толкова време не сте идвали.

- Бяхме заети - отвърна Теа автоматично, лъжата бе толкова естествена, че самата тя почти си повярва. - Момичетата тръгнаха на предучилищна и ходят на танци, така че нямаме много време за излизане.

- Имате ли планове за празниците?

- Нищо конкретно.

Амелия вдигна глава, около устата и имаше шоколадов кръг.

- Ще отидем да видим баба и дядо в Охайо за Деня на благодарността.

Мамка му. Все още не им беше казала, че планът да погостуват на родителите на Гавин се отменя. Беше се надявала, че са забравили за това, тъй като бяха минали два месеца, откакто с Гавин изобщо го бяха споменавали. Ала малките момиченца рядко забравят за гостуване при баба и дядо, които страшно ги гледат.

- Е, такъв беше планът, но, ъ... - Теа затърси някакво извинение, но не можа да измисли нищо. Способността ѝ да лъже по команда бързо се изчерпваше. - Оказва се, че ще си останем тук.

- Но аз искам да отида при баба! - изхленчи Амелия.

- Аз също - обади се Ава, гласът ѝ беше с една октава по-висок.

Теа сложи ръка на крака ѝ.

- Миличка, ще поговорим за това по-късно.

- Ама защо не може да отидем? - не отстъпваше Амелия

- Амелия - намеси се Гавин тихо, но твърдо. - Мама каза, че ще п-поговорим за това вкъщи.

- Но ти вече не си идваш вкъщи!

Пронизителната тишина, която последва тези думи, беше оглушителна.

- Е - каза Стела с порозовели бузи, проваляйки се в опита да се престори, че няма представа, че Амелия току-що бе обявила раздялата на Теа и Гавин пред целия ресторант. - Страшно се радвам, че ви видях. Ще ви оставя да си хапнете десерта.

Тя се отдалечи и на масата се възцари пълен хаос.

- Може ли да отидем при баба, *моля те?* - каза Амелия.

- Не тази година, миличка - отвърна Гавин.

- Ама защо не?

- Прекалено съм зает с отбора, миличка.

Ава се отпусна на мястото си, нацупена.

- Може ли татко да ни почете тази вечер? - попита Амелия.

Теа заби нокти в слепоочието си.

- Миличка, татко не може да го направи днес.

- Защо не? - Долната устна на Амелия затрепери.

- Хей. - Гавин притегли Амелия до себе си. - Ще ви почета много скоро.

- Ама аз искам тази вечер!

Язовирната стена се срути. По лицето на Амелия рукнаха сълзи.

От което и Ава заплака, защото така правеха близнаците.

Ава се разплака гръмогласно, а после избъбри:

- Не искам татко да играе бейзбол!

Последва ново слисано мълчание и Ава захлипа още по-силно. А после Амелия изкрещя:

- И аз не искам татко да играе бейзбол!

И ето че целият ресторант ги зяпаше. Гавин изруга под носа си и прокара длани по лицето си.

Разтреперана, Теа обви ръка около раменцата на Ава.

- Миличка, защо не искаш татко да играе бейзбол?

Ава избърса лицето си с ръце, размазвайки белите петънца от грима на сърна в дълги ивици.

- Защото заради бейзбола него все го няма, а вие си казвате сърдити думи.

Очите на Теа се вдигнаха рязко, срещайки тези на Гавин. В погледа му тя прочете собствените си мисли.

- Кога сме си казвали сърдити думи? - попита Гавин.

- Когато татко направи големия хоумрън - изхълцука Ава. - Издавахте звуци, все едно се борите, а после си наприказвахте сърдити думи.

Горещина се разля по врата и лицето на Теа, последвана незабавно от свиващо стомаха осъзнаване. Очевидно Ава се беше събудила онази нощ и не само, че ги беше чула да правят секс („звуци, все едно се борите“ можеше да означава само това), но ги беше чула и да се карат след това.

Теа имаше чувството, че главата ѝ е обвита в желе, докато отново вдигаше поглед към Гавин. Очите им се срещнаха, неговите - наранени, нейните замъглени.

Момичетата плачеха. Хората ги зяпаха. Нещо студено се разля по кожата ѝ. Преди да успее да се спре, Теа отвори уста и заяви:

- Знаете ли какво? Защо татко да не дойде да ви почете тази вечер? Ще се почувствате ли по-добре от това?

* * *

Гавин плати сметката, докато Теа отвеждаше децата в колата си. Той ги последва към дома в тъмното, стиснал волана с всичка сила, а коремът му се бунтуваше. Колко ли време щеше да мине, преди думите на Ава да престанат да отекват в ума му? *Заради бейзбола него все го няма, а вие си казвате сърдити думи.* Какво, по дяволите, беше причинил на децата си! На семейството си?

Спря на алеята зад Теа. Тя отказа да срещне очите му, докато ѝ помагаше да разкопчае коланите на момичетата на задната седалка. Бътър ги посрещна на вратата.

- Първо баня, а после татко ще ви почете, става ли? - предложи Теа, докато окачваше палтенцата им.

В гласа ѝ имаше нещо чупливо, сякаш една напрегната размяна на реплики я делеше от това да рухне или отново да се нахвърли на стената.

- Аз ще пусна Бътър навън - предложи Гавин.

Теа му благодари сковано и Гавин се почувства като гост в собствения си дом така, както никога досега. Докато Теа се качваше на горния етаж с момичетата, той отведе Бътър до задната врата. Мирисът на прах и хоросан се смесваше с познатите миризми на къщата - лосиона на Теа, лавандуловиге свещи, които тя палеше непрекъснато, слабия дъх на куче и постоянната

миризма на флумастери и бои от рисунките на момичетата. Докато Бътър приключи с обиколката на двора в търсене на съвършеното място, където да се изпишка, от горния етаж вече се носеше звукът на вода, пълнеща ваната. Гавин изтича по стълбите и почука на затворената врата на банята.

- Искаш ли помощ?

Теа отвърна: *Не*.

Усещането, че е непознат в собствения си дом, се завърна, докато стоеше пред вратата. Погледна надясно, към основната спалня. Тяхната спалня. Приблужи се и спря на прага. Тази сутрин Теа не беше оправила леглото и при вида на разхвърляните чаршафи, Гавин почувства как стомахът му се свива от съжаление, силно като пестник. За последно беше в това легло през онази нощ. Един от най-невероятните моменти в живота му, последван почти незабавно от най-лошия.

- Какво правиш? - разнесе се гласът на Теа зад гърба му.

Той се обърна. Не беше чул вратата на банята да се отваря, ала ето че дъщерите му стояха в коридора, увити в еднакви хавлийки.

- Нищо - отвърна той. Просто... Ще ти помогна да им облечем пижамите.

Мълчание се възцари, докато двамата с Теа подсушаваха момичетата и пъхваха първо ръцете, а после и крачетата им в еднакви пижами е еднорози. След това Теа се изправи, взе мокрите хавлии и им каза да си изберат книжка, докато тя се преоблече.

Момичетата си харесаха историята за една миеща мечка, която се изгубва на път към къщата на баба си за Коледа. Тъкмо се бяха настанили в леглото на Амелия, когато Теа се върна. Беше си облякла долнище на анцуг и стария му суитшърт на „Хънтсвил Рокетс“, онзи, който си беше присвоила малко след като бяха започнали да излизат. Гавин беше изгубил всеки помен от свързана мисъл, когато за първи път я беше видял с него. Нещо първобитно собственическо го бе завладяло, сякаш беше предявил правата си върху нея. Официално. С помощта на един суитшърт.

И до ден днешен нещо в гледката на дребничката му съпруга, губеща се в огромните му дрехи, винаги го възбуждаше. Вероятно тази вечер го беше избрала, защото беше удобен, чист и приятен за носене. Ала за него суитшъртът бе пълен със значение и

спомени. Именно с него бе облечена, когато му каза, че е бременна. Не се беше чувал с нея от три дни - тя не бе отговаряла на обажданията и съобщенията му, а колегите ѝ в кафенето му бяха казали, че си е взела болнични. Когато най-сетне отиде в апартамента ѝ и я убеди поне да откrehне вратата, беше готов за всичко. Или поне така си мислеше.

- Какво правиш тук? - попита тя, обвила ръце около тялото си, дланите ѝ бяха с крити в ръкавите на неговия суитшърт.

Гавин подпря ръце от двете страни на вратата, речта, която си де намислил, бе заменена от паническо, несвързано дърдорене в мига, в който видя лицето ѝ.

- Нека просто да поговорим. Окей? К-к-каквото и да е, просто ми кажи.

В продължение на миг тя се взира в него с празни очи, а после се обърна, без да каже нито дума. Гавин загледа от прага как изчезва в банята. Миг по-късно се върна, стиснала бяла клечка.

Всяко нервно окончание по тялото му изригна, сякаш бе ударен от мълния.

- К-какво е това?

Тя спря по средата на малката дневна. Гавин пристъпи в апартамента, затвори вратата и отиде до нея. Тя му протегна пръчицата. Той сведе очи и видя един-единствен син плюс.

- Бременна си? - прошепна, а пред очите му затанцуваха петънца от светлина.

Теа грабна теста от него и отново скръсти ръце.

- Бременна съм - заяви, гласът ѝ бе твърд, предизвикателен, решителен.

Едва бе завършила изречението, когато той я целуна.

- Готов ли си да четеш? - попита Теа, прекъсвайки спомена.

- Направете място за мама - каза той.

Амелия се притисна по-плътнo до него и Теа се пхна в мъничкото пространство между момичетата и стената. До него имаше предостатъчно място, но да го спомене едва ли щеше да завърши добре.

Гавин зачете - децата бяха притиснати в него - и на всеки няколко реда поглеждаше към Теа. Тя упорито отказваше да срещне очите му. Когато най-сетне свърши няколко минути по-късно, Теа стана толкова бързо, че леглото се разтресе. Каза на момичетата да я целунат и че татко им ще ги завие.

Най-трудно бе да приспи Ава. Тя искаше само Теа и трябваше да натрупа няколко плюшени играчки около нея, та тя да се успокои. С Амелия беше по-лесно. Когато я зави в леглото и ѝ каза, че всичко ще бъде наред, тя му повярва. Погледна го с доверчиви, пълни с надежда очи, пъхна мъничката си ръчичка в неговата и прошепна: „Обичам те, тате“, преди да заспи. Гавин с усилие си наложи да излезе от стаята.

Затвори вратата с тихо изщракване, пое си дъх, за да се успокои, и слезе на долния стаж. Откри Теа да пише нещо върху бялата дъска в кухнята.

Напрегна се, когато той се приближи зад нея.

- Заспаха ли?

Гавин трябваше да се прокашля, за да отговори.

- Да. Бяха уморени.

- Аз също.

Гавин загледа как тя затваря маркера и го прибира в чекмеджето. Очите му се преместиха върху корковата дъска и лъскавата покана, закачена върху нея с кабарче. Трябваше да примига два пъти, за да се увери, че е прочел правилно.

- Баща ти се жени отново?

Тя се плъзна настрани от него и отиде до мивката.

- Учудваш ли се?

- Какво стана с Кристи?

- Кристал. Изневери ѝ с новата любов на живота си.

Теа си напълни чаша вода и изпи едно от хапчетата против главоболие, които вземаше, когато усетеше, че се задава мигрена.

- Кога се случи всичко това?

Тя сви рамене и се обърна.

- По някое време миналата зима. Не си спомням.

- Защо не ми каза?

- Не знам. - Тя въздъхна. - Не ми се стори важно.

- Как го приема майка ти?

Теа притисна пръсти до слепоочието си.

- Наистина не ми се говори за родителите ми точно сега.

- Извинявай. Добре. Ти... - Той махна към челото ѝ. - Добре ли си?

- Нищо ми няма. - Теа преглътна и наведе очи към пода. - Гавин, трябва да вземем някои решения.

Думите ѝ бяха като прашка, която отново го запрати назад във времето. Може би без сама да си дава сметка за това, бе използвала съвсем същите думи, както и в деня, когато му съобщи, че е бременна.

Теа го остави да я целуне, но не за дълго. Опря ръце върху гърдите му и го отблъсна.

- *Какво правиш ?*

Гавин сложи длан върху корема ѝ, където неговото дете, тяхното дете растеше под пръстите му.

- *Щастлив съм, Теа.*

- Това е страхотно - отвърна тя по-жлъчно, отколкото той бе очаквал. - Само че трябва да вземем някои решения, Гавин.

- Какво има да решаваме? Без да сваля едната си ръка от корема ѝ, той вдигна другата и улови лицето ѝ в шепи. - Омъжи се за мен.

Една идея се загнезди в ума му. Тогава думите бяха подействали, може би щяха да подействат и сега. Така или иначе, определено му се струваше нещо, което лорд Как-Му-Беше-Името би направил.

Гавин стопи разстоянието между тях. Теа вдигна очи от пода тъкмо навреме, та той да сложи ръка на бузата ѝ.

- *Какво има да решаваме? Омъжи се за мен.*

Тя се дръпна от допира му, лицето и бе сбърчено от объркване.

- *Какво?*

Сърцето на Гавин задумка нервно.

- *Това... това ти казах, к-когато...*

- *Знам, Гавин. - Ръцете ѝ се обвиха около тялото ѝ в жест, който я караше да изглежда едновременно корава и уязвима. - Просто ми се ще да не го разваляш, като го казваш сега.*

- Да го разваля? - Сърцето му прескочи един удар. - Не съм готов да се откажа от нас.

- *Твърде късно е.*

- Не е твърде късно - каза Гавин. вживявайки се в ролята на лорд Винаги-Казва-Правилните-Думи. - Никога не е твърде късно за любов.

Теа изпръхтя.

- *Ти сериозно ли?*

Е, добре де, може и да беше попрекалил с това - *страшно ти благодаря, лорд Задник.* И все пак сега или никога.

А ако и това не подействаше, щеше да убие Мак и Дел и да метне лорд Празни приказки в камината.

- Ами ако... ами ако започнем отначало?

Теа вдигна ръце, сякаш за да отблъсне думите му.

- Гавин, спри.

- Нека се върна у дома...

- Не.

Теа мина покрай него и прекоси половината дневна, преди той да успее да я настигне с крачки и думи.

- Нека се върна у дома - повтори. - И ако не успея да те с-с-спечеля отново, ще... ще те оставя да си отидеш. Ще се съглася на развод.

Теа се обърна, присвила невярващо очи.

- В двайсет и първи век сме. Мога да получа развод, независимо дали си съгласен, или не.

Е, да. Разбира се. Мамка му.

- Знам. Т-това, което имах предвид, е, че ще ти дам каквото поискаш. Ще изплатя къщата за теб и момичетата, ще ти дам каквато издръжка поискаш. Всичко. Дори няма да ни трябват адвокати.

Веждите на Теа подскочиха.

- Агентът ти ще те убие, ако се разведеш без адвокат.

- Защо? Да не възнамеряваш да ми съдъреш кожата?

Опитът му да се пошегува очевидно не беше оценен, защото устните ѝ се свиха в тънка линия.

- Не, но ако те продадат на друг отбор? Положението с родителските права може страшно да се усложни.

Родителски права. Само при звука на тези думи му се прииска да повърне.

- Моля те, Теа. Просто ми дай шанс.

- Да направиш какво? - избъбри тя и разпери ръце, сякаш излязла извън себе си.

- Да ти докажа колко много те обичам.

Устните ѝ отново се отвориха. Взира се в него в продължение на миг, който сякаш продължи цяла вечност.

- Моля те, престани да го казваш - прошепна най-сетне с наранен глас

- Да престана да казвам какво? Че те обичам?

Безмълвното ѝ кимване го удари като лошо хвърлена топка на бейзболното игрище и той залитна назад.

- *Защо?*

- Не вярвам на тези думи. Вече не.

Гавин се бореше за въздух. Беше понесъл някои сериозни загуби в живота си. Загуби, които бяха променили всичко. Унижения, които го изгаряха и до днес. Ала *това...* това бе най-близкото подобие на пълно унищожение, което бе познал някога. Сега, повече от когато и да било, бе моментът лорд Бенедикт да му каже какво да отговори. Ала единственият глас, който Гавин чуваше в главата си, бе гласът на жена.

Любовта не е достатъчна.

Когаго бе прочел тези думи, излезли от устата на Ирена, Гавин бе измърморил под носа си и едва не беше затворил книгата. Що за любовен роман, в който заявяваха, че любовта е безсмислена? Не беше ли целият смисъл от любовните романи да докажат, че любовта побеждава всичко? Обзе го смразяващото усещане, че е на път да открие дали това бе вярно в истинския живот. Можеше само да се надява, че лорд Нещастно влюбен има по-добра идея за това как да докаже на жена си, че греши, отколкото Гавин имаше в момента.

- Късно е - тихичко каза Теа, сякаш тонът ѝ би могъл да смекчи удара. - Трябва да се прибиращ у дома.

- Аз съм си у дома. Ти и момичетата сте моят дом.

Теа си пое рязко мъничка глътка въздух. Беше почти незабележимо, но достатъчно, за да издаде, че думите му - окаяната му откровеност бяха открили целта си. Време бе да действа със замах.

- Знаеш ли какво? Разочарован съм от теб, защото някогашното ти аз щеше да направи подобно щуро предложение на нищо.

Затаи дъх, докато тя задържаше погледа му. Челюстта ѝ се напрегна, веждите ѝ се сбърчиха. Не от гняв. Не. Обмисляше го. Личеше си по дръзкия блясък в очите ѝ.

Именно този блясък повече от всичко друго го накара да заложи всичко на карта със следващите си думи.

- Хайде де, Теа - предизвика я. - Какво имаш да губиш?

В отговор тя се обърна и се приближи сковано до френските прозорци, гледащи към задния двор. Загледа се безмълвно в мрака навън, обвила плътно ръце около тялото си. Гавин би дал

всичко, за да може да надникне в ума ѝ, да чуе какъв спор води със себе си. Тиктакането на големия часовник до стълбите в преддверието отброяваше секундите мъчително бавно.

Най-сетне напрежението го надви.

- Теа...

Тя се обърна сковано.

- Имам някои условия.

Думите ѝ увиснаха във въздуха в продължение на един дълъг, слисан миг, преди Гавин да ги осмисли. Да не би да искаше да каже...? Да не би да бе съгласна...?

Заговори бавно, боейки се, че ако реагира прекалено силно, тя ще каже *забрави*.

- К-какви условия?

- Тази - тя махна с ръка във въздуха, търсейки точната дума - *уговорка* не може да продължава вечно. Ще имаме нужда от някакъв срок.

- Пролетният тренировъчен лагер - заяви той.

Беше свършено. Ако се провалеше, поне щеше да има нещо, с което да отвлече мислите си, след като си тръгне. Само че нямаше да се провали. До пролетния тренировъчен лагер оставаха почти три месеца. Предостатъчно време.

Теа обаче беше на друго мнение. Тя поклати глава.

- Коледа.

- Това е само един месец!

- За момичетата ще бъде трудно, ако го проточим повече.

На това не можеше да възрази.

- Добре - съгласи се.

- И ще спиш в стаята за гости.

Е, това беше същински ритник в топките.

- Как се очаква да работим над проблемите си, ако дори не сме в една и съща стая?

- Това като че ли не те притесняваше преди.

Нямаше какво да отговори, без да прозвучи егоистично или хленчещо.

- Какво още?

- Лив ще остане.

Господи.

- Колко дълго?

- Толкова, колкото имам нужда от нея.

Гавин кимна неохотно, защото какъв друг избор имаше.

- Добре. Нещо друго?

- Засега е това.

- Засега?

Неволната острота в гласа му я накара да стисне устни.

- Това са условията ми, Гавин. Можеш да ги приемеш или да се откажеш.

Щеше да ги приеме. Щеше да приеме всичко, което му се предлагаше. Устата му внезапно пресъхна и той преглътна с усилие.

- Кога ме искаш, искам да кажа, кога мога да се върна у дома?

- В сряда вечерта.

Вечерта преди Деня на благодарността. Дотогава оставах два дни.

- Окей.

- Можеш да си тук, когато с момичетата се приберем от училище.

- Добре. Аз, ъ, мога да го направя.

- Ще си поръчаме пица за вечеря.

Пица. Окей. Какво, по дяволите? Това беше най-неподходящият момент да обсъждат какво ще ядат, ала причудливата нормалност оказа странно успокояващ ефект върху стомаха му. Насред всички тези емоции и хаос, все така трябваше да се вечеря.

- Е, ще се видим в сряда тогава - каза Теа, очевидно подканвайки го да си върви.

Очите му обходиха лицето ѝ и в гърдите му се отвори пропаст. Тя се бе изпънала гордо, ала изглеждаше крехка. В скованите ѝ рамене имаше поражение. Гавин не искаше да е така.

Не искаше тя да се държи, сякаш току-що бе изгубила най-важната битка в живота си

- Теа, т-т-това ли е, което наистина искаш?

- Искаш ли да се върнеш у дома, или не? - сопна се тя, вперила поглед в една точка над рамото му.

- Да. Просто...

- Просто какво? Реши какво искаш, Гавин.

Той изпусна дъха си с усилие.

- Добре. В сряда ще бъда тук.

Поколеба се дали да не прекоси стаята и да я вземе в прегръдките си, преди да си тръгне, най-вече за да си вдъхне

увереност, ала езикът на тялото ѝ напрано крещеше ДОКОСНИ МЕ И ЩЕ СИ ИЗГУБИШ ТОПКИТЕ. О, да, нещата започваха страхотно.

Така че се задоволи с кратко кимване, преди да излезе и да отиде с тежка стъпка при колата си. Запали двигателя, но остана на алеята, гледайки как светлините вътре угасват една след друга. Всичко, което обичаше най-силно на света, бе в тази къща и да си тръгне от тук тази вечер щеше да бъде по-трудно от когато и да било. Защото, когато се върнеше, щеше да разполага с един-единствен месец, за да си спечели правото да остане. Въпреки че условията ѝ правеха задачата му трудна, един багър не си избира топките, които му подават. Можеше единствено да огледа изпитателно игрището и да си намисли стратегия.

Един месец.

Толкова им беше нужно, за да се влюбят първия път.

Можеше да го направи отново.

- Окей, лорд Тесни панталони - заяви Гавин, докато даваше на заден ход по алеята. - Кажи ми как да постъпя сега.

Ухажването на графинята

Нужни бяха две седмици, три дни и шестнайсет часа, докато лорд Бенедикт осъзнае какъв бе фаталният недостатък на плана му да започнат отначало.

Жена му не беше охотен участник в него.

А как да ухажва някой, който не проявяваше никакво желание да бъде ухажван?

Ирена не бе оставала насаме с него за повече от няколко минути от първата им брачна нощ насам, макар да беше достатъчно умна, че да го прави да изглежда случайно. Всеки път, щом опитахше да я заговори, тя неочаквано имаше нещо спешно, което трябваше да обсъди с готвачката, или пък работа, която се налагаше да свърши някъде другаде. В мига, в който той приключеше със задълженията си по имението, тя изведнъж се оказваше погълната от свои собствени задължения. И въпреки че вратата, която разделяше покоите им, си оставаше отключена всяка нощ, не бе в състояние просто да влезе в нейните и да утоли изгарящата си жажда да консумира брака им. Не и докато тя вярваше, че да го допусне в леглото си бе, чисто и просто, неин дълг. Не и докато нейната жажда не бе така силна, както и неговата.

Само че Бенедикт нямаше да се откаже. Беше и винаги щеше да бъде авантюрист, който обичаше да поема рискове... нещо, което двамата с Ирена споделяха. Та нали именно така се бяха срещнали. Когато бе научил, че конят на някакъв нищо и никакъв барон беше победил един от неговите чистокръвни жребци, беше потресен и поразен да открие, че конят бе трениран не от кого да е, а от дъщерята на същия този нищо и никакъв барон.

Което правеше и двамата бунтарски комарджии и абсолютно свършени един за друг по начин, който Бенедикт дори не бе подозирал, че е възможен.

И ето че беше настъпил моментът да вдигне залога.

Бенедикт сипа два пръста бренди в една чаша и се настани до камината в кабинета си, за да я изчака. Когато от към тежката дървена врата долетя почукване, той пресуши кехлибарената течност, за да успокои нервите си, и я покани да влезе.

Тя прекрачи прага, облечена в обикновена бледосиня рокля, с подразнено изражение на лицето. Ръцете ѝ бяха сключени здраво пред нея.

- Изпратихте да ме повикат, милорд?

Без да обръща внимание на острия ѝ сарказъм, той махна към дивана до прозореца.

- Моля те, седни.

Тя се поколеба, навярно хваната неподготвена от официалния му тон, но после се подчини. Настани се в скована, изискана поза: изпънала гръб, сложила блатоприлично ръце в скута си, краката ѝ бяха кръстосани в глезените и извити елегантно на една страна.

- Имам друг подарък за теб - заяви Бенедикт.

Въздишката ѝ би могла да подкара парен двигател.

- Милорд...

- Бенедикт.

- ... това трябва да престане.

- Нима предишните ми подаръци не ти харесват?

Досега ѝ беше направил седем подаръка. Обици и огърлици, и гривни със скъпоценни камъни във всички цветове.

- Те са ненужни.

- Ти си единствената жена, която познавам, която би описала обици и пръстени като ненужни.

- В такъв случай явно не познавате много жени.

- Тук ме хвана. - Бенедикт се отдръпна от камината, отиде до писалището си и извади неопакваната кутия. Само няколко крачки го делиха от дивана, ала те му се сториха безкрайни под тежестта на нейния поглед и заплахата от провал.

- Навярно този подарък ще ти бъде по-полезен.

Ирена пое кутията и я отвори безмълвно. Веждите ѝ се сбърчиха, докато вадеше тънкия сребърен инструмент.

- Какво е това?

- Това - отвърна Бенедикт, докато се отпусна на дивана до нея - е автоматична писалка.

- Разбирам.

- Потапяш ето тази част тук - обясни, посочвайки острия писец в края в мастилницата - и той изсмуква мастилото в малък резервоар, където то остава, прехвърляйки се върху хартията, когато пишеш. Дава възможност да се пише, без непрекъснато да топиш писеца в мастилницата.

Бенедикт забеляза как в нея се води битка между упоритост и заплепеност.

Надделя упоритостта. Тя върна писалката в кутията.

- Каква полза бих имала от подобна фриволност?

- Пишеш на по-малката си сестра всеки ден, Ирена. Помислих си, че така ще ти бъде много по-лесно.

Маската на безразличие, която задържаше чертите ѝ в каменна безизразност, падна за миг, разкривайки следа от самотност, от която съвестта му се сви.

- Съжалявам, че тя толкова ти липсва - каза Бенедикт.

- Тревожа се за нея - поправи го Ирена с равен глас. - Скандалността на нашия брак опетни и нея. Родителите ми са станали безпощадни в опитите да ѝ намерят порядъчен съпруг, без да ги е грижа какво иска тя. А аз по никакъв начин не мога да я защита.

Вина заплашваше да го задуши не само заради онова, което беше направил, но и заради това, което се канеше да стори. Посегна и покри ръката ѝ със своята.

- Ирена, взех решение.

Очите ѝ се стрелнаха към неговите.

- Какво решение?

- Няма да има наследник.

Паника лумна в очите ѝ, карайки зениците ѝ да се разширят, а изумрудените ѝ ириси да потъмнеят.

- *Какво?* - прошепна тя, олюлявайки се на мястото си.

- Ти отказа да приемеш всичките ми опити да ти докажа, че те обичам.

Тя скочи на крака и писалката падна, изтрополявайки, на пода.

- И смятате да го направите *така*? Като ме лишите от възможността да имам дете?

- Няма да те лиша от нищо. - Бенедикт се изправи и улови ръцете ѝ в своите. - Ако не мога отново да спечеля любовта ти, ще ти направя дете по какъвто и студен, безстрастен начин желаш. След това ще ти купя имение с достатъчно голяма конюшня,

където ги и детето ще можете да се оттеглите при обичните ти коне, и никога вече няма да те безпокоя. Но не и докато не ми дадеш възможност да ги напомня колко много повече би могло да съществува между нас.

Тя заклати трескаво глава.

- Как е възможно да мислите, че ще приема подобна жестока уговорка?

- Защото можеш да спечелиш толкова много, ако победиш. Аз, от друга страна, мога да изгубя всичко.

Лицето ѝ потъмня от отвращение и тя издърпа ръцете си от неговите.

- Казано досущ като от някой, който твърде дълго е гледал света през очите на мъж. Каквото и да се случи между нас, вие ще запазите положението, титлата, парите си, чувството, че целият свят ви принадлежи. Ще бъдете все така добре дошъл във всеки клуб и всяка бална зала. Винаги ще бъдете мъжът, станал жертва на една безмилостна, коварна жена, докато аз завинаги ще си остана Далила, отрязала косата ви. Вие нямате *нищо* за губене.

Бенедикт я сграбчи за раменете.

- Освен теб! - възкликна той.

Тихо ахване се откъсна от устните ѝ.

Бенедикт улови лицето ѝ в шепи.

- Ако си мислиш, че ме е грижа за нещо от това - парите, титлата, каквото и да било, - грешиш. Нищо от това няма да има значение, ако те изгубя.

Искаше да му повярва. Виждаше го в очите ѝ. И все пак се отдръпна от допира му, извърна се и отиде до редицата гарафи върху бара до отсрещната стена. Бенедикт загледа с горчиво-сладка развеселеност как си налива щедра доза бренди и я изпива с отработена прецизност. Неговата любима, пълна с изненади както винаги.

- Не разбирам какво искате да направя, милорд.

- Позволи ми да те ухажвам. Позволи ми да те водя на театър, по балове. Нека седим заедно вечер, нека си говорим на вечеря. Нека яздим заедно в парка. Нека правим всички неща, които правехме преди...

Той млъкна рязко и тя довърши язвително:

- Преди да ме обвините в измама и да откажете да чуete моята версия на историята.

- Да - отвърна той спокойно.

- А ако откажа?

Бенедикт си пое дълбоко дъх и изигра последната си карта.

- Тогава сестра ти ще бъде съсипана.

Ирена се обърна рязко към него.

- Какво общо има всичко това със сестра ми?

- Сама каза, че скандалът между нас заплашва репутацията ѝ.

Ако успеем да убедим висшето общество, че сме се оженили по любов, че слуховете за теб са неверни, перспективите пред сестра ти също ще се подобрят. Но ако останем бездетни, ако слуховете за нас продължат твърде дълго, тя ще бъде принудена да се омъжи за първия дръвник, който родителите ти се опитат да ѝ натрапят. Знаеш, че съм прав.

Дълги мигове мълчание се проточиха между тях, всеки помъчителен от предишния, докато най-сетне тя проговори:

- Бенедикт, има нещо, което все още не разбирам.

Звукът на името му, излязло от устните ѝ, го тласна към нея.

- Какво е то?

- Ако победиш, какво ще спечелиш ги от всичко това?

Бенедикт улови ръката ѝ и я притисна до сърцето си.

- Най-скъпоценното на този свят. Ще спечеля любовта ти.

На следващата сутрин Теа се събуди с пеперуди в стомаха и краче в лицето. По някое време през нощта Ава отново се беше събудила, уплашила се бе от тъмното и се бе покатирила в леглото при нея.

Теа целуна лекичко крачето на дъщеря си и се измъкна тихо изпод нея. Списъкът със задачи, който никога не свършваше, бавно запълзя през мозъка ѝ. Да напазарува. Да изпере хавлиите. Да метне останалата част от дрехите на Гавин върху леглото в стаята за гости.

Ала първо трябваше да се изправи срещу Лив.

Мина през банята и тръгна предпазливо по коридора. Вратата на стаята за гости беше отворена, но Лив не беше вътре, което означаваше, че отново бе заспала на дивана, след като се беше прибрала от работа. Когато имаше късна смяна, обикновено беше прекалено изпълнена с енергия, за да заспи веднага шом се прибере, така че гледаше телевизия за известно време, преди да потъне в сън.

Теа слезе тихичко по стълбите. Изгревът хвърляше меко оранжево сияние върху редицата семейни снимки, които висяха грижливо подредени на стената. Нито една година Теа не беше пропуснала да запише час за семейна снимка при професионален фотограф, защото така правеха свършените бейзболни съпруги. Можеше ли изобщо да се наречеш бейзболна съпруга, ако нямаш свършената коледна картичка?

Бътър изскимтя до вратата и Теа го пусна в задния двор. Чу Лив да се прозява и протяга на дивана зад нея и погледна през рамо.

- Кога се прибра снощи?

- Около три. - Лив протегна ръце високо над главата си и седна с протяжен, изморен звук. - Снощи беше истинска лудница. Късно вечерта пристигна една отвратителна група и поръчаха всичко от менюто. - Тя се отпусна върху възглавниците. - Ненавиждам ергенските партита.

Бътър се втурна вътре и последва Теа в кухнята, където зачака закуската си, като подскачаше и махаше с опашка, след като изсипа чаша с храна в купата му. Теа се залови да направи кафе.

- Ще ме караш да те разпитвам или ще ми кажеш как мина снощи? – попита Лив.

Теа напълни една чаша с кафе, сметана и захар и седна на едно от високите столчета срещу сестра си. Най-лесно бе просто да го каже.

- Утре се връща вкъщи.

Лив направи физиономия като кукла, обсебена от зли духове, и изписка:

- *Какво?!*

Теа вдигна отбранително ръка.

- Само за един месец.

- Какво, по дяволите? Защо?

- Сложно е.

Лив се преметна през облегалката на дивана със завидна енергия за някой, който едва допреди три минути беше мъртъв за света.

- Какво му е сложното? Толкова беше сигурна. Какво се промени?

- Направи ми предложение, на което не можех да откажа.

И ме улучи там, където наистина боли, добави наум. В мига, в който ѝ бе напомнил каква бе някога – импулсивна, дръзка, готова за всяко предизвикателство, - всякаква логика се беше изпарила и тя се беше съгласила.

Лив поклати глава.

- Какво би могъл да ти предложи, с което да те убеди да му позволиш да се върне?

Теа и предаде накратко думите на Гавин от снощи.

- Ако до Коледа не успее да ме спечели обратно, няма да оспорва никой аспект от развода. Ще ми даде колкото поискам за издръжка и ще изплати къщата за нас.

Плашещо спокойствие се разля по лицето на Лив. Тя примига бавно, а устните ѝ се отпуснаха.

Обърна се и бавно отиде до хладилника, пред очите на Теа отвори вратата, извади механично портокаловия сок, напълни една чаша и върна кутията на мястото ѝ. Всичко изглеждаше спокойно, ала Теа познаваше сестра си. Лив бе като внезапна

лятна буря - натежала тишина, последвана от плющящ дъжд и вятър.

Теа погледна часовника на микровълновата. Ураган Лив щеше да връхлети след три, две, една...

Лив тряска чашата си върху плота.

- Този манипулативен кучи син!

Теа погледна към стълбите.

- Не викай!

- Знае колко много означава за теб да имаш семеен дом заради начина, по който израснахме. - Размаха пред носа ти онова, което има най-голямо значение за теб, знаейки, че не можеш да откажеш.

Теа разтърка челото си.

- Лив, не ме подценявай толкова, окей?

- Как да не го правя, когато постъпваш като...

Теа трясна чашата си на плота, при което кафето плисна над ръба като горещо цунами.

- Да не си го казала! Изобщо не съм като майка ни и моята ситуация е напълно различна от нейната.

- Как по-точно? - изпръхтя Лив.

- Защото за разлика от мама аз го правя заради дъщерите си, не заради себе си.

Теа описа станалото в ресторанта: колко се бяха разстроили момичетата, когато бяха научили, че няма да отидат при баба и дядо за Деня на благодарността, за това, че Гавин им липсва и че мразят бейзбола. Всичко.

Е, не *съвсем* всичко. Пропусна нещата, които Гавин беше казал и от които сърцето ѝ се беше разтуптяло учестено. *Ти и момичетата сте моят дом.*

Лив изобщо не се трогна.

- Знаеш, че момичетата са прекалено малки, за да разбират каквото и да било от това.

- Достатъчно големи са, за да разбират традициите ни и да се натъжават, когато те се променят. Сега поне няма да са принудени да прекарат гаден Ден на благодарността или Коледа.

- За да могат да имат гаден Ден на благодарността и Коледа другата година?

- Да се надяваме, че дотогава ще са свикнали с новата ситуация и тя няма да ги притеснява толкова.

Лив понечи да възрази отново, но Теа вдигна ръка.

- Ти не беше там. Не ги чу как плачат, нито видя лицата им.

- Виждам обаче твоето.

Теа не обърна внимание на забележката ѝ, най-вече защото не искаше да знае какво означава.

- Взех импулсивно решение. Мислех, че харесваш тази моя страна.

- Да, когато води до нещо забавно. Това е катастрофа.

- Само ако откажеш да ме подкрепиш.

Лив отпи още една глътка портокалов сок.

- Как точно възнамерява да те спечели обратно?

- Нямам представа.

- Не го ли попита?

- Няма значение.

- Как може да няма значение?

- Защото си научих урока, Лив.

- Ами ако той...

- Не знам! Окей? Не знам! В главата ми има хиляди различни гласове, които ми казват какво да правя. Твоят. Неговият. Гласът на баба. На момичетата. Нямам представа кой е моят. Единственото, което знам, е, че когато той ме предизвика да приема предложението му, нещо в мен се прекърши. Така че недей да ме съдиш.

- Не те съдя. - В гласа на Лив се прокрадна извинителна нотка. - Тревожа се за теб.

На Теа ѝ се искаше да пренебрегне и тази забележка, ала вместо това попита:

- Защо?

- Ти изчезна, Теа. Имам чувството, че току-що си те върнах. Не мога да понеса да те видя как отново се изгубваш.

Теа притегли сестра си в здрава прегръдка.

- Няма да се изгубя отново - обеща. - Само за месец е.

- Толкова му беше нужно и миналия път, за да те омае.

- Миналия път бях доброволен участник.

- А сега не си?

- Съгласих се да му позволя да се върне вкъщи - каза Теа, отдръпвайки се назад. - Не съм се съгласила да прекарвам каквото и да било време е него.

- Нещо ми подсказва, че ще ти бъде по-трудно да го избягваш, отколкото си мислиш.

- Не и ако той спи в стаята за гости.

Лив издаде хленчещ звук.

- Къде ще спя аз?

- В мазето.

- Страхотно. Първо открадва сестра ми, а сега и леглото ми?

Теа отиде решително до бялата дъска и се вгледа изпитателно в календара. До Коледа оставаха само пет седмици.

Пет кратки седмици.

Можеше да се справи.

Трябваше просто да се преструва.

* * *

Момчетата - Дел, Мак, Ян и Малкълм - вече ядяха, когато Гавин прекрачи прага на закусвалнята в центъра на Нашвил, небръснат и намръщен. *Днес не е добър ден да ме спирате за автографи*, говореше красноречиво езикът на тялото му, докато пренебрегваше прекалено широките усмивки на онези, които го бяха разпознали. Мястото не можеше да се нарече туристическо, ала въпреки това беше достатъчно пълно и достатъчно кънтри, за да е дразнещо.

Той се отпусна тежко на един стол край масата. Дел хвърли само един поглед на измъчения му вид и въздъхна.

- Мамка му. Отказа ли ти?

- Още по-лошо. Прие.

- Защо да е по-лошо?

- Има условия.

Мак лапна залък омлет от белтъци и заговори с пълна уста.

- Условна присъда, а?

Гавин му показва среден пръст и се залови да им разкаже какво се бе случило предишната вечер. Докато той говореше, Дел кимна на една сервитьорка, вероятно за да ѝ съобщи, че петият от компанията им най-сетне се беше появил. Гавин си поръча нещо, наречено „Закуска за шампиони“, защото, мамка му, сезонът все още не беше започнал, а жена му не вярваше, че я обича.

Когато сервитьорката се отдалечи, Мак направи гримаса.

- Човече. От тая гадост ще умреш и ще надобелееш.

Гавин вдигна тениската си и погледна. Всичко там беше плоско и стегнато, както искаха треньорите му.

- Ще рискувам.

На свой ред Мак вдигна своята тениска и посочи плочките на корема си, които направо засрамваха тези на Гавин.

- Здравословен живот - подсмихна се Мак самодоволно и отново се залови с полезния си за сърцето омлет. - Защо не пробваш?

- Разкарай се, стероиден маниак такъв. В събота съвсем сам изяде цяла пица.

Малкълм погледна към Дел.

- Винаги ли са такива?

Дел въздъхна.

- Аха.

Ян погледна към Гавин.

- Какви са условията й?

Гавин изпусна дъха си проточено и се залови да изрежда. Когато приключи, дори Мак беше изпълнен със съчувствие.

- Дяволите да го вземат, мой човек. Наистина ли не ти разрешава да кажеш *обичам те*? Това е адски сурово.

- Как, по дяволите, се очаква да я спечеля обратно, ако спя в друга стая и не мога да й кажа какво изпитвам?

- Аха, и ако няма никакъв... - Мак показва универсалния знак за секс, като пхна показалец в кръга, който направи с пръстите на другата си ръка, и отново го извади.

- Гледаш на всичко това от погрешния ъгъл - намеси се Малкълм. - това е възможност.

- Каква?

- Тя на практика те е предизвикала да я разбереш, наистина да научиш нейния език. Ако не иска да казваш *обичам те* с тези думи, ще трябва да откриеш друг начин да го изразиш, начин, който тя ще приеме.

- Дори не знам откъде да започна.

- Ние обаче знаем - заяви Дел, а после те всички изрекоха като един:

- Предистория.

- Какво, по дяволите, е предистория?

- Тя е всичко, мой човек - отвърна Мак. - Предисторията е всичко.

- Означава, че каквото и да се е случило е жена ти, преди да те срещне, я е направило онази, която е днес - обясни Малкълм. - Ние всички сме сбор от миналото и преживяванията си и реакциите ни са обусловени от тях. Също като в любовните романи. Онова, което героите са преживели преди началото на книгата, в крайна сметка ще определи как реагират на нещата, които се случват в нея.

- Но тук говорим за моя живот. Не за книга.

- Същото важи и за теб - каза Малкълм. - Ето защо литературата намира такъв отклик у хората. Тя се докосва до общочовешки истини.

Храната на Гавин пристигна, той лапна едното парче бекон на две хапки и насреща му Мак изду бузи и направи заоблен жест пред корема си, при което Гавин изяде второто парче, впил предизвикателен поглед в него.

- Разкажи ни за детството на Теа - обади се Малкълм.

Беконът сякаш се превърна в цимент в стомаха на Гавин.

- Тя не обича да говори за него. Винаги променяше темата, когато се опитвах да я накарам да ми разкаже.

- Значи, е имала трудно детство? - подкани го Ян.

- Баща ѝ е задник, а майка ѝ е класически нарцисист. Развели са се, когато Теа била на десет. В продължение на няколко години двете със сестра ѝ трябвало да живеят с баба си, защото никой от родителите им не ги искал.

- Не ги искали? Какво означава това? - попита Дел.

- Баща ѝ се оженил повторно много скоро след развода и новата му жена не искала момичетата да живеят с тях, а майка ѝ била прекалено голям егоист, за да се нагърби с тази отговорност.

- Гавин лапна набързо една хапка. - Снощи научих, че след няколко седмици баща ѝ ще се жени отново, за... и аз не знам, май четвърти път.

Останалите се спогледаха със слисани изражения.

- Не си го знаел? - попита Дел.

- Не.

- Теа кога е разбрала?

- Не съм сигурен. Научи, че се развежда с третата си жена миналата пролет, но мисля, че поканата за сватбата е пристигнала през последните една-две седмици, след като аз се изнесох.

Дел се приведе напред.

- Какво мисли Теа за това?

- Няма да ходи на сватбата, ако това имаш предвид.

- Каза ли ти защо?

Гавин опита да си спомни тази част от разговора им от предишната вечер.

- Каза, че нямало смисъл, защото той щял да изневери и на тази и да я зареже.

Останалите го зяпнаха и той примига.

- Какво?

Мак изпръхтя.

- Ама ти си наистина тъп.

- Мислите, че сватбата на баща ѝ има нещо общо с това, че ми позволи да се върна вкъщи?

Дел го плесна по тила.

- Не, идиот такъв. Има общо с това, че те изгони от къщи.

Гавин отвори уста, за да възрази, но после отново я затвори. Не можеше да го направи, без да разкрие унизителната истина за причината, накарала го да си тръгне.

- А това, че не иска да ѝ кажеш *обичам те*? - продължи Ян. - Естествено, че не вярва на тези думи, Гавин. Кога са ѝ показвали, че любовта е благонадеждна, че може да трае завинаги, че може да ѝ се има доверие?

- Думите нямат значение, Гавин - каза Мак, необичайно сериозен. - Постъпките имат. И ако тя е травмирана от детството си, няма значение колко пъти ще повториш тези думи. Накарал си я да се усъмни в любовта ти в мига, в който си си тръгнал.

- Също като баща ѝ - натърти Дел.

- Тя ме изгони - възропта Гавин.

- Може би е било тест - обади се Ян.

Гавин завъртя рязко глава към него.

- Тест? - повтори той.

- Може би е искала да види как ще постъпиш, ако ти каже да си вървиш. Дали ще се бориш за нея или просто ще си тръгнеш. Ти си си тръгнал, така че...

Закуската на Гавин започна да се разлага в стомаха му. Мак изпръхтя.

- Ето, започва да му просветва.

На Гавин му беше твърде зле, за да отвърне на заяждането. *Любовта не е достатъчна.* Нима Ирена беше права?

- Виж - заяви Малкълм спокойно. - никога не сме твърдели, че ще бъде лесно. Всъщност трябва да си готов Теа да го направи възможно най-трудно. В началото ще се съпротивлява на всяка крачка от пътя.

- Вече го прави.

- Поради което силно се надявам, че не си зарязал четенето.

Гавин въздъхна.

- Почетох снощи.

- И? - подкани го Дел. - Нещо направи ли ти особено впечатление?

Гавин се огледа из ресторанта. Сви рамене.

- Не знам. Може би.

- Прочети ни го.

- Тук?

- Освен ако не искаш да изчакаш до Великден, за да спасиш брака си - подхвърли Ян.

Гавин отново се огледа наоколо. Неколцина мъже все още ги зяпаха, ала повечето бяха заети с яденето и разговорите си. Гавин бръкна в джоба на палтото си и извади книгата.

Разпери пръсти, така че никой да не може да види корицата, намери страницата и прочете абзаца, който беше прочел предишната нощ.

„Повече от всичко тя се боеше, че една сутрин ще се събуди и ще осъзнае, че животът я е подминал, че в един миг бе станала нещо по-малко. По-малко от т-т-това, което си бе представяла. По-малко, от-т-т-колкото се беше надявала. Нищо повече от безмълвен придатък на един мъж. Нищо повече от собствената си майка, пасивно лице на лъскавата маса.“

Остави книгата и зачака някоя язвителна забележка от Мак. Вместо това чу единствено мълчание. Вдигна очи и видя, че останалите го бяха зяпнали.

- Какво?

- Ти ни кажи, мой човек - рече Дел. - Защо именно това привлече вниманието ти?

Гавин усети, че му става горещо. Не трябваше да го чете на глас. Трябваше да избере някой глупав, нищо не значещ абзац, просто за да им угоди. Знаеше точно защо именно тези изречения бяха привлекли вниманието му, защото в един момент по време на брака им Теа се беше превърнала в своя собствена версия **гга**

no-\ta iko Нямах я безгрижната, импулсивна жена, в която се беше влюбил - жената, която се събуждаше по всяко време на нощта, за да рисува; жената, която веднъж го беше целунала толкова страстно в колата му, че се бяха озовали на задната седалка в края на един потънал в мрак път; жената, която веднъж се беше оковала с белезници за един булдозер, за да попречи да премахнат вековно дърво; жената, която започваше кавги с него само заради секса за сдобряване.

А най-лошото бе, че той бе така погълнат от кариерата си, че не бе забелязал промените в нея, докато не стана твърде късно. До нощта, в която се бе случило *онова*, когато бе минало толкова време, откакто за последен път бяха започвали безсмислена кавга, че истинската бе прекалено голяма, за да се съвземат от нея.

- Имате ли нужда от още нещо? - Сервитьорката се появи от нищото.

Гавин подскочи в стола си и книгата се изплъзна от ръцете му и падна в чинията с яйца с корицата нагоре.

- О, страшно харесвам тази авторка - възторгна се сервитьорката.

Гавин грабна книгата, избърса я с една салфетка и каза със заекване:

- Подарък за ж-ж-жена ми.

Сервитьорката повдигна вежда и сложи сметката на масата.

- Както кажеш, миличък. Няма да те издам.

Тя се отдалечи, а Гавин облегна лакти на масата. Прокара пръсти през косата си и се загледа в корицата на книгата. Лорд Самото самотоволство беше прекалено зает да зяпа в деколтето на Ирена, за да предложи какъвто и да било съвет.

Ала може би вече го беше направил.

„А ако откажа?“

Бенедикт си пое дълбоко дъх и изигра последната си карта.

Гавин скочи. Лорд Почитател-На-Деколтетата не беше единственият, който имаше още една карта, която да изиграе. Метна трийсет долара на масата и си облече палтото.

- Къде тръгна? - попита Мак.

- Да увеличи залога.

- Моля? - не разбра Дел.

- Аз също имам няколко условия.

- Хей! - извика Мак след него. - Мога ли да доям беконати?

Улицата пред училището беше задръстена от предпразничния график. Дори с допълнителните двацет минути, които си бе предвидила именно поради тази причина, Теа замалко да закъснее, когато най-сетне намери място за паркиране и изтича вътре, за да прибере момичетата. Децата от предучилищната трябваше да бъдат вземани от сградата на училището, а не от автобусната спирка като по-големите ученици. А в дни като този като че ли всички деца се прибираха с колите на родителите си, а не с автобуса.

Сърцето на Теа се усмихна, както винаги, при вида на момичетата, седнали едно до друго на пейката до кабинета на директора. Малките им устички се движеха бързо, докато си бърбреха за нещо, което Теа не можеше да чуе заради виковете на другите деца, разговорите на останалите родители и обичайния следучилищен хаос, който кипеше по коридорите. Връзката им беше толкова силна, вече бяха най-добри приятелки. Винаги щяха да се имат една друга, дори ако всички други ги разочароваха.

След като изчака училищната секретарка да ѝ отвори заключената вътрешна врата, Теа прекрачи в коридора, махвайки за поздрав на училищния персонал. Когато я видяха, момичетата скочиха и ѝ протегнаха нещо, изработено от цветна хартия.

- Направихме пуйки - каза Амелия.

- Браво на вас! - Теа намести раничката на Ава, която се беше смъкнала до лактите ѝ. - Готови ли сте да си вървим у дома?

Вместо отговор, те се втурнаха напред. Теа им напомни да вървят, а не да тичат, но не можеше да ги вини, че са развълнувани. Децата винаги не ги свърташе на едно място в деня преди ваканция. От вълнението и нетърпеливото очакване на празник, на почивен ден, на забавна семейна традиция не беше лесно да стоиш на едно място.

Естествено, на Теа и Лив не им бе отнело дълго, за да разберат, че техните празници са доста по-различни от тези на другите деца в класовете им. Бяха прекарвали не един Ден на благодарността, наведени над стоплени в микровълновата полуфабрикатни

вечери, защото едно от оръжията в пасивно-агресивния арсенал на майка им бе да отказва да приготвя празнична вечеря, за да накаже баща им за едно или друго провинение. Родителите им никога не се караха наистина. Те предпочитаха напрегнатия затвор на мълчанието.

Теа настигна момичетата на тротоара и ги улови за ръка. Пръстчетата им бяха студени в нейните и тя съжали, че сутринта не им беше сложила ръкавички. Беше необичайно студено за тази част на Тенеси.

- Познайте какво? - каза тя, докато отключваше субаруто си на паркинга.

- Какво? - попита Ава, изчаквайки да се покатери в детската седалка отзад.

Теа се наведе през задната врата, за да ѝ помогне да се закопчае, преди да мине от другата страна и да повтори същото с Амелия. След това погледна двете момичета, усмихвайки се толкова широко, колкото ѝ беше възможно.

- Вкъщи ви чака изненада.

- Каква? - ахна Амелия.

- Да не е котенце? - попита Ава.

- Не, не е котенце.

Теа затвори вратата на Амелия и мина отпред. В мига, в който се настани зад волана, момичетата отново подхванаха играта на отгатване.

- Да не е таралеж? - попита Амелия.

- Не.

Теа запали двигателя и излезе от паркинга, сливайки се с бавно движещата се колона от автомобили.

- Да не е жираф? - попита Ава и Амелия се изкиска.

- Лъв?

- Не. - Теа зави наляво. - Изобщо не е животно.

В действителност беше нещо много по-опасно. Нервното напрежение бе неин постоянен спътник от понеделник вечерта насам и сега, когато моментът най-сетне бе настъпил - денят на голямото завръщане на Гавин, тя беше същинско кълбо от нерви. Нямаше представа какво да очаква, когато с момичетата се приберат у дома. Не знаеше дори какво да *каже*. Знаеше единствено какво трябва да *направи*.

А то бе да стои възможно най-далече от него.

Момичетата отново подхванаха предишния си разговор, докато пътуваха към къщи. Сухи листа се откъсваха от клоните и танцуваха във въздуха, когато Теа сви по тяхната улица. Въпреки че от дома им ги деляха още няколко къщи, очите ѝ се впиха в тъмния джип на алеята отпред.

Напрежение се загърчи в дробовете ѝ, докато спираше зад джипа. Едва беше угасила двигателя, когато входната врата се отвори и Гавин излезе на верандата, махайки нехайно с ръка, сякаш никога не си беше тръгвал.

Амелия първа го забеляза от прозореца си и се провикна.

- Тате!

- Да. Татко си е вкъщи - каза Теа, преглъщайки с усилие.

- Това ли е изненадата? - попита Ава и Теа не можеше да прецени по тона ѝ дали е разочарована, или се радва.

- Това е изненадата! - Теа си заповяда да придаде жизнерадостен тон на гласа си. - Татко си дойде тъкмо навреме за Деня на благодарността.

Амелия изписка, заглушавайки какъвто и отговор да бе имала Ава. Ала всякакъв страничен шум заглъхна заради туптенето в ушите ѝ в мига, когато Гавин изтича по стъпалата и се отправи към тях.

Две неща ѝ се набиха едновременно на очи. Първо, той като че ли не се беше бръснал от понеделник. И второ - това ѝ харесваше, нещо, което той вероятно знаеше, защото някога често му бе повтаряла колко е секси небръснат.

Освен това носеше дрехи, за които знаеше, че ѝ харесват - дънки, които падаха ниско на тесните му хълбоци, и разкопчана вълнена риза, под която се виждаше впита тениска. Беше извадил тежката артилерия. Добре, че нейното сърце беше бронирано.

- Здравсти, тате! - провикна се Амелия.

Усмивката на Гавин стана още по-широка, докато махаше на момичетата на задната седалка. Нервността се превърна в решителност. Децата бяха щастливи. Само това имаше значение в този момент. Заради тях Теа щеше да се справя с всичко това ден за ден.

Проследи Гавин с поглед, докато той заобикаляше колата. Спря пред вратата, сбърчил въпросително вежди

А, да. Тя просто си седеше.

Извади ключа от стартера и взе чантата си от мястото до шофьора. Гавин направи крачка назад, когато тя отвори вратата. Преглътна и напъха ръце в задните джобове на дънките си.

- Здравей.

- Брада ли си пускаш? - избъбри тя.

Той се усмихна и прокара ръка по линията на челюстта си.

- Зависи.

- От какво?

- От това дали ти харесва?

Теа сви рамене и се обърна, за да отвори вратата на Ава.

- Лицето си е твое - измърмори.

- Така е, но аз определено бих имал мнение по въпроса, ако ти решиш да си пуснеш брада.

Момичетата се изкискаха. Теа се наведе и разкопча Ава. Гавин заобиколи колата и направи същото с Амелия. Теа избягваше да срещне погледа му, докато измъкваше Ава от колата и я слагаше да стъпи на земята.

- Върви да видиш тате.

Гавин извади Амелия и я вдигна с една ръка, а после зачака Ава да заобиколи бавно колата.

- Здравей, сладкишче - каза и като приклепна, разпери другата си ръка.

Теа затаи дъх, когато Ава се поколеба за миг, но го изпусна, когато тя отиде доброволно при него. Гавин се изправи, гушна и двете момиченца в прегръдките си, и срещна очите на Теа над капака на колата.

- Има ли нещо за внасяне? - попита той.

- Пуйката.

Веждите му отново се сбърчиха въпросително.

- Ще занесеш пуйка у Дел?

- У Дел? За какво говориш?

- Просто реших, че след като се отказахме да ходим при родителите ми...

Той сви рамене.

- Просто реши, че ще направиш планове за нас, без да ги обсъдиш с мен? - довърши Теа.

- Миналата година бяхме у тях, така че, да, реших, че тази година ще отидем отново,

- Да, мамо, искаме да отидем у Дел - обади се Амелия.

- Искам да отида у Дел и да си играя с Джо-Джо - каза Ава.
Негодование запъпли по гръбнака на Теа.
- Съгласна ли си? - попита Гавин.
- Не, не съм. Купих прясна пуйка, за да вечеряме у дома.
- Е, предполагам, че първо трябваше да ме попиташ, а? -
подхвърли Гавин.

- Да те попитам? - Гласът ѝ се извиси невярващо, докато Гавин
я оставяше на алеята, за да внесе момичетата вътре.

Теа се обърна рязко и отиде до багажника. Той наистина ли
смяташе, че е добра идея да прекарат Деня на благодарността с
други хора? И не просто други хора, ами други играчи от отбора и
техните съпруги? Точно каквото ѝ трябваше сега.

Грабна два хартиени плика и ги внесе в къщата. Тръсна ги
върху кухненския остров, потръпвайки, когато бурканите вътре
изтракаха върху гранитния плот. Очите ѝ се спряха върху букет
свежи маргаритки, който го нямаше, когато бе излязла от къщата
по-рано, и тя преглътна едно изръмжаване.

Докато вадеше от пликовете различни продукти за Деня на
благодарността, които нямаше да бъдат използвани утре, чу
вратата да се отваря и няколко минути по-късно Гавин се върна и
остави още две торби върху плота.

- Хей - каза той.

Ръцете на Теа замръзнаха в плика, пръстите ѝ бяха обвити
около пакет пресни боровинки.

- Хей - отвърна и отново се залови да вади нещата от торбата,
дръпвайки се небрежно настрани, за да се отдалечи от топлината
му.

- Сложих найлон.

Теа го погледна и той посочи към стената, сега покрита със син
найлон.

- О.

- В един момент ще трябва да обсъдим какво ще правим с това.

- О, ще я съборя докрай.

Гавин се прокашля.

- За утре.

- Какво за утре?

- Объркан съм. Ти си тази, която каза, че искаш момичетата да
прекарат хубав празник. Те обичат да ходят у Дел, именно това
направихме миналата година, така че не мислех, че ще е проблем.

- Само че е.

- Защо?

- След всичко, което става с нас, наистина ли смяташ, че искам да прекарам утрешния ден с цял куп хора, които ще следят всяко наше движение?

- Те са наши приятели, Теа.

- Те са *твои* приятели, Гавин.

- Какво означава това?

- С изключение на Неса, не мога да понасям повечето от жените. И всъщност те не могат да понасят мен.

Гавин поклати глава, сякаш в думите ѝ нямаше никакъв смисъл.

- За какво говориш, Теа? Откога?

- От самото начало.

Теа награби цял куп консерви и отиде в килера.

- Имаш ли да добавиш още нещо към този отговор? - разнесе се гласът на Гавин зад нея.

Той застана на прага, подпрял ръце на касата на вратата, затваряйки ги вътре.

- Няма значение - сопна се тя. - Утре ще отидем у Дел, а след това никога вече няма да съм принудена да прекарвам време с тези жени.

Тя мина покрай него и отиде да намери Ава и Амелия. Те седяха на пода в дневната и гледаха анимационно филмче. Теа приклепна и ги целуна. Правеше това за тях. Не биваше да го забравя

Нещо, с което успя да се справи през по-голямата част от вечерта докато ядяха пица, докато къпеше момичетата и ги слагаше да си легнат. След като и двете заспаха, отиде в спалнята си, без да каже нито дума на Гавин, и затвори вратата. Ако само можеше да направи това вечерната си рутина оттук нататък, може би щеше да преживее следващия месец.

Тъкмо се беше съблякла по сутиен и бельо, когато вратата се отвори.

* * *

Теа се обърна рязко, когато Гавин пристъпи в стаята.

- Какво правиш тук?

Той затвори вратата и се облегна на нея, преглъщайки с внезапно пресъхнало гърло при вида на голата ѝ кожа.

- Ти постави твоите условия, Теа. Сега е мой ред.

Очите ѝ замалко да изскочат, казвайки красноречиво *ти поднасяш ли ме*, преди да поклати глава, изпускайки сърдито дъха си.

- Не. Нямах право на никакви условия.

- Първо - заяви той, откъсвайки се от вратата, - ще отидем на коледното парти на отбора.

Всяка година след края на сезона „Легендите“ организираха официално тържество за играчите, техните семейства и останалите служители.

- Не. - Теа поклати глава. - В никакъв случай.

Гавин пристъпи по-близо.

- Второ, ще излизаме на среща всяка седмица. Само ние двамата.

Теа се изсмя с глас.

- Не.

Гавин направи още една крачка.

- Истинска среща, Теа. Не пазаруване в супермаркет или някое друго ежедневно занимание, за което се сетиш, за да избегнеш да останеш насаме с мен.

- Съжалявам. Друго?

Гавин стопи остатъка от разстоянието между тях.

- Ще се целуваме за лека нощ. Всяка вечер. Започвайки от днес.

- Не може да говориш сериозно. - Теа стисна челюсти. - Не. За нищо на света.

Гавин отстъпи назад. Време бе да изиграе своята карта.

- Добре тогава - заяви и сви рамене, разпервайки ръце. - Да се откажем от всичко това. Да повикаме момичетата, да им съобщим, че се развеждаме, и да оставим адвокатите да решат при кого ще са на Коледа и кой ще задържи къщата.

Първият признак за пропукване в бронята ѝ беше бързо примигване. Не би причинила това на момичетата и Гавин го знаеше. Въпреки това не изпита никакво удоволствие, докато гледаше как в очите ѝ припламна болка, която говореше колко прави бяха момчетата вчера сутринта. Имаше неща, които трябваше да научи за своята съпруга.

Теа стисна челюсти.

- Не мога да повярвам, че използваш момичетата, за да ме изнудваш по този начин - процеди разтреперана.

Гавин потръпна вътрешно, но не отстъпи.

- Не ми остави никаква друга възможност, Теа. С твоите условия би било невъзможно да спечеля.

- Да спечелиш? Това е някаква игра за теб?

Погледът му се спря върху устните ѝ.

- Игра? Не. Състезание? Да.

Теа подпря ръце на тоалетката зад себе си, когато Гавин дойде още по-близо. Очите ѝ се стрелнаха към устните му и се задържаха там. Кръвта забушува в ушите му, логиката и здравият разум му изневериха, защото вместо да отстъпи назад, както би трябвало да стори, той се наведе. Наклони глава. Докосна връхчето на носа ѝ със своя.

- Какво правиш? - прошепна Теа.

Може би бе възнамерявала да прозвучи сърдито, ала задъханото нетърпение в гласа ѝ я издаде. Беше също толкова възбудена, колкото и той.

- Подпечатвам сделката - отвърна дрезгаво.

А после сложи ръка на тила ѝ и я целуна. Целуна я така, както миналия уикенд, с отворена уста и нетърпелив език. И също като в миналия уикенд тя посрещна неговата страст с мимолетна съпротива, преди почти да се разтопи с още една от онези въздишки, от които слабините му пламнаха от похот. Гавин наклони глава и проникна още по-дълбоко, влагайки всичко, което не можеше да каже, а тя не искаше да чуе, в натиска и подръпването на устните си върху нейните.

Пръстите на Теа се впиха в предницата на тениската му. А когато тя се отдръпна толкова, колкото да си поеме накъсана глътка въздух, Гавин се възползва и плъзна устни по горещата, чувствителна кожа на шията ѝ.

- Всичко ще оправя - прошепна, разгорещен и трескав. - Кълна се, ще те накарам отново да вярваш в мен, Теа. Отново ще направя нещата свършени.

И просто така, тя се вкамени в ръцете му. Отблъсна го и извърна лице.

- Какво не е наред? - попита Гавин задъхано, задържайки я за хълбоците, за да ѝ попречи да му се изплъзне.

- Нищо не е свършено - глухо каза тя.

Гавин се помоли за напътствието на лорд Съблазън за това как да отговори, но без успех. Забавянето му й даде достатъчно време, за да сграбчи китките му и да свали ръцете му от тялото си.

- Искам да си вървиш.

- Теа...

- Върви си, Гавин.

Гавин отстъпи назад, като му се искаше да носеше по-дълга тениска, която да скрие коравата издутина зад ципа на дънките му. Теа се плъзна надясно и се обърна, подпирайки ръце на тоалетката, сякаш имаше нужда от опора, за да се задържи на крака. По-късно сигурно щеше да си плати за това, ала Гавин не можа да се сдържи и отново пристъпи към нея. Доближи устни до ухото й. Раменете й се напрегнаха.

- Знам какво правиш - прошепна. – И знам защо. Само че няма да ти позволя да ме отблъснеш отново. Не и без да се боря.

Дъхът й секна.

- Защо го правиш? - попита дрезгаво. - Какво би могъл да спечелиш от всичко това?

По устните на Гавин се разля широка усмивка. *Благодаря ти, лорд Бенедикт.*

- Най-голямата награда на света - промълви той, прокарайки пръст по извивката на тила й. - Ще спечеля теб.

* * *

На следващата сутрин Теа се събуди от странен звук.

Приличаше като шум от дъжд, ала небето през прозореца бе лавандулово и ясно.

Едва когато топлият допир на влага докосна кожата й, осъзна какъв бе. Седна рязко, изритвайки чаршафите настрана. Вратата на банята беше открената и от там излизаха валма пара.

Не. О, по дяволите, не. Гавин използваше нейния душ? Достатъчно гадно бе, че на практика я беше изнудил да го целува всяка вечер. Ала душът? Това *нямаше* да го бъде всеки ден.

Водата спря рязко и Теа скочи от леглото. Олюля се, все още сънena, като новородено жребче, учещо се да стои на собствените си крака, и се подпря на нощното шкафче. Нямаше да бъде тук, когато той излезе, защото за нищо на света нямаше да му достави това удовлетворение. Чу стъклената врата на душ кабината да се

отваря. Време беше да бяга. Ала когато понечи да изтича, кутрето ѝ се удари в същото нощно шкафче, което я беше спасило преди малко.

- Дяво...

Преглътна остатъка от ругатнята и заподскача на един крак.

Само че все още беше на режим новородено жребче и политна назад, строполявайки се върху леглото. По дяволите! Трябваше да се махне от тук преди...

Вратата на банята се отвори широко. И отвътре се показва съпругът ѝ само по хавлия, увита хлабаво около хълбоците му. Друга хавлия висеше около врата му.

Исусе Христе. Тялото му блещукаше от капчиците вода, които беше пропуснал в небрежното си забърсване. Гавин никога не се подсушаваше напълно, след като си вземеше душ. и в този миг Теа го ненавиждаше заради това. Струйка вода се процеждаше между яките му, мускулести гърди, преди да се изгуби в рошавите гъсти косми, които покриваха коравия му като скала корем.

Косата му беше влажна. Гърдите му бяха влажни. Изведнъж тя също беше влажна.

По дяволите! Защо, господи, ЗАЩО трябваше да е омъжена за мъж, чиято работа буквално зависеше от това да бъде във върхова физическа форма?

- Здравей. - Той се усмихна и ослепително белите му зъби проблеснаха, или пък не, ала така ѝ се стори, защото той изглеждаше като излязъл от реклама по телевизията. - Честит Ден на благодарността.

Теа скочи на крака. Кутрето ѝ все още пулсираше от болка, но тя беше благодарна за това, защото подхрани яростта ѝ.

- Играеш нечестно!

- Ъ, какво?

- Използваш моя душ. Това е нечестно.

- За какво говориш? - засмя се той.

Как се осмеляваше да се смее за каквото и да било.

- Да използваш моя душ. *Не* беше част от уговорката ни.

- Не сме се уговаряли кой душ ще използвам, Теа. Но бих могъл да използвам този на момичетата, ако това е още едно от твоите условия.

- О, стига си се правил на невинен. Направи го нарочно.

- Да, нарочно си взех душ. Обикновено не го правя случайно.

- Знаеш какво имам предвид! Правиш *това* - тя махна към гърдите и корема му... и господи, хавлията му започваше да се разхлабва - нарочно.

Той повдигна вежди и сведе поглед към себе си.

- Боя се, че не знам за какво говориш.

- Разхождаш се наоколо полугол само за да ме съблазняваш!

- Кълна се, че нямах такова намерение, но ако резултатът е такъв, нямам нищо против.

Той размърда вежди и се извърна от нея. Изтри кръг върху запотеното огледало с яката си предмишница. Теа загледа как взема електрическата си самобръсначка и се залавя да подстриже крайчетата на брадата си. След това наклони глава на една страна и се зае с меките косъмчета под линията на челюстта си.

О, това беше... това беше направо *убийствено*. Дори не се опитваше да играе честно.

Беше нарекъл тази тяхна уговорка състезание.

Ала не. Това не беше състезание.

Това беше война.

И тя също можеше да играе мръсно. Без да се замисли, защото импулсивността като че ли беше най-големият ѝ враг, Теа хвана ръба на потничето, с което спеше, и го свали през главата си.

Гавин застина. Самобръсначката се задържа на милиметри от кожата на гърлото му. Очите му се стрелнаха от отражението му в огледалото към нейните. Адамовата му ябълка подскочи, докато се взираше във вбесената ѝ полуголата. Срецайки очите му в огледалото, тя се усмихна и смъкна шортите и бельото си.

Погледът на Гавин потъмня и той отново преглътна бавно. Без да бързат, очите му се плъзнаха по голото ѝ тяло, а после пое обратно нагоре по друг път, спирайки върху части от нея, които реагираха на изпитателния му поглед с гореща и страстна незабавност.

Теа сложи ръце на хълбоците си.

- Е, как ти харесва?

- Напомни ми - каза той, спирайки поглед върху гърдите ѝ, - точно коя част от това да те видя гола се предполага да е наказание?

След това намигна и бум, зърната ѝ се втвърдиха. Какво, по...? Теа сведе очи към кръглите си розови ареоли, сега корави и

набъбнали. Исусе. Край него гърдите ѝ бяха като две кучета на Павлов.

И той го знаеше. Устните му се извиха в крайчетата.

- Ако си мислиш, че имам нещо против тази игра, грешиш, защото определено току-що спечелих този рунд.

Теа пусна рязко душа, изписка, когато почти вряла вода обля кожата ѝ, и се дръпна рязко.

- Защо вземаш толкова горещи душеве? - измърмори, дръпвайки кранчето на другата страна.

Гавин отново се залови да оформя брадата си.

- Нямах представа, че навиците ми под душа ще бъдат причината за първата ни караница.

Теа грабна шишето с душ гел. Щеше да го накара да си плати за това. Щеше да се насапуниса от главата до петите и да го накара да гледа.

- Това не е първата ни караница - подхвърли нехайно, докато изстискваше голяма доза ароматен розов гел в шепата си. - Карахме се и снощи.

- Онова не беше караница.

- Ти как би го нарекъл?

- Преговори.

- А това как би нарекъл?

Теа разнесе душ гела по корема си, описвайки бавен кръг. Беше възнаградена със задавен звук от другата страна на душ кабината.

Вдигна очи и отново срещна погледа му в огледалото. Наклони невинно глава на една страна и плъзна ръце нагоре по тялото си, за да насапуниса гърдите си.

- Каза ли нещо?

Очите му вече не бяха впити в нейните. Погледът му беше прикован в ръцете ѝ, докато тя разнасяше пяната около зърната си.

- Не чух последното, което каза - рече тя, подръпвайки зърната си.

Челюстта на Гавин се раздвижи и той я стисна, преглъщайки дълбоко. Отново свали самообръсначката и се обърна. Стъклото беше запотено, но Теа видя как очите му отново обходиха цялото ѝ тяло. Ръцете ѝ се движеха с погледа му, плъзгайки се под извивката на гърдите ѝ, по вдлъбнатината на пъпа ѝ, все по-надолу.

Вратата неочаквано се отвори и Гавин влезе под душа, както си беше с хавлията. Притисна я до стената и сложи ръце от двете ѝ страни. Гърдите му се повдигаха и спускаха, сякаш току-що беше направил серия лицеви опори.

- Колко далеч ще стигнеш с това, Теа? - изхриптя.

- С кое? Боя се, че не знам за какво говориш.

Той отново стисна челюсти.

- Само една д-д-дума и ще заменя ръцете ти с моите.

Без да си даде труда да скрие задоволството си, Теа бутна ръцете му настрани и застана под струята, за да отмие пяната.

- Съжалявам, това не влиза в програмата. - Хвърли му поглед през рамо. - Ала не се тревожи. Аз съм голямо момиче. Знам как да се погрижа за себе си.

Веждите на Гавин потръпнаха и желанието в очите му се разсея, превръщайки се в нещо друго. Нещо, което доста приличаше на болката, която бе зърнала там в нощта, когато бе признала, че се е преструвала в леглото.

Обърна се и изхвърча навън, без да си направи труда да затвори вратата на душ кабината.

Теа се облегна на хлъзгавата мокра стена. Нямаше чувството, че е победила.

Остана под струята, докато водата изстина. След това се облече набързо и отвори вратата на спалнята, ослушвайки се за гласовете на близначките. Кискането им, съчетано с гласа на Лив, я увери, че поне една традиция на Деня на благодарността нямаше да бъде нарушена днес. Лив им беше донесла рано-рано парче тиквен пай. Не чу нищо, което да подсказва, че Гавин е слязъл на долния етаж, за да се присъедини към тях, а вратата на стаята за гости беше затворена.

Теа се върна в спалнята, отиде в дрешника и се загледа в дрехите си. Миналата година се беше издокарала за гостуването им у Дел, защото така правеха бейзболните съпруги. Носеха най-хубавите си дрехи и се перчеха една пред друга. Ала тази година нямаше сили за това.

Най-сетне се спря на клин и дълъг пуловер туника. Щеше да вдигне косата си в небрежен кок и нямаше да отдели повече от няколко минути за грима си. За първи път от много време насам не я беше грижа какво ще си помислят за нея. Та нали ѝ оставаха само още няколко седмици като бейзболна съпруга.

Когато излезе от дрешника, завари Гавин да седи на леглото. Беше си облякъл дъвки и черна тениска, която се изопна нетърпеливо над бицепсите му, когато той се подпря на коленете си.

- Какво правиш тук?

Той вдигна очи.

- Какво имаше предвид с онова, което каза под душа?

Теа отиде до тоалетката, босите ѝ крака стъпваха безшумно върху мекия килим.

- Нищо. Просто остроумничех.

- Окей, но само защото съм в настроение да се измъчвам, а вярвай ми, този въпрос ме измъчва всяка нощ от ти знаеш кога насам, наистина ли го правиш?

Теа не беше сигурна, че схвана какво я пита.

- Какво да правя?

- Да се грижиш за себе си, к-когато свършим? Отиваш в банята, за да се погрижиш за себе си, след като най-сетне изляза от теб?

- Сериозно ли ме питаш дали мастурбирам?

- Не. Питам те дали мастурбираш, след като сме правили секс?

Теа издърпа едно чекмедже и се поколеба дали да не излъже. Ала и този път просто не бе в състояние да се насили да го направи. Да лъже. Да се преструва. Да си дава вид, че всичко е свършено. Никое от тези неща не им бе помогнало. Извади чифт чорапи и се обърна към него.

- Да, понякога.

Лицето на Гавин посърна, а после пламна.

- Ако не искаше да знаеш отговора, защо попита?

- Само защото исках да знам, не означава, че отговорът не боли.

- Защо да боли? Всички мастурбират. Да не искаш да ми кажеш, че ти никога не си мастурбирал?

Той скочи на крака.

- Естествено, че мастурбирам, по дяволите. Всеки път, когато съм на път, лежа в хотелското легло и мисля за теб, фантазирам си как се прибирам у дома и получавам истинското. - Лицето му се разкри в наранена гримаса. - Само дето то не е било истинско, нали, Теа?

Теа се изпъна, макар думите му да ѝ подействаха като плесница.

- И все пак нямаш търпение да се върнеш към времето, когато всичко беше *съвършено*.

Суровото му изражение омекна от извинение, което тя не искаше да чуе

- Теа...

- Излез от стаята ми, Гавин.

Когато Гавин влезе в кухнята няколко минути по-късно, Теа отказваше да го погледне. Не че можеше да я вини. Самият той едва не се беше удушил със собствените си ръце след думите си в спалнята, само че беше унижен, а унижението беше слабото му място. Открай време беше така. Ужасяващи неща се изливаха от устата му, когато гордостта му беше заплашена. А мамка му, мисълта, че жена му е била принудена да взема нещата в собствените си ръце, защото той редовно я бе оставял незадоволена в леглото, бе едва ли не повече, отколкото крехкото му его бе в състояние да понесе. Така че беше избухнал и бе заплашил да унищожи целия напредък, колкото и да беше малък, който бяха постигнали предишната нощ.

Теа стоеше до кухненския остров и увиваше с фолио пайовете, които щяха да занесат у Дел. Грозните му думи висяха във въздуха между тях.

Спря се на нещо безопасно, за да наруши напрегнатото мълчание.

- Къде са Ава и Амелия?

- Правят йога в мазето с Лив.

Мирисът на кафе го примами към плота до печката. Напълни си чаша, изсипа разни други неща вътре (никога нямаше да разбере хората, които го пиеха чисто) и като се обърна, се облегна на плота. Минути се проточиха в мълчание. Най-сетне остави чашата си на плота.

- Извинявай.

Теа дори не вдигна очи.

- За какво?

Гавин прекоси кухнята и застана до нея. Беше приковала очи надолу и косата ѝ беше паднала над бузата. Той я отметна над рамото ѝ.

- Д-д-държах се като задник. Извинявай.

- Никога не бива да се извиняваш, задето си казал своята истина.

Изрече това с провлачен южняшки акцент, онзи, който използваше, когато цитираше баба си. Откакто Гавин я познаваше, Теа имаше неизчерпаем извор с мъдростите на баба си.

Тя се отдръпна от него и посочи към шестте пая.

- Трябва да отидат в колата.

Гавин посегна към ръката ѝ.

Тя я издърпа.

- Няма смисъл, Гавин. Така или иначе, всичко ще свърши след Коледа.

Излезе рязко от стаята, преди той да успее да отговори. Гавин чу меките ѝ стъпки, отвеждащи я обратно на горния етаж. Подпря лакти на плота и отпусна глава в ръцете си.

- Тежка нощ в стаята за гости?

Гавин подскочи и вдигна поглед. Лив се беше материализирала от нищото. Предишната нощ беше работила до късно, така че това беше първият им сблъсък, откакто се беше прибрал вкъщи.

- Какво правят момичетата?

- Гонят се с ножици.

Лицето му трябва да беше придобило буреносно изражение, защото Лив даде на заден ход.

- Господи, успокой се. Гледат телевизия с кучето. Дойдох за малко до кухнята, за да взема портокалов сок.

Тя напълни две детски чашки и като го изгледа изпитателно, прибра кутията в хладилника. Понечи да си тръгне, но Гавин я спря.

- Лив.

Тя се обърна.

- Благодаря ти, че си тук за Теа и момичетата. Знам, че си от голяма помощ.

Тя изпръхтя.

- Не го направих заради теб, задник такъв.

- Знам. Но все пак...

Лив извъртя очи и се отправи към мазето, но в последната минута спря и се обърна.

- Хей, Гавин?

Гавин отново вдигна очи. Върху устните на Лив играеше опасна усмивка.

- Ако отново нараниш сестра ми по какъвто и да било начин, ще отровя протеиновия ти прах. Честит Ден на благодарността!

И с тези думи тя изчезна в мазето.

Гавин отнесе шестте пая в колата, а после отиде в дневната, за да се обади на родителите си, та това задължение да му се махне от главата. Те все още имаха стационарен телефон и от другата страна прозвуча неочакван глас.

- Длъжник си ми - изсъска Себастиан, по-малкият му брат, вместо поздрав.

- Какво правиш там ?

- Замествам те. Мама плачеше как никой от семейството нямало да дойде за Деня на благодарността тази година и преди да се усетя, вече си събирах багажа. Буден съм от пет сутринта, защото мама трябва да сложи пуйката да се пече достатъчно рано, та да можем да седнем на масата в два часа.

Гавин притисна с пръсти основата на носа си.

- Ще оцелееш. Дай да чуя татко.

- Под душа е. Говори с мама.

Гавин се опита да възрази, защото несъмнено трябва да имаше някакво правило за времето, което трябва да мине между разговор за мастурбиране и телефонно обаждане до майка му. Само че Себастиан вече беше отдръпнал слушалката от ухото си.

Миг по-късно гласът на майка му се разнесе от другата страна на линията.

- Здравей, миличък! Чедтит Ден на благодарността!

- Здравей, мамо. Колко е голяма пуйката тази година?

Това бе отколешна шега в семейството им - че майка му винаги купуваше пуйка, която бе поне три пъти по-голяма, отколкото им трябваше. Майка му живееше в страх хората да не умрат от глад в нейно присъствие.

- Почти осем килограма. Бива си я.

Гавин съвсем ясно си представи майка си. Вероятно носеше престилката си с волан, онази, която си слагаше само на празниците. И със сигурност беше вдигнала косата си на върха на главата, за да не ѝ пречи, докато готви. Много скоро щеше да си сипе чаша горещ ябълков сайлер с подправки от тенджерата полналягане и да пусне коледна музика, тангото в това семейство на шотландци Денят на благодарността официално поставяше началото на коледния сезон.

- Така ми се иска да бяхте тук - каза тя. - Толкова ми липсвате и ти, и момичетата. И Теа. През последните седмици на няколко

пъти опитах да ѝ се обадя, но все се включва глаосовата ѝ поща. А дали е получила имейла ми?

- Нямам представа.

- Е, вероятно просто не ти е казала. Попитах я какво искат момичетата за Коледа тази година.

- Можеше да попиташ мен.

Майка му издаде пренебрежителен звук.

- Мислиш, че не знам какво искат дъщерите ми за Коледа? Е, много ти благодаря.

- Мисля, че Теа вероятно вече е подготвила най-подробен списък с линкове откъде може да се купи всичко и кое вече е с намаление.

Въпреки настроението си, Гавин се усмихна. О, да, това звучеше съвсем в стила на Теа.

- Хей, защо не дойдете за Коледа? - каза майка му. - Можем да прекараме Бъдни вечер заедно и момичетата да отворят подаръците си тук. О, Гавин, ще бъде толкова забавно.

Болка разцъфна в гърдите му при картината, която майка му рисува. Действително би било забавно, ала нямаше начин Теа, която току-що беше слязла по стълбите, да се съгласи.

- Хей, Теа тъкмо се появи. Искаш ли да се чуеш с нея и да я попиташ дали е получила имейла ти? - Гавин протегна слушалката. - Майка ми е.

Теа му отправи поглед, който би могъл да угаси пожар. След това обаче си пое глътка въздух и заговори с най-приятния си глас:

- Здравей, Сюзън. Честит Ден на благодарността.

Докато Гавин слушаше нейната половина от разговора, болката в гърдите му се усили. Родителите му обожаваха Теа. Обичаха да казват, че е дъщерята, която никога не са имали, и се шегуваха, че Себастиан ще трябва здравата да се потруди, ако иска дори да се доближи до това да си намери съпруга толкова съвършена, колкото тази на Гавин.

Именно затова все още не им беше казал, че двамата с Теа имат проблеми. Бракът на родителите му беше прекрасен и те толкова щяха да се разочароват, когато научеха, че Гавин не е успял да последва примера им.

Теа се сбогува, затвори и му върна телефона.

- Трябва да им кажеш, Гавин.

- Да им кажа какво? - отвърна той, подразнен от постоянните ѝ напомняния, че за нея всичко това е нещо временно. - Даде ми време до Коледа, за да се опитам да те спечеля обратно. Дотогава няма какво да им казвам.

* * *

Дел и Неса живеяха извън Нашвил, в пълно с огромни имения предградие, което беше дом на няколко от най-богатите и прочути жители на Музикалния град². Трийсетте километра до там им отнеха само половин час в рехавия празничен трафик и ако не бяха момичетата на задната седалка, пътуването щеше да мине в мълчание.

- Мамо, може ли да плуваме? - попита Ава изведнъж.

Дел имаше закрит басейн и беше станало част от традицията, след като храната се слегнеше в стомасите им, мъжете да заведат децата да поплуват. Теа се обърна в седалката, за да погледне назад.

- Нося банските ви костюми.

Момичетата нададоха възторжени викове. Поне те щяха да си изкарат страхотно днес.

Гавин спря колата пред къщата на Дел и Теа усети как около гърдите ѝ сякаш се обвива лента от нервно напрежение. Обикновено това беше моментът, когато тя си лепваше съвършената усмивка на бейзболна съпруга и се преструваше, че се наслаждава на всяка минута.

Тази година обаче това можеше да върви по дяволите. Двамата с Гавин разкопчаха момичетата и ги пуснаха да се втурнат по алеята. Тъкмо когато стигнаха до верандата с колони, входната врата се отвори. Жената на Дел, Неса, пристъпи навън, изглеждаща ослепително, както винаги. Носеше широк черен спортно-елегантен панталон и впито бежово поло. Беше от онези стилни тоалети, които сякаш не изискваха никакво усилие и в които само високи хора като нея и Лив можеха да изглеждат изискано. Неса притисна момичетата до себе си в бърза прегръдка, а после вдигна поглед се усмивка и помахаше.

Теа помахаше в отговор и се наведе към багажника, за да вземе един от пайовете.

Гавин стори същото и я последва по алеята. Неса побутна момичетата вътре и взе пая от Гавин.

- Ще помогна на Теа да внесе останалото. Ти върви в задния двор, за да попречиш на Дел да се убие.

- Какво прави? - попита Гавин.

- Този глупак купи фритюрник за пуйки.

- Мамка му.

Гавин се затича, а Неса се обърна към Теа.

- Толкова се радвам, че сте тук - каза и ѝ кимна да влезе. - Дел спомена, че е възможно тази година да отидете у родителите на Гавин. Но нямаше да е същото без вас.

Теа не знаеше какво да отговори, затова не каза нищо и последва Неса в огромната им искрящо бяла кухня. Божественото ухание на пуйка във фурната се смесваше с аромата на сайдер с подправки в тенджерата под налягане. Градинският чай и чесънът от плънката накараха устата ѝ да се напълни със слюнка. Миришеше досущ като в къщата на баба ѝ. Онези три Дни на благодарността, докато с Лив живееха там, бяха най-хубавите в живота ѝ.

Момичета минаха покрай тях на път към стълбището, гонейки се с Джо-Джо, дъщерята на Дел и Неса.

- Направо щеше да се побърка от нетърпение, докато ви чакаше да пристигнете. - Неса се разсмя и вдигна пая високо във въздуха, за та избегне сблъсък. След това го остави на плота с драматична въздишка. - Кълна се, събуди ме още преди изгрев-слънце, за да ме попита дали сте пристигнали.

Теа се засмя.

- Момичета също нямаха търпение.

И честно казано, ако бяха само техните две семейства, **днешният ден нямаше** да бъде толкова лош. Неса беше естествена и мила, и забавна, единствената измежду останалите съпруги, които Теа изобщо би могла да нарече приятелка. Най-вече защото Дел и Гавин бяха толкова добри приятели. А близначките обожаваха да си играят с Джо-Джо. Днешният ден би могъл да бъде окей. Само че нямаше да е такъв. Защото много скоро тя щеше да се окаже в пълни с акули води.

Неса пое другия пай от ръцете ѝ и го сложи върху плота. От начина, по който очите ѝ се присвиха в крайчетата, Теа се досети какво предстои.

Е - започна Неса, привеждайки се към нея. - Дано не се разсърдиш, но Дел ми каза, че Гавин се е върнал вкъщи. Всичко наред ли е?

- Направо е страхотно - отвърна Теа автоматично. Я чакай. Не. Вече нямаше да го прави. Тя се изпъна. - Всъщност не е страхотно. Прибра се снощи и оттогава не сме престанали да се караме.

- Дел се видя с него миналата седмица. Каза, че никога не го е виждал толкова съкрушен.

Теа настръхна. *Гавин* беше съкрушен?

- На мен също не ми е лесно.

- Разбира се, че не - побърза да каже Неса. - Просто... това, което преживяваш, не ми е съвсем чуждо. Тези наши мъже не ги бива особено да изразяват себе си. Дай му малко време.

На Теа ѝ се искаше да я поразпита малко, защото откъде би могла Неса да знае какво е да имаш проблеми в брака? Бракът ѝ с Дел беше съвършен. Прекъсна я обаче почукване на входната врата, последвано незабавно от нетърпеливо позвъняване на звънеца. Неса изруга и отново направи физиономия.

- Господ да ми е на помощ. Нямам представа защо Дел го покани.

- Кого?

- Я виж ти, ти трябва да си госпожа Теа Скот.

Теа се обърна и се озова лице в гърди с впечатляващи мускули, опъващи тясна бяла тениска. Вдигна очи и почти бе заслепена от искряща бяла усмивка, която може и да изтръгна леко изскимтяване от нея. Не ѝ убягна нищо от великолепието на гъстата му тъмна коса и палавите очи до линията на челюстта, която можеше да реже стъкло. Той ѝ намигна и ето че запяха ангели.

- Брейдън Мак - представи се той и поднесе ръката на Теа към устните си. - Приятно ми е да се запознаем.

Устните му докоснаха кокалчетата ѝ и устата на Теа пресъхна.

- Аз... Откъде знаеш коя съм?

- Познавам съпруга ти, но явно не достатъчно добре, защото очевидно е пропуснал да спомене колко си красива.

Теа се опита да отговори, но успя единствено да изписука.

Неса се прокашля.

- Мак, прекалено рано е за специфичния ти чар. Защо не отидеш отзад и не помогнеш на мъжете?

Брейдън погали китката на Теа с палец.

- Нуждаят се от съвет по отношение на жените?

- Не, опитват се да изпържат пуйка.

Брейдън заряза представлението и пусна ръката на Теа.

- Мамка му - изруга и изхвърча през задната врата.

Теа преглътна и потрепери.

- Леле. Имам чувството, че току-що срещнах бога на съблазняването.

- Господи, недей да му го казваш. Егото му няма нужда от още напомпване.

Теа и Неса се приближиха до стъклената врата и загледаха как той прекосява двора. Теа облиза устни, а после вдигна очи. При което те се сблъскаха с неприкрито ревнивия поглед на Гавин.

- Мамка му.

* * *

- Ще го убия.

В мига, в който Гавин погледна през стъклената врата и видя Мак да целува ръката на Теа, нещо горещо и червено завладя сетивата му, които и така даваха на късо след последните двацет и четири часа. А сега задникът идваше към тях, махайки с ръка и перчейки се, сякаш нищо не се е случило.

- Прави го просто, за да те дразни - каза Дел. - Флиртува с жените на всички.

- И вие оставяте да му се размине?

- Той няма нищо сериозно предвид.

Гавин сви ръце в юмруци, докато ревността му се разгаряше. Беше детинско и незряло, напълно ирационално, ала шибаният Брейдън Мак беше последното, от което двамата с Теа се нуждаеха точно сега. Гавин цял живот се беше състезавал със самонадеяни, наперени свалячи като Мак. За нищо на света нямаше да се състезава с него за собствената си жена.

И, дяволите да го вземат, чувстваше се пълен загубеняк дори само защото си го беше помислил. Това не беше гимназията. Теа беше неговата съпруга, не момичето, което искаше да заведе на бала. Ала логиката и здравият разум бяха рядкост в живота му напоследък. Пример: караницата за мастурбирането тази сутрин.

- Ще подпалите къщата, идиоти такива - пошегува се Мак, докато вървеше към тях, а после посочи Гавин с пръст. – Ей, Скот. Защо не ми каза, че жена ти е толкова секси? Нищо чудно, че си толкова напрегнат.

Гавин замахна, преди да успее да размисли, преди изобщо да осъзнае, че е решил да го направи. Юмрукът му се стовари под окото на Мак и го хвана достатъчно неподготвен, че той залитна назад, с ръка върху бузата и наранен поглед.

- Какво, по дяволите? - Мак свали ръка и погледна пръстите си, вероятно за да види дали са изцапани с кръв. - За какво беше това?

- Не знам. Предполагам, че на токсичната ми мъжественост не ѝ харесва да сваляш жена ми.

- Ти майтапиш ли се? Аз свалям жените на всички. Това е моят специалитет. Не е нужно да ме удрияш заради него.

Гавин направи крачка напред. Дел обви ръка около гърдите му и го задържа.

- По-спокойно, здравеняко.

Стъклената врата се отвори. Неса и Теа изтичаха навън с шокирани изражения. В това на Теа обаче имаше нещо много по-опасно и Гавин разбра, че се беше издънил. Отново.

- Какво става? - поиска да узнае Теа.

- Нищо - измърмори Гавин, тръскайки ръка.

По дяволите, ама че болеше. Противно на стереотипите, професионалните спортисти рядко раздаваха юмруци наляво и надясно. През целия си живот Гавин беше участвал в едно-единствено сбиване на игрището и бе успял само да събори нечия шапка от главата на притежателя ѝ, преди съдиите да ги разтърват.

Теа погледна към Мак.

- Добре ли си?

- Тревожиш се за *него*?

- Той е този, когото удариха!

Мак се подсмива и се възползва от положението.

- Не се притеснявай за мен, миличка. Получавам подобни отговори от доста съпрузи.

От Гавин се изтръгна задавен звук.

Теа го изгледа яростно.

- Вътре. Веднага!

Гавин я последва сковано, когато Теа се втурна в къщата, прекоси кухнята и влезе в кабинета на Дел на първия етаж. Затръшна вратата и се обърна рязко.

Ама как само беше загазил.

- Миличка...

- Кълна се, ако се опиташ да ми излезеш с някое *миличка* точно сега, с уговорката ни е свършено.

Гавин затвори уста. Думата *уговорка* остави лош вкус в устата му. Ето до какво беше сведен целият му брак.

- Какво ти става. Гавин? Държиш се като побъркан! Така ли възнамеряваш да ме спечелиш обратно?

- Извинявай...

- Ами ако момичетата те бяха видели как го удриш? Имаш ли представа колко щяха да се уплашат?

Не. Не се беше замислил за това. Теа беше права. Държеше се като умопобъркан. *Лигавослужест, долен червей*, долетя прошепнатият отговор в главата му. Страхотно. Лорд Остроумник се беше прехвърлил от полезни съвети на шекспировски обиди.

- Какво право имаш да се връщаш в живота ми, след като един месец ми мълча, и да се държиш като неандерталец, само защото някой ми е целунал ръката? - Теа кипеше от ярост. - Толкова малко доверие ли ми имаш?

- Имам ти доверие, Теа. На него нямам.

- Това е толкова обидно. - Теа сложи драматично ръка на челото си и заговори с акцент на южняшка красавица от времето на плантациите: - Аз съм просто крехка девойка в беда, която не може да се грижи за себе си в присъствието на такива силни, опасни мъже. Защити честта ми, скъпи съпруге. - Тя го измери с поглед. - Тази твоя демонстрация на ревност вероятно щеше да ме впечатли повече, ако не ме беше напуснал.

- Ти ме изгони, Теа.

Защо, по дяволите, всички забравяха тази част?

Може би, защото я напусна много преди това, ти, страхопъзливо копеле.

Теа поклати глава и се отправи рязко към вратата.

- Теа, почакай. - Гавин посегна към нея. - Съжалявам. Имаш право. Държа се като задник.

Поемайки си глътка въздух, за да се овладее, Теа излезе, оставяйки го сам с гласа на лорд Неподходящия момент.

Лигавослужест, долен червей? Сериозно? Какво изобщо беше това, по дяволите?

* * *

Когато Гавин най-сетне излезе от кабинета, отвън го чакаха редица строги лица и скръстени на гърдите ръце. Очевидно докато той беше в кабинета, бяха пристигнали още гости. И очевидно никой от тях не се радваше да го види.

Дел, Ян и Малкълм впиха яростни погледи в него, сякаш го бяха заловили да гледа футбол. Дел махна сърдито с глава към стълбището.

- В мазето. Веднага!

- Трябва да намеря Теа.

- Тя е с момичетата. Тръгвай.

Въздъхвайки примирено, Гавин ги последва по стъпалата, отвеждащи в обзаведеното мазе на Дел. Сви зад ъгъла и се закова на място. Мак седеше на дивана, притиснал торбичка с лед до бузата си.

Гавин се завъртя обратно.

- Не. Как ли пък не. Няма да говоря с него.

Дел го улови над лакътя.

- Мак иска да ти каже нещо.

- Жена ти е секси.

Гавин изръмжа. Дел плесна Мак по главата.

- Шегувам се де - каза Мак. - Искам да кажа, не за това, че е секси. Жена ти е страшно секси.

- Мамка му, ще те убия.

Мак се изправи.

- Съжалявам, че създадох проблем между теб и жена ти, който не беше нужен, По-силно е от мен, че притежавам такава харизма.

- За бога, Мак - възнегодува Дел.

Мак сведе поглед към пода.

- Извинявай.

- Ето. - Дел премести поглед между двамата. - Така по-добре ли е? Всички отново ли сме приятели?

- Никога не сме били приятели с него - заяви Гавин.

- Успокой се, човече. Повече няма да докосна ябълката ти.

- Седни, Гавин. - Малкълм махна към дивана.

Гавин се подчини и се пригответи да го направят на нищо. Заслужаваше си го.

- Какво се случи там горе? - попита Дел.

- Е, Дел. Възможно е да си чул, че двамата с жена ми се опитваме да разрешим някои проблеми в момента.

- Ако се съди по изражението ѝ, когато излезе от кабинета, не се справяш особено успешно - отбеляза Ян.

Гавин се отпусна тежко върху възглавниците на дивана и се взря в тавана, нацупен и упорит.

- Само един ден - излая Дел. - Как е възможно вече да си объркал нещата?

Мак изпръхтя.

- Сякаш не го познаваш!

- Разкажи ни какво стана - спокойно каза Малкълм.

- Мисля, че полудявам. Непрекъснато чувам британски акцент в главата си, който ми казва какво да кажа или направя.

- Рано или късно, се случва с всички ни - обади се Мак.

Гавин вдигна глава, за да види дали се шегува. Изражението на Мак говореше, че е сериозен.

- Ти също чуваш глас?

- Това е подсъзнанието ти - обясни Малкълм. - В един момент от този процес всеки от нас е трябвало да се бори с един британски аристократ в ума си, който установява нещата, които бихме предпочели да пренебрегнем.

Може би защото я напусна много преди това, ти, страхопъзливо копеле.

- Какво, значи, трябва да го слушам?

- Да, освен ако не започне да ти казва да убиваш - отвърна Дел.

Гавин се поколеба дали да не обвини лорд Тесни панталони, задето беше ударил Мак. Ала вината за това си беше само негова. Както и държанието му на слузест червей тази сутрин, когато я беше попитал дали мастурбира.

Приведе се напред, подпря лакти на коленете си и отпусна глава в ръцете си.

- Непрекъснато ми напомня, че това ще трае само до Коледа. Не мисля, че ще ми даде какъвто и да било шанс.

- Виж, мой човек. - Дел се настани срещу Гавин почти в същата поза като в нощта, когато го бяха намерили пиян и отчаян в

хотелската му стая. - Бихме могли да ти помогнем много повече, ако просто ни кажеш каква е истинската причина да скъсате.

Гавин се изпъна.

- Няма да го бъде.

- Добре - каза Малкълм. - Не забравяй обаче едно. Целта е да я ухажваш, Гавин. Не да я съблазниш.

- Каква е разликата?

Мак отново изпръхтя.

- Истинско чудо е, че изобщо си се оженил.

Гавин му показва среден пръст.

- Разликата - обясни Малкълм - е, че трябва да я накараш да желае *теб*, не да й докажеш колко много я желаеш ти.

Ад. Ето какво бяха следващите два часа за Теа. Същински ад. След като избяга от кабинета, помогна на Неса да довърши готвенето, като се преструваше, че не чува останалите съпруги и приятелки да си шушукат зад чашите с вино.

Чух, че са скъсали.

Удари Брейдън Мак!

Наистина ли се е изнесъл?

Тъкмо когато Теа мислеше, че положението не би могло да се влоши още повече, пронизителен женски глас се извиси над останалите.

- Ехо? Къде са всички?

Теа скръсти ръце и изрече молитва наум. *Господи, дай ми спокойствието да не я зашлева.*

- В кухнята сме - извика Неса.

Рейчъл Тамборн, бивш модел, професионална бейзболна съпруга и заклет враг на всички некомформисти, се появи в стаята, потраквайки с тънките си токчета и обгърната в облак скъп парфюм, който оставяше дразнещо приятна атмосфера след нея. Косата ѝ беше лъскава. Гримът съвършен. Носеше впита рокля с телесен цвят, която, естествено, ѝ стоеше страхотно. Съпругът ѝ, съотборникът на Гавин, Джейк Тамборн, влезе след нея.

Рейчъл поздрави Неса с въздушна целувка по двете бузи.

- Страшно ти благодаря, че ни покани - изгука тя. - Тази година просто не съм в състояние да понеса което и да е от семействата ни, а дадох почивен ден на готвачката си и горкият Джейк щеше да умре от глад без вас.

- Разбира се - отвърна Неса. - Колкото повече, толкова по-весело.

Рейчъл се отдръпна назад и се огледа наоколо, сякаш за първи път виждаше кухня. Едва тогава забеляза Теа. Очите ѝ се разшириха. Лъскавите ѝ устни се разтвориха. Теа почти очакваше да види как в устата ѝ се появяват вампирски зъби. После обаче явно си спомни, че я наблюдават.

Разтвори ръце.

- Господи! Здравей, Теа!

Приблужи се с тракане на токчетата и прегърна Теа с точността на боа удушвач.

- Тоооолкова се радвам, че си тук - каза и се отдръпна. - Липсваше ми!

- Липсвала съм ти?

- Ами не дойде на последния мач...

А, ето че стрелите започнаха да хвърчат.

... пропусна и последния ни обяд...

- Не бях поканена...

- И с всичко останало просто реших, че няма да сте тук.

Леле. Толкова много отрова в толкова малко думи. Беше по-силно от нея. Изведнъж Импулсивната Теа взе контрол над устата ѝ.

- Защо да не сме тук?

Усмивката на Рейчъл стана направо захаросана.

- О, искам да кажа, нали знаеш...

Теа не отстъпваше.

- Не, не знам какво имаш предвид.

Взря се в нея, повдигнала вежди, предизвиквайки я да довърши.

Най-сетне Рейчъл склучи ръце пред себе си.

- Значи, с Гавин отново сте заедно?

А, ето го. Онова, което Теа беше очаквала.

- Не ти влиза в работата, Рейчъл - отвърна тихо.

Очите на Рейчъл се разшиха достатъчно, за да покаже колко е шокирана, че някой е дръзнал да ѝ се опълчи. Джейк се прокашля и мина покрай жена си.

- Радвам се да те видя, Теа - каза, прегръщайки я едва-едва, по онзи начин, по който хората го правят, когато им е жал за някого. - Изглеждаш очарователно, както винаги.

Рейчъл едва не се задави.

- Винаги изглеждаш толкова очарователно - каза, плъзвайки бавен, изпълнен с презрение поглед по тоалета на Теа. - Това е нов стил, нали? Предполагам, че понякога удобството наистина е по-важно от стила, нали?

- Абсолютно. Така както класата е по-важна от красотата.

Джейк потръпна.

- Къде са Гавин и Дел?

Теа махна към задната врата.

- Отзад, пържат пуйка.

- Това не е добре.

Джейк се отправи натам.

Рейчъл скръсти ръце и си лепна усмивка. Теа едва не се разсмя, толкова демонстративно престорена бе тя. От онези усмивки, когато искаш другите да знаят, че е фалшива, защото не се опитваш да ги накараш да се почувстват по-добре, а по-зле.

С Рейчъл винаги беше така. Винаги. Под дружелюбната фасада се криеше грозна, съревноваваща се природа, показала се още първия път, когато Теа се беше запознала с останалите жени и приятелки. Беше ги попитала невинно какво работят и ефектът бе сякаш някой беше надраскал грамофонна плоча с игла.

- Това - отвърнала бе Рейчъл.

Сякаш този отговор обясняваше всичко.

С течение на времето действително бе станало така.

За много от жените и приятелките да бъдат бейзболни съпруги *беше* тяхната професия. За някои просто защото да балансират между изискванията на кариерата на съпруга си и отговорностите по отглеждането на децата бе повече от работа на пълен работен ден.

Ала за други това бе цялата им самоличност. Сякаш ги бяха отглеждали за това, като някогашните дебютантки. Те демонстрираха връзката си със своя богат, красив мъж, сякаш бе в естествения ред на нещата красивите хора да са създадени един за друг.

А после се беше появила Теа. Аутсайдерка, която едва разбираше правилата на играта, която се беше омъжила за бейзболист, защото беше забременяла, която бе станала част от ексклузивния им клуб, без да положи усилията, които бяха положили те. Не бе трябвало да се бори в продължение на години, преди той да подпише договор с голям отбор.

И Рейчъл я ненавиждаше за това.

Теа се преструваше, че не я е грижа, ала не беше така. Самотно бе да си аутсайдер.

Много скоро обаче щеше да се отърве от тяхната враждебност и именно тази мисъл ѝ помогна да се съсредоточи върху това да

помага на Неса, без да се опитва да чуе какво приказват зад гърба ѝ.

Най-сетне храната беше готова. Неса се провикна към момчетата в задния двор да донесат пържената пуйка, а Теа предложи да помогне с подреждането на масата.

След като напълниха чиниите на момичетата и ги настаниха на детската маса, двамата с Гавин се присъединиха към останалите възрастни в трапезарията. Теа седна до Неса, защото отчаяно се нуждаеше от съюзник. За съжаление, насреща ѝ беше Рейчъл.

Двайсетина минути след началото на вечерята Дел се изправи в края на дългата маса.

- Всички да млъкнат.

Разговорите около масата заглъхнаха и събралите се насочиха вниманието си към Дел, който държеше бира в едната си ръка и стискаше пръстите на съпругата си в другата.

- С Неса искаме да ви благодарим за това, че днес сте тук, за да отпразнувате Деня на благодарността с нас. Страшно се радваме да приветстваме някои от вас. Други просто търпим.

Всички се засмяха, но Теа подозираше, че в думите му имаше немалка доза истина. Усмихна се на Рейчъл, която ѝ се усмихна в отговор. Теа би могла да се закълне, че от единия крайчец на устата ѝ покапа кръв.

- И така, бих могъл да изнеса дълга реч, че съм благодарен, и всичко останало, ала не съм в настроение за това - продължи Дел, - защото с Неса имаме да ви съобщим нещо. Пазим го в тайна от няколко месеца.

Неса скочи на крака и разпери ръце.

- Бременна съм!

За миг се възцари радостно мълчание, а после изригна хаос от аплодисменти, поздравии и всичко, което обикновено съпровождаше оповестяването на бременност. Гавин се изправи и се пресегна, за да стисне ръката на Дел.

- Това е страхотно, Дел. Поздравления.

Няколко минути по-късно Неса отново седна и Теа я придърпа в прегръдка.

- Толкова се радвам за вас.

Неса се засмя отпаднало.

- Умирах да ти кажа, но имах два спонтанни аборта и искахме да сме сигурни.

Теа грабна ръката ѝ и я стисна.

- Толкова съжалявам. Нямах представа.

- Предполагам, че освен това не исках да те разстроя, защото не знаех какво става с теб и Гавин. Струваше ми се нередно да ти поднеса нашата добра новина, когато нещата между вас не вървяха.

Теа се почувства ужасно от това, че някой бе скрил добра новина от страх, че тя няма да е в състояние да се справи. Още по-зле ѝ стана, когато вдигна очи и си даде сметка, че Рейчъл беше чула всяка дума.

Рейчъл начаса се възползва от удалата ѝ се възможност.

- Теа, ами вие с Гавин? Да очакваме ли скоро някоя хубава новина, след като всичко между вас отново е наред?

- Не, освен ако нямаш предвид това, че ще довърша бакалавърската си степен - усмихна се Теа.

- О, ти не си завършила колеж?

- Още не.

- И защо не?

Джейк праметна ръка през облегалката на Рейчъл. Пръстите му като че ли се впиха малко по-силно в рамото ѝ.

- Е, Рейчъл, както знаеш, трябваше да прекъсна следването си, защото забременях.

- А, да. Не бяхте заедно от кой знае колко време, нали? А Гавин го поканиха в Главната лига веднага след това. Колко удобен момент за теб.

Теа усети ръката на Гавин върху коляното си под масата.

- Благодаря ти за толкова точното описание на равнището на връзката ни, Рейчъл. Може ли да те наемем да напишеш страницата ни в Уикипедия?

Пръстите на Гавин се впиха в коляното ѝ, а Рейчъл отново зяпна.

- Ще ме подсетиш ли кой колеж беше завършила, Рейчъл?

Въздухът беше пропит с напрежение, докато половината маса следеше всяка тяхна дума със затаен дъх, а другата половина ядяха, сякаш им беше за последен път.

- Карах подготвителен курс по право в Университета на Мисисипи.

- Не си постъпила в Юридическия факултет?

Рейчъл се обърна с лъчезарна усмивка към съпруга си.

- Не. На драго сърце се отказах от следването си заради кариерата на Джейк.

Джейк се престори на запленил от плънката в чинията си.

- Но несъмнено все още искаш да станеш адвокат, нали? - не отстъпваше Теа, защото импулсивната ѝ част ръководеше гласа ѝ като кукла на конците.

Ръката на Гавин още по-силно стисна коляното и тя я бутна настрана.

Рейчъл навири самодоволно нос, преди да отговори.

- Не, не искам. Всички правим саможертви, за да подкрепяме съпрузите си. Повечето от нас нямаме нищо против.

Червена пелена от ярост се спусна пред очите на Теа. Рейчъл нямаше представа колко много бе пожертвала тя за кариерата на Гавин. Тъкмо се канеше да ѝ каже, когато Соледад Фелисиано, съпругата на Ян, се намеси, разпръсквайки напрежението:

- Е, Теа - каза тя с онзи нервен тон, с който някой би се обърнал към бясно куче, - с твоя опит в сферата на изкуството би могла да ни дадеш някои идеи за новото лого на благотворителния ни мач по софтбоул.

Софтбоулът бе още една традиция на ЖИП. Всяко лято част от жените и приятелките на „Легендите“ се изправяха в мач срещу съпругите и приятелките на нашвилския хокеен отбор, за да наберат средства за училищни пособия за бедни дена. В продължение на години мачът се наричаше ЖИП срещу ХИП, защото в хокея има „х“. Хаха, ама че смешно. Невероятно бе колко малко бяха онези, които виждаха проблем в това, но може би някой най-сетне ги бе убедил, че се нуждаят от ново име.

- Не знаех, че си имаме ново лого - отвърна тя.

- Решихме го на последната ни среща - усмихна се Рейчъл - Онази, на която Теа не беше поканена.

- С удоволствие - каза тя най-сетне, - ако също така се отървем от термина ЖИП.

Рейчъл изпръхтя във винената си чаша. Една вилица изтрака върху чиния, а някой изруга.

- И защо да го правим? - попита Рейчъл, избърсвайки виното, опръскало деколтето ѝ.

- О, я стига - отвърна Теа. - Жени и приятелки? Толкова е ограничаващо. Ами ако един ден някоя жена пробие в Главната лига? Как ще се нарича гаджето ѝ?

- Тъй като дълбоко се съмнявам, че има бейзболистки, които са достатъчно добри за това, не мисля, че е нещо, за което трябва да се тревожим - каза Рейчъл.

- Е, добре. Ами някой гей играч? Терминът ЖИП е напълно хетеронормативен. Нима не искаме нещо по-приобщаващо?

- Какво точно предлагаш? - попита Рейчъл.

- Какво ще кажете за съпруги и партньори?

Рейчъл се замисли за миг и каза:

- Това ще ни направи СИН.

- Напълно си права. - Теа се изправи и взе чинията си. - Мисля да отида да нагледам децата. Някой има ли нужда от нещо?

Тя излезе от притихналата трапезария и сви зад ъгъла. Не мина много време, преди Гавин да се появи.

- Какво, по дяволите, беше това?

- Това - Теа остави чинията си - беше типичен пример за радостите, които съм принудена да търпя от Рейчъл и нейните приятелки през цялото време, откакто сме женени. Просто днес реших да ѝ се опълча за разнообразие.

- *Винаги* се е държала така с теб?

Теа изпръхтя.

- Аха. От самото начало.

Очите на Гавин се присвиха в ъгълчетата.

- Защо не ми каза?

- Защо не знаеше?

Гавин поклати глава, отвори уста, за да каже нещо, но после очевидно размисли и просто преглътна.

- Не се тревожи за това - сопна се Теа. - Няма да е проблем още дълго.

Завъртя се и го остави да си стои там. Прекара остатъка от деня с децата, избягвайки грижливо всеки опит да я хване насаме.

Около шест часа Ава започна да се оплаква, че я боли коремът, така че Гавин се извини и се сбогува. Неса напълни цяла кула от пластмасови кутии с останала от угощението храна и ги отнесе до колата, докато Гавин приготвяше момичетата, за да си вървят.

- Нещата ще се оправят - тихо каза Неса, докато подреждаше кутиите в багажника.

Теа въздъхна.

- Благодаря, но не мисля, че Рейчъл някога ще ме харесва.

- Имах предвид теб и Гавин.

Теа вдигна поглед.

- Дай им шанс да се оправят, Теа - каза Неса.

Входната врата се отвори и Гавин излезе, носейки Ава. Амелия изприпка пред тях. Неса стисна ръката на Теа и понижи глас:

- Можеш да ми се обаждаш по всяко време.

Теа затвори багажника, а Неса тръгна по тротоара. Поспря, за да целуне момичетата за довиждане и да прегърне Гавин с една ръка. Теа отвори вратата откъм мястото на Ава и я пое от Гавин, без да среща погледа му.

- Аз ще сложа Амелия в седалката - каза той.

Също като на идване, пътуването към дома мина в мълчание. Гавин стискаше волана. Теа се взираше през прозореца, гледайки други семейства в колите им. Усмиващи се, смеещи се семейства. Дали тези съпрузи и съпруги бяха започнали празника, карайки се за мастурбиране? Тази мисъл изтръгна от нея абсурден изблик на истеричен смях, който бързо се превърна във въздишка на раздразнение. По-скоро усети, отколкото *видя* Гавин да обръща глава към нея, ала не откъсна очи от пейзажа навън. Безжизненото сиво небе бе в унисон с настроението ѝ.

Когато пристигнаха, Теа почти изскочи от колата. Разкопча Ава, отнесе я на верандата и отключи несръчно. Бътър ги посрещна в преддверието с развълнуван лай.

- Мамо, не ми е добре - изхленчи Ава.

- Знам, милинка. Нека само да ти свалим палтенцето...

Повръщано покри пода, преди тя да успее да довърши. Ава се разплака. Бътър започна да души.

- Бътър, не!

Теа сграбчи кайшката на кучето в същия миг, в който Ава повърна за втори път. Нова доза какво-по-дяволите-е-яла оплиска пода. Зад нея, на прага. Гавин изруга тихо, а Амелия се провикна:

- Гадост!

Гавин се втурна и улови кайшката на Бътър.

- Аз ще изчистя - каза Теа. - Можеш ли да я отнесеш горе и да напълниш ваната?

- Не! - извика Ава. - Искам мама.

- Аз ще почистя - каза Гавин. – Амелия, миличка, стой настрани за минутка.

Твърде късно. Ава се обърна и повърна върху сестра си. Амелия изпищя. Гавин отново изруга, този път на глас. Бътър

залая, сякаш беше открил свой собствен рай, и се опита да изближе Амелия.

- Бътър! Престани! Момичета, хайде. Да се качваме - подкани ги Теа успокояващо. – Ава, ако можеш, задръж го, докато отидем в банята.

Теа последва разплаканите момичета в банята им на втория етаж. Коленичи, каза им да вдигнат ръце и съблече блузките им през главата. Късмет щеше да извади, ако успееше да спаси която и да било от дрешките. Каза им да свалят и останалите си дрехи и се залови да напълни ваната. На долния етаж Гавин каза нещо не особено мило на Бътър, преди най-вероятно да го изкара навън.

- Мамо, не ми е добре - изхълца Амелия с пребледняло личице.

- О, не. - Теа я улови за раменете, насочи я към тоалетната чиния... и закъсна с частица от секундата. Ето че сега трябваше да почистят два пода.

- Всичко е наред, миличка - каза тя, разтърквайки гръбчето на Амелия. Обърна се, за да провери как е Ава, която се беше съблякла и сега стоеше гола и зъзнеше. Балансирайки на един крак, Теа се приведе и провери температурата на водата. - Влизай във ваната, Ава.

След това отново се обърна към Амелия и като я бутна лекичко встрани, ѝ каза да се наведе над тоалетната чиния, в случай че отново ѝ се доповръща. Амелия потрепери и изскимтя жално. Теа приглади косата ѝ назад.

- Всичко е наред, миличка. Много скоро ще ти мине.

Няколко минути по-късно най-сетне успя да вкара и Амелия във ваната. Гавин се появи на прага, докато тя сапунисваше косата на Ава. Той погледна към пода, направи физиономия и протегна крак, за да попречи на Бътър да влезе.

- На Амелия също не ѝ е добре - обясни Теа. - Ще донесеш ли няколко чисти хавлии от шкафа?

- Кой шкаф?

Теа усети как в слепоочията ѝ запулсира гняв.

- Същият, в който ги държим открай време - процеди, докато поливаше главата на Ава с вода.

- И кой е той? - сопна се Гавин.

- Сериозно? Откога живеем тук?

- Не си прекарвам времето, обръщайки внимание на хавлиите вкъщи, Теа.

Нима?

- Шкафът в коридора, където държим спалното бельо и хавлиите.

Гавин изчезна и се върна миг по-късно с една-единствена кърпа за ръце.

- Само това успях да намеря.

Пулсирането се превърна в удари с чук.

- Вчера оставих цяла купчина чисти хавлии там.

- Е, не можах да ги намеря. Какво искаш да направя?

- Има чисти кърпи в коша в моята стая.

Една вена върху линията на челюстта му се изду.

- *Твоята стая?*

Теа скочи на крака.

- Забрави. Аз ще ги донеса.

Отиде рязко до шкафа със спалното бельо, извади купчината хавлии, които Гавин нарочно трябва да беше положил усилие да не види, и се върна.

- Къде бяха?

- В шкафа.

Пусна хавлиите на пода и доизплакна косата на Ава.

- Окей, миличка, върви при татко.

- Искам мама - изхленчи Ава.

- Ще трябва да се задоволиш с мен, сладкишче.

Гавин я извади от водата. Коленичи, за да я подсуши, и тялото му се докосна до това на Теа. Тя се дръпна настрани, което ѝ спечели подразнен поглед.

- Ще ѝ облека пижамата - каза Гавин и се изправи с Ава на ръце, облегна главата ѝ на рамото си и излезе от банята.

Теа доизми косата на Амелия, а после се вгледа в дъщеричката си, която все още беше доста бледа.

- По-добре ли се чувстваш, миличка?

Амелия кимна и се прозя. Днес рано-рано щяха да са в леглата.

- Хайде, сладкишче.

Теа я извади от ваната и я подсуши, след което я отнесе в детската спалня. Гавин беше седнал на пода и нахлузваше една тениска през главата на Ава. Той вдигна очи.

Теа извърна поглед.

* * *

Вратът на Гавин пламтеше от раздразнение заради начина, по който Теа го беше отпратила. Обу долнището на пижамата на Ава.

- А сега, в леглото.

- Искам мама.

Леле. Дали някога щеше да престане да боли? Щеше му се някой да му беше казал, че това да имаш деца бе в състояние да съкруши един мъж по начини, които дори не си бе представял преди. Изправи се и вдигна Ава.

- Мама облича Амелия.

Той хвърли поглед назад. Теа беше сложила Амелия на леглото и ѝ помагаше да си облече нощничка. Амелия зарови лице в шията ѝ и Теа я помилва по главичката с нежен, успокояващ шепот, чиито думи Гавин не можеше да чуе. Въпреки това усети гласа ѝ. Нежен и любящ. Гавин официално ревнуваше от собственото си дете.

Ава се прозя, така че той я сложи върху леглото и повдигна завивките, та тя да се мушне отдолу. Теа беше прескочила бебешките креватчета и ги беше прехвърлила направо на детски. Те бяха прекалено малки за дългото тяло на Гавин, но той се намести някак. Излегна се до Ава и приглади влажната ѝ коса назад от лицето.

- По-добре ли ти е? - прошепна.

Тя кимна и отново се прозя.

- Коремчето вече не ме боли.

- Това е добре. Вероятно просто си хапнала твърде много у чичо Дел.

- Изядох три парчета пай.

Леле.

- Цели три?

- Мак каза, че можем да изядем колкото си поискаме.

Щеше да го убие.

- Трябва да питаш мама или татко за такива неща, миличка. Знаеш го.

- Ама мама нямаше да ми разреши.

Гавин се изкиска.

- Вероятно. Но то е, защото знае, че ако изядеш твърде много, ще ти стане лошо.

Клепачите на Ава натезаха и тя притисна любимата си плюшена играчка до лицето си. Някога патето беше яркожълто,

ала от толкова много обич беше избеляло и помътняло. Гавин разтърка гръбчето ѝ, усещайки топлината на кожата ѝ да се просмуква през плата на пижамата.

- Тате - прошепна тя и отвори очи.

Мамка му. Моля те, недей да повръщаш в лицето ми.

- Какво, миличка?

- Не мога да заспя без целувка за лека нощ. - И като повдигна глава от възглавницата, тя протегна устни напред.

Нещо топло и съсипващо се разля в гърдите на Гавин. Целуна я, обърна се на една страна и я гушна. Тя заспа за броени секунди. Гавин зарови лице във влажната ѝ коса и вдъхна мириса ѝ. Нерядко бе чувал хората да казват, че биха направили всичко за децата си. Че биха отишли на края на света, за да ги защитят, биха сторили всичко, за да ги видят щастливи. Ала това не беше нещо, което човек можеше да разбере, докато сам не го почувстваше. Зачуди се дали родителите му някога се бяха чувствали по същия начин напълно сразени от обич към него и брат му. Навярно това имаше предвид баща му един ден след като момичетата се родиха, когато завари Гавин да ги гледа в кувьозите им в детското интензивно отделение. Беше го потупал по рамото и бе заявил: „О, синко. Представа си нямаш какво те очаква“.

Гавин се беше разсмял заедно с него, ала баща му имаше право. Представа си бе нямал как ще се промени животът му заради тях. Представа си бе нямал, че те буквално щяха да накарат сърцето му да се разшири в гърдите, понякога до болка. Представа си бе нямал, че страхът да не им се случи нещо би могъл да го направи безполезен, изгубил ума и дума. Представа си бе нямал, че да ги обича щеше да го накара да обикне жена си още повече, нещо, което дори не бе вярвал, че е възможно.

А ето че едва не беше захвърлил всичко това. Все още го захвърляше. Ако баща му можеше да види как се държи, щеше да поклати разочаровано глава.

Зад него тихият глас на Теа наруши тишината, казвайки на Амелия да затвори очички и да сънува хубави сънища. Прилив на емоция го задави. Няколко минути по-късно леглото на Амелия изскърца, когато Теа се изправи. А после дребничката ѝ фигура хвърли сянка над леглото на Ава. Гавин изви глава, за да я погледне. Тя упорито отказваше да срещне очите му, докато се навеждаше, за да види Ава.

- Бързо заспа - прошепна той.

Теа притисна опакото на дланта си до челото на Ава за миг, а после стори същото и с бузите ѝ.

- И двете нямат температура.

Гавин отдавна беше престанал да пита как може да е сигурна. *Най-добрият термометър е майчината ръка.* Вече знаеше тази мъдрост на баба ѝ наизуст. И тя винаги се оказваше вярна. Теа вероятно познаваше нормалната температура на момичетата по-добре от своята.

Тя въздъхна уморено и се изправи.

- Ще си взема душ.

Гавин се обърна по гръб, внимавайки да не събуди Ава.

- Аз ще почистя в банята.

Теа направи физиономия.

- О, бях забравила. Аз ще го направя, тъй като ти почисти долу.

- Ще се погрижа, миличка. Върви да си вземеш душ.

Тя примига и настръхна при звука на думата *миличка*.

- Казах, че аз ще го направя.

- Исусе, Теа. Не мога ли да предложа да помогна, без това да стане повод за караница.

Ава се размърда при звука на острия му глас.

- Добре. Изчисти банята.

И тя излезе рязко от стаята. Гавин преглътна още една ругатня. Докато приключи с банята на момичетата, душът беше спрял, ала той имаше нужда от малко време, преди да се опита отново да говори с нея. Отиде в стаята за гости и си облече екипа за бягане. Единственото, което можеше да накара напрежението да се отцеди от раменете му, беше корав паваж под краката му и пот, обляла тялото му.

Свали боклука на долния етаж и го изхвърли във варела в гаража. Бътър го последва опечалено и се тръсна на пода в кухнята.

- И теб ли те изгони?

Гавин прилекна и го почеса зад ушите. Бътър задумка с опашка по пода и въздъхна. Да. Просто двама мъже, които си ближеха раните, след като алфата на къщата бе излаяла яростно.

Гавин подсвирна на Бътър да го последва към входната врата. Когато го видя да посяга към каишката му, Бътър започна да подскача и да скимти. Гавин си сложи вълнена шапка, грабна чифт

ръкавици и излезе навън. За миг се поколеба дали да не се върне и да каже на Теа къде отива, но все още беше достатъчно ядосан, за да знае, че и двамата имат нужда от малко лично пространство.

Студеният въздух навън му подейства като удар в дробовете и го принуди да си поеме първата голяма глътка въздух от часове насам. Тръгна по обичайния си маршрут, ненавиждайки живота през първите десет минути, както винаги, когато бягаше. Само защото беше професионален спортист, не означаваше, че му доставя удоволствие да тича. Това беше необходимо зло. Постепенно тялото му свикна с жестокото темпо. Напрежението се отцеждаше от раменете му с всяка крачка. Бътър тичаше до него, размахал опашка, изплезил език, очевидно простил му, задето порано го беше изритал навън. Поне някой му прощаваше.

Пробяга три километра, докато не стигна до един от парковете в града. Забави крачка и спря пред бейзболното игрище близо до паркинга. Телена мрежа ограждаше „диаманта“³. Осветлението беше угасено, ала уличните лампи от паркинга огряваха пращното игрище и изровеното хълмче на питчъра. Гавин седна на студените трибуни, които през лятото щяха да се напълнят с майки и бащи, баби и дядовци, до един убедени, че тяхното дете е най-сладкото и най-талантливото, играло някога тази игра.

Беше прекарал по-голямата част от детството си на подобни игрища и именно там хората бяха започнали да го забелязват и да шушукат за него заради нещо друго, освен заекването му. Именно там треньори бяха започнали да се събират и да питат:

„Това той ли е?“. Именно там съгледвачи, облечени в колежански екипи, бяха започнали да се появяват, за да се представят на родителите му и да гледат мачовете му, за да се убедят, че хлапето от предградията на Охайо наистина е толкова добро, колкото всички твърдят.

Едно на милион. Това казваха всички. Шансът един ден да играе в Главната лига беше едно на милион. Ала след като тази мечта се загнезди веднъж в главата му, Гавин не искаше нищо друго. Нищо нямаше да го спре. Щеше да работи по-упорито от всеки друг, защото на тези изровени игрища той беше нещо повече от хлапето, което не можеше да чете на глас в училище. Нещо повече от момчето, което твърде много се притесняваше, за да говори с момичета.

Бътър се тръшна в краката му и изпъхтя. Телефонът в джоба му извibriра. Извади го и видя съобщение от Теа.

Да не би да си тръгна?

По дяволите. Трябваше да й каже. *Излязох да потичам*, изпрати бързо в отговор.

Минаха секунди, преди да се появят танцуващите точици, издаващи, че му пише. *Недей да заключваш, когато се прибереш, Лив ще си дойде късно, а Бътър лае, когато тя използва ключа си. Аз си лягам.*

Студеното неизречено съобщение бе ясно: Дори не си и помисляй за целувка за лека нощ.

Всичко прецакваше.

Преди да успее да размисли, Гавин отвори списъка с последно набраните номера и намери този на родителите си. Баща му вдигна на третото позвъняване, гласът му бе натежал от сън.

- Здравсти, старче - закачи го Гавин. - Отспиваш си след пуйката?

- Просто дремех. Чакам майка ти да се прибере.

- Къде е?

- Брат ти я убеди да отидат на кино.

- А. - Гавин прехапа устни.

- Всичко наред ли е?

- Аха.

- Сигурен ли си?

Гавин се прокашля и баща му веднага разбра, че нещо не е наред.

- Исусе, Гав. Какво се е случило?

- Има нещо, което не съм ви казал.

- По дяволите. Да не е нещо с момичетата? Те добре ли са?

- Момичетата са добре. Просто...

- А Теа?

Мамка му. Гавин си пое рязко дъх и го изпусна.

- Не.

Чу как старото кресло на баща му изскърца. Можеше да си го представи как се изправя.

- Кажи ми какво става, синко.

Гавин отново изпусна дъха си на пресекулки и му описа положението в общи линии - имали затруднения, скарали се сериозно, той се изнесъл за няколко седмици, сега си бил вкъщи,

но нещата не вървели добре. Естествено, пропусна най-унизителната част.

Баща му издиша тежко.

- Защо не ми каза по-рано?

- Не знам. Не исках да те тревожа, предполагам. Не е като с мама да сте преживявали нещо такова, така че...

Гръмкият смях на баща му го хвана неподготвен.

- Така ли смяташ?

- Ами, да.

- Леле. Значи, сме го скрили по-добре, отколкото си мислех.

Гавин се изпъна.

- За к-к-какво говориш?

- Синко, не може да си бил женен за някого почти трийсет години, без да минете през ада един-два пъти. Ако попиташ майка ти, тя ще ти каже, че имаше моменти, когато единствената причина да не ме напусне, бе, че не можеше да си позволи да ви отгледа сама. И го знам, защото ми го е казвала в лицето.

Силен звук отекна в ушите на Гавин - рухването на илюзията, която бе детството му.

- Ама вие никога не се карахте.

- Не и пред вас. Но се карахме предостатъчно, и още как. Все още го правим.

- За какво?

Гавин имаше чувството, че отново са му казали, че Дядо Коледа не съществува.

- За какво ли не. Тя ми се сърди, защото подминавам мръсните чинии, без да ги сложа в съдомиялната. а аз ѝ се ядосвам, защото не записва разходите по дебитната си карта в счетоводната таблица.

Гавин изпръхтя.

- Татко, вече никой не използва счетоводни таблици.

- А, не. Не започвай и ти.

Гавин се взря неவிждащо в притъмнялото игрище пред себе си. Не беше сигурен дали е съкрушен, или облекчен да научи, че родителите му не са свършени.

- Виж, татко, разбирам те, но двамата с мама очевидно се карате за глупости. С Теа имаме по-сериозни проблеми от това.

- Наистина ли мислиш, че майка ти би заплашила да ме напусне заради мръсни чинии? Ние също се борим със сериозните неща.

Гавин зарови в пръстта с върха на обувката си.

- Синко, има нещо, което никога не съм ти казвал, но сега ще го направя. Искam обаче да ме оставиш да довърша, преди да реагираш.

Гавин се напругна.

- Добре.

- Когато за първи път ни каза за Теа, че си срещнал жената за теб, страшно се зарадвахме, защото *ти* беше щастлив. Най-сетне. Ала когато само няколко месеца по-късно ни съобщи, че тя е бременна и че ще се жените? Е, не се зарадвахме особено.

- К-какво? Защо?

- Казах ти да ме оставиш да довърша.

Гавин измърмори едно извинение.

- Беше сигурно, че ще те вземат в Главната лига. Знаехме го още когато беше в последния курс в гимназията. Но освен това беше, ами, да кажем, наивен по отношение на момичетата.

Страхотно. Дори родителите му го мислеха за пълен загубеняк.

- Тревожихме се, че ще бъдеш лесна мишена за някое момиче, което да се възползва от теб заради парите, които шеше да изкарваш някой ден.

Внезапно лумнал гняв го накара да настръхне.

- Теа не е такава.

- Знам, синко. В мига, в който се запознахме с нея, го разбрахме.

И знаеш ли как го разбрахме?

- Как?

- Тя не си затваряше очите за твоето заекване. Не се преструваше, че го няма. През целия си живот ти си мислеше, че трябва да си намериш жена, която ще те обича въпреки заекването ти, ала трябваше да си търсиш жена, която ще те обича заради него, защото то е част от теб. Теа е тази жена.

Да, така беше. А той бе на ръба на това да я изгуби.

Баща му изведнъж млъкна и Гавин чу през слушалката познатото изскърцване на задната врата в къщата на родителите му.

- Майка ти се прибра - обясни тихо баща му.

По дяволите.

- Не й казвай за Теа.

- Няма. - А после добави по-високо: - Хей, говоря с Гавин.

Брат му извика нещо, което доста приличаше на *длъжник си ми*. Или пък *да го духаш*. И двете бяха възможни.

Баща му отново се появи от другата страна на линията, ала мина миг, преди да каже тихо:

- Слушай, синко. Каквото и да си объркал, бори се с всички сили, за да оправиш нещата с Теа, чуваш ли ме?

- Опитвам се.

- Опитай по-силно.

А после собственият му баща му затвори. Напоследък определено се издънваше с всички.

Подсвирна кратко, за да накара Бътър да стане, и затича бавно по пътеката в парка към дома. Къщата беше потънала в мрак и тишина, докато отиваше към входната врата. Бътър се насочи право към паничката си с вода и успя да разсипе половината по пода. След като я избърса, Гавин се качи на втория етаж. Имаше нужда от душ, но вместо това почувства, че нещо го тегли към вратата на нейната спалня.

Тяхната спалня.

Вдигна ръка, за да почука, потискайки огорчението, че е принуден да моли да го пуснат в собствената му спалня. Тя не отговори веднага и секундата забавяне бе достатъчна, за да го накара да се изпоти.

- Влез - каза тя най-сетне.

Вратата изскърпа тихо. Светеше единствено лампата на нощното шкафче, обливайки всичко в меко жълто сияние. Стаята миришеше на лосиона на Теа. Тя седеше в леглото, облежната на таблата, с лаптоп в скута. Беше увила косата си във вдигната високо хавлия, както правеше винаги след като си вземеше душ, и беше облякла една от неговите тениски вместо нощничка. Сърцето му задумка. Как ли щеше да реагира, ако ѝ кажеше, че всички онези пъти, докато пътуваше с отбора, когато беше търсил облекчение със собствената си ръка, си я беше представял точно така - топла и мека и непринудено секси.

Бътър се втурна в стаята и скочи върху леглото. Малкото копеле буквално се подсмихна, докато се настаняваше, отпускаяки глава върху голите крака на Теа.

- Прибрах се - тъпо каза той, устата му внезапно бе пресъхнала.

Тя среща погледа му над лаптопа си.

- Окей.

- Какво правиш? - Гавин кимна към компютъра.

- Пращам имейл на майка ти за това какво искат момичетата за Коледа.

- Ясно.

След начина, по който я беше наградил вчера, беше абсурдно колко се притесняваше да я попита дали може да я целуне сега. Ала това беше различно. Не беше сигурен защо.

Най-сетне Теа въздъхна продължително и отново насочи вниманието си към лаптопа. Майната му. Гавин пое решително към нея. Звукът от стъпките му я накара да вдигне поглед с нещо, което той щеше да се престори, че е нетърпение, макар че по всяка вероятност бе по-скоро изненада.

Зачака я да каже нещо. Да направи първия ход, да вдигне лице или да протегне ръка към него. Безмълвно я умоляваше, с погледа и учестеното си дишане, да го направи, защото, макар това да бе едно от условията му, изборът трябваше да бъде неин. Нямахме да я накара насила.

Ноздрите ѝ се разшириха леко и той бе готов да се закълне, че тялото ѝ се люшна съвсем леко към неговото. Езикът ѝ се показва между пълните ѝ устни и ги близна. Вътрешностите му се свиха в отговор

- Лека нощ - каза дрезгаво.

И преди да успее да се разубеди, се наведе и докосна леко устните ѝ със своите.

Ето. Заслужаваше червена точка. Беше целунал съпругата си.

Теа го погледна с широко отворени очи.

- Лека нощ - промълви тя.

- Искаш ли да те завия, или и това е нещо, за което можеш да се погрижиш сама?

Очите на Теа се присвиха за миг, докато не осъзна, че той се опитва да се пошегува. Направи физиономия, но устните ѝ потръпнаха в крайчетата. Гавин не искаше нищо друго, освен да я целуне отново и да види дали може да изтръгне друг стон от нея, като предишната вечер.

Само че той си беше постлал така.

Сам си беше виновен, че не можеше да легне до нея.

Върна се в стаята за гости и отвори книгата, надявайки се лорд Всезнайко да знае някоя мъдрост, с чиято помощ да оправи бъркотията, която беше надробил.

Цунамито на повръщане отмина.

Момичетата се събудиха шури, гладни и умоляващи за палачинки. Теа се събуди напрегната, разгорещена и гладна за нещо друго. Сънувала бе наистина ярки сънища.

Обу си клин и последва момичетата на долния етаж. Вратата на Гавин беше затворена, така че той или все още спеше, или...

Или вече беше буден, изкъпан и правеше кафе, когато тя прекрачи прага на кухнята. Леле. Окей.

- Тате! - Амелия се втурна към него и обвини ръце около краката му.

- Добро утро, момичето ми. - Той отпусна ръка върху главичката ѝ. - По-добре ли си тази сутрин?

- Искам палачинки - заяви тя.

- Сигурен съм, че можем да се погрижим за това. - Той погледна към Ава. - Ти искаш ли палачинки, сладкишче?

Ава кимна и прегърна патето си. Гавин погледна над рамото ѝ и срещна очите на Теа. Крайчецът на устните му се повдигна в полуусмивка, от очите му се излъчваше извинение.

- Добро утро - каза. - Кафе?

- Ъ, да, защо не.

Тя се приближи и седна на едно от бар столчетата. Миг по-късно той постави димяща чаша пред нея.

- Искаш ли да направя палачинки? - попита Гавин.

- И аз мога.

Тя поднесе чашата към устата си. Гавин я беше допълнил съвършено с ванилова сметана и захар.

- Знам, че можеш - отвърна спокойно. - Питам дали не искаш да си вземеш почивен ден, за разнообразие?

Предлагаше ѝ примирие. Маслинен клонка под формата на палачинки. Би било дребнаво да продължи да спори и макар че тези дни дребнавостта бе любимото ѝ настроение, Теа отстъпи.

- Добре. Благодаря.

Гавин се усмихна така, сякаш току-що му беше разрешила да се върне в спалнята.

- Къде е Лив? - попита Теа и се изправи.

- В мазето, предполагам. Не съм я виждал.

Теа смени посоката и се приближи до вратата към мазето. Отвори я и се заслуша, ала не чу нищо. Слезе тихичко по стълбите, сви зад ъгъла и едва не избухна в смях. Лив се беше проснала направо върху леглото, все още с дрехите. Косата ѝ бе неудържимо разпиляна около нея.

Теа понечи да се отдалечи на пръсти.

- Будна съм - измърмори Лив.

Теа се обърна.

- Извинявай.

Лив простена и се обърна по гръб.

- Тежка нощ?

- Онези, които ходят на ресторант в Деня на благодарността, са най-ужасните хора на света. Не искам да направя дори един тиквен пай повече в живота си.

Теа се облегна на стената, отпивайки от кафето си.

- Кога се прибра?

- Колко е часът сега? - Лив се прозя.

- Осем.

- В такъв случай преди четири часа.

Теа се задави.

- Работила си до четири през нощта?

- Мразя живота си.

- Не, не го мразиш. Мразиш работата си.

- Работих до четири сутринта в Деня на благодарността. Работата е моят живот.

Теа се върна на горния етаж. Гледката, която я посрещна в кухнята, спря дъха ѝ. Момичетата седяха на колене на две бар столчета, за да могат да досигнат купите на плота, и бъркаха неумело съдържанието им с готварска тел за деца, подарък от Лив. Гавин стоеше между тях, обвил раменете им с ръце, готов да реагира, в случай че някое от тях залитнеше или разлееше нещо. Шепнеше им насърчителни думи и чакаше търпеливо, докато те въртяха бъркалките в гъстото тесто. Час по час някоя от тях вдигаше поглед, търсейки одобрение, и Гавин им го даваше с нежни усмивки и целувки по върха на главичката.

Сърцето на Теа подскочи в гърдите ѝ. Дори докато родителите ѝ бяха женени, баща ѝ никога не беше правил подобни неща с нея

и Лив. Не пътуваше често като Гавин, ала отсъстваше от живота им много повече, отколкото Гавин от живота на Ава и Амелия. Докато най-сетне ги напусна окончателно. Теа вече не я беше грижа. По начина, който имаше най-голямо значение, той винаги беше отсъствал от живота им.

Гавин вдигна очи и срещна погледа ѝ. Теа се опита да овладее изражението си, ала не беше достатъчно бърза. Гавин сбърчи вежди. Тя си заповяда да се усмихне и придаде лековато звучене на гласа си. Заради децата. Не заради него.

- Изглежда добре, момичета.

Амелия се разшава в стола си и вдигна бъркалката.

- Готова съм, тате.

Сместа покапа по ръцете ѝ и по плота. Гавин ги избърса и попита Ава дали и тя е готова.

Ава поклати глава. Нейната смес трябваше да е съвършена.

- Аз ще ѝ помогна да довърши, ако искаш да започнеш да готвиш - предложи Теа.

През следващите десет минути работеха в тих тандем. Гавин обръщаше палачинки, докато Теа вадеше кленовия сироп, битата сметана и шоколадовите парченца. Избърса плота и сложи чинии пред столовете на момичетата. След като ги настани в тях с храната им, Гавин напълни една чиния за тях двамата. Ядоха, застанали от двете страни на кухненския остров, готови да спасят дъщерите си от това да оплескат косите си със сироп. Не говореха, освен на децата.

Гавин лапна един последен голям залък палачинки и се облегна назад.

- Мислех си...

Теа вдигна очи и той прехапа устни, сякаш се боеше да довърши мисълта си.

- Тъй като момичетата се чувстват по-добре, ми хрумна да ги заведа в центъра, за да попазаруваме за Коледа. Ти можеш да си починеш тук, да извадиш боите и да порисуваш или просто да разпуснеш?

Момичетата наостриха уши при звука на думата *Коледа*. Или пък *пазаруване*. И двете бяха думи, които имаха огромно въздействие върху тях.

- Как ти се струва?

- Може ли, мамо? - попита Амелия, размазвайки сироп по бузата си.

Теа нямаше как да откаже. Целият ѝ план зависеше от това да поддържа разстояние между себе си и Гавин, а какъв по-добър начин от това той да не е в къщата? Само че подготовката за Коледа бе нещо, което досега винаги правеха заедно. Доста лицемерно бе от нейна страна да се чувства наранена, задето не беше включена в плановите му. Така щеше да бъде оттук нататък. Трябваше да свикне с това така, както и момичетата.

- Разбира се, звучи страхотно - отвърна най-сетне - Ще свърша още малко работа по стената, докато ви няма.

Сипа си още една чаша кафе и го отнесе на горния етаж, за да се преоблече. Няколко минути по-късно Гавин влезе в стаята с телефона ѝ в ръка.

- Дан ти звъня току-що.

Баща ѝ. Теа остави телефона на тоалетката. Прекалено рано бе дори да мисли за баща си.

Гавин се задържа на прага.

- К-какво иска според теб?

- Все още не съм отговорила на поканата за сватбата.

- Ти... окей ли си с това, че се жени? Искам да кажа, разстроена ли си?

Теа сбърчи чело. Откъде се беше взело всичко това?

- Не бих казала, че мисля особено за това - призна си.

- Искаш ли аз да се погрижа?

- Да се погрижиш?

- Ако не искаш да говориш с него, бих могъл аз да вдигна следващия път, когато позвъни. Или пък бих могъл да му се обадя и да му кажа да те остави на мира. Искаш ли?

Сърцето ѝ подскочи. Опита да си представи как Гавин се оправя с баща ѝ по какъвто и да било начин. Гавин бе срещал Дан един-единствен път - няколко месеца след като близначките се бяха родили. Дан се беше отбил, минавайки през Нашвил на път за някаква командировка. Доколкото Теа знаеше, оттогава Гавин се беше чувал с баща ѝ само няколко пъти. И все пак мисълта да не трябва да се занимава с баща си, да не трябва да му се обажда, за да му съобщи, че няма да присъства на сватбата, я съблазняваше като мелба с шоколадов сироп.

- Не, благодаря - отвърна. - В един момент ще се чуя с него.

Гавин кимна.

- Ако размислиш, само ми кажи.

- Добре - бавно каза тя. - Благодаря.

След като Гавин и момичетата излязоха, Теа реши да изкара обърканите си чувства на стената. Трясъците и думкането накараха Лив да се появи от мазето, като зомби в търсене на мозъци.

- Кафе - изсумтя тя.

Теа посочи към каната.

- Може да се наложи да го стоплиш.

- Къде са всички?

- Гавин заведе момичетата в центъра на пазар.

- Колко дълго няма да ги има?

- Не знам. Защо?

- Двете с теб би трябвало да си направим педикюр или масаж, или нещо такова - каза Лив, потискайки една прозявка.

- Не мисля, че...

Теа млъкна по средата на изречението. Канеше се да изреди куп причини защо не може да го направи. Трябваше да напазарува в супера, да сгъне прането, да планира семейното меню за седмицата. Но защо пък днес да не направи нещо релаксиращо, само за себе си? Гавин беше с децата и дори ако се приберяха скоро, той можеше да прекара целия ден с тях. А тъй като Лив имаше почивен ден, защо не?

Теа кимна.

- Знаеш ли какво? Имаш право. Нека му отпуснем съвсем края и да отидем и на суши.

* * *

- Това ми напомня как те гледах да се приготвяш за сватбата си.

Теа срещна погледа на сестра си в огледалото на пробната. Нужни бяха доста увещания от страна на Лив, ала тя най-сетне се беше съгласила да отидат в мола, за да пазаруват. Молът по време на Черния петък бе последното място, където Теа би искала да бъде, но Лив ѝ напомни, че трябва да смени гардероба си на южняшка красавица.

- Спомням си как се мъчиш да ме закопчаеш в онази рокля - отвърна Теа, обръщайки се, за да види как изглежда отзад черната

рокля, която пробваше.

- Стана ти.
- Едва-едва.
- Ти беше бременна с близнаци.
- Задникът ми имаше нужда от нотариален акт, толкова беше

голям.

- Беше щастлива.
- Така ли?

Лив се изпъна и едната ѝ вежда подскочи високо.

- Не беше ли?

- Бях нервна - поясни Теа. - Не бях сигурна дали *изглеждам* щастлива.

Лив изсумтя.

- Добре се измъкна.

Не беше опит да се измъкне. В онзи ден Теа действително *беше* щастлива. Ужасена, но щастлива, изпълнена с надежда и толкова наивна. Само ако беше знаела онова, което знаеше сега.

- Е, Гавин определено изглеждаше щастлив. Никога не бих се досетила, че в крайна сметка ще се окаже просто още един задник.

Теа свали черната рокля и се залови да облече собствените си дрехи.

- Не искам да го мразиш, Лив.
- Не го мразя. Разочарована съм от него.

Теа отново срещна очите на сестра си в огледалото.

- Какво искаш да кажеш?

- Вие двамата бяхте моята ПД. Прелоопределена двойка. Давахте ми надежда, че може би на света все още са останали свестни мъже.

- Той е свестен мъж.

Лив взе купчина дрехи и ги тикна в ръцете на Теа.

- Защо го защитаваш?

- Не го защитавам. Просто... - Теа намести дрехите, които беше решила да купи, по-високо в ръцете си.

- Просто какво?

- Просто мисля, че е опасно да очакваш от някого да бъде съвършен.

Лив изсумтя.

- Е, на *това* му се казва загадъчно изказване.

Изказване, което Теа нямаше никакво намерение да поясни, ала Лив не се отказваше толкова лесно. Докато им сервираха храната, която си поръчаха в един ресторант за суши наблизо, тя вече беше готова за нападение.

- Е, какво става? - попита Лив, топвайки пикантно рулце от риба тон в соевия сос.

- Какво искаш да кажеш?

- Защо изведнъж стана толкова снизходителна към него?

- Не съм. Просто изтъкнах, че не е някакъв зъл гений.

- Нещо се е променило. Какво е то?

Предложи да се оправи с татко вместо мен. Целуна ме и ме накара да поискам да забравя всичко лошо. Направи палачинки с момичетата. Теа поклати глава.

- Нищо.

- Не се затваряй за мен, Теа. - Лив преплете кутрето си с това на Теа. - Ти и аз срещу света, забрави ли?

Теа си пое дъх. Лив нямаше да се откаже.

- Е, добре, има нещо, което не съм ти казала.

- Знаех си – изсъска Лив. - Какво е направил?

Теа обясни за условията му, пропускайки частта с целувката. Това беше прекалено лично.

Челюстта на Лив едва не се счупи, когато тя я стисна.

- А ми твърдиш, че не е зъл гений. Та той те изнудва!

- Няма значение. Само защото излизам с него не означава, че ще отстъпя.

Когато двете с Лив се прибраха, малко след вечеря, вече се беше стъмнило. Гавин и момичетата бяха в дневната, когато те влязоха. Той вдигна очи с усмивка, която накара сърцето на Теа да изпърха.

При звука на многозначителното изсумтяване на Лив тя побърза да си лепне безстрастно изражение.

- Добре ли си прекарахте? - попита Гавин, праметнал ръка през облегалката на дивана.

- Да - отвърна тя тихо, докато се навеждаше да целуне момичетата.

- Тъкмо се канехме да гледаме „Елф“ - каза Гавин.

- Може ли да го гледаме всички заедно?

- Защо не. - Теа вдигна очи към сестра си. - Навярно Лив ще ни направи карамелизирани пуканки?

- Разбира се - провлачи Лив със захаросано сладък тон. - И тогава ще бъдем едно голямо щастливо семейство.

Теа заглуши простенването си с въздишка.

Когато филмът свърши, Гавин предложи да сложи близначките да си легнат, та Теа да може да продължи деня за глезене, като си вземе една хубава, дълга вана. Звучеше прекалено райски, за да му откаже, ала когато излезе от банята четиресет и пет минути по-късно, осъзна, че предложението му не бе напълно алтруистично.

Гавин седеше на леглото им, облегнат на таблата и кръстосал нехайно крака в глезените. Върху бедрото му, опакован прекалено красиво, за да го е направил сам, почиваше подарък. Подвизите на Гавин в опаковането на подаръци обикновено включваха цяла ролка тиксо и топ хартия, пет пъти по-голям, отколкото му беше нужен.

- Трябва ли ти нещо? - попита тя, скръствайки ръце над пухкавия халат, който покриваше голото ѝ тяло.

А, да. Целувката за лека нощ. Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Гавин ѝ подаде подаръка.

- Взех ти нещо. - Когато Теа не понечи да го вземе, той стана от леглото и ѝ го връчи. - Не е нещо голямо, но когато го видях, си помислих за теб.

Теа пое неохотно подаръка от ръката му и развърза лентата, която минаваше отстриани. Червено-златната хартия се свлече на пода.

А после стомахът ѝ сякаш я последва.

Беше книга.

Ала не коя да е книга. *Тяхната* книга. Онази, която тя четеше в деня, в който той най-сетне я заговори в кафенето, след като в продължение на седмици ѝ се беше усмихвал срамежливо. *К-к-какво четеш*, беше я попитал.

Същата книга, от която беше предложил да ѝ почете, когато три месеца след началото на връзката им тя се беше разболяла от, както си мислеше, нещо стомашно.

- Къде я намери? - попита, защото това бе единственото, което ѝ дойде на ума.

Сякаш беше трудно да намериш книга на Фокнър.

- В книжарницата в центъра. - Той се прокашля. - Помислих си, че може би б-б-бихме могли да я прочетем отново, понеже така и не я довършихме.

Не, не бяха, защото стомашният проблем се беше оказал сутрешно неразположение и книгата бързо беше забравена. Теа дори не бе сигурна какво се бе случило с нея. Вероятно бе прибрана в някой кашон на тавана, заедно със забравените ѝ учебници от колежа.

Приятното опиянение от деня започна да се разсейва като мъгла във въздуха.

- Знам какво правиш, Гавин, и аз... аз оценявам усилията ти. Само че...

- Вчера беше отвратителен ден - избъбри той, прекъсвайки я. - Знам това. - Запъна се на следващите думи: - Искам д-д-да опитаме отново. Може ли да се престорим, че последните двацет и четири часа не са се случили?

- Преструвката, че всичко е наред, не решава нищо, Гавин.

Тонът ѝ беше враждебен и отбранителен, но именно така се чувстваше. Защо да го крие?

- П-просто искам да почетем заедно, както правехме някога - каза той.

- А после какво? След като почетеш, тогава какво?

- Тогава ще те целуна за лека нощ и ще си отида в стаята. Утре вечер ще го направим отново, вдругиден също.

Теа се отпусна на матрака. Гавин явно го сметна за знак, че е омекнала, защото се приближи до леглото.

- Опитвам се да оправя нещата между нас. Не можеш ли да ми помогнеш поне малко?

Когато тя не отговори, той мина покрай нея и приседна на леглото. Облегна се в същата поза, в която Теа го беше заварила, когато излезе от банята, и отвори книгата. Вдигна очи и едната му вежда подскочи, сякаш я предизвикваше да се присъедини към него.

Теа направи физиономия.

- Е, добре. Да почетем.

Заобиколи, за да мине от своята половина на леглото и се покатери до него, придържайки хавлията си, за да не се разтвори. Бухна възглавницата зад себе си и се отпусна. Главата ѝ издумка в таблата. Опита отново.

Тихият му смях накара леглото да завибрира.

- Намести ли се удобно?

- Добре съм.

Почти можеше да чуе усмивката му.

- Просто проверявам.

Теа изпусна подразнено дъха си.

- От там, докъдето бяхме стигнали, ли ще започнеш?

От Гавин се откъсна едно ммм.

- Мисля, че ще е най-добре да започнем отначало.

Гавин започна отначало, като излъга жена си рано-рано в понеделник сутринта.

- Имам тренировка – каза, докато сипваше мюсли в купичките на момичетата. Те седяха сънливо във виските си столчета до кухненския остров. Ще се върна около обяд.

- Добре - отвърна Теа и му подаде млякото над главите на Ава и Амелия

Пръстите им се докоснаха и тя не реагира, което беше напред. От петък вечерта насам между тях се беше възцарило приятно примирие. Всяка вечер й четеше на глас и я целуваше целомъдрено преди лягане. Не можеше да се каже, че е започнала да омеква, но предишната вечер му беше позволила да я прегърне през раменете, докато гледаха един филм на дивана заедно с децата. Беше като да се опитваш да опитомиш плашливо улично куче.

- Аз го обичам с много мляко, тате - каза Амелия

- Знам, миличка.

Напълни купичката й до ръба, а после сипа наполовина по-малко мляко и тази на Ава, която, подозираше баща й тайничко, искаше по-малко просто, за да се различава от сестра си.

- Може ли да пишеш всичко на бялата дъска, така че да знам какъв е графикът ти? - каза Теа, докато прибираще млякото в хладилника, а после погледна към момичетата, които все още бяха във фазата на прозяване и празни погледи след събуждането. - Яжте. Ще закъснеем - тя отново погледна към него. - Трябва да мина през училището, за да взема препоръчителното си писмо, а после имам среща с консултанта по академично ориентиране.

- Знам. Видях го на дъската.

Бътър изляя пред празната си купа и я удари с лапа. И незнайно как успя да разлее водата си. Теа подскочи леко и направи пирует над локвичката, грабна няколко хартиени кърпи и ги пусна върху разлятото, докато в същото време отговаряше на въпроса на Амелия къде е розовата й лента за коса:

- В чекмеджето в банята ви, миличка. Искаш да си я сложиш днес ли?

Амелия кимна. От крайчето на устата ѝ се стичаше мляко и Теа изпълни същия малък танц, за да се върне обратно до плота с хартиена кърпа в ръка и да я избърше.

- Окей, трябва да се облека, ако не искам да закъснеем.

Излезе от кухнята и Гавин би могъл да се закълне, че почувства лек бриз, когато тя мина покрай него. Теа рано сутрин бе като танц с привидиво отработена хореография. Той нахрани кучето и изхвърли мокрите хартиени кърпи от пода.

След това отвори календара на телефона си, свали капачката на един маркер със зъби и започна да записва графика на тренировките, срещите и останалите ангажменти, които имаше до края на декември. Когато приключи, видя, че във вторник вечерта е свободен. Също като Лив, която имаше почивен ден. Двамата с Теа все още не бяха определили дата за първото си излизане заедно, ала той нямаше да изпусне тази възможност. Взе маркер с друг цвят и написа ВЕЧЕР ЗА СРЕЩА.

При звука от стъпките на Теа по стълбите, побърза да остави маркера, сякаш го бяха хванали да взема допинг. Тя влезе в кухнята, облечена с пола, жилетка и високи кафяви ботуши, които Гавин виждаше за пръв път. Трябва да бяха част от урожая ѝ от петък. В едната си ръка държеше розовата лента за коса на Амелия.

- Написах графика си на дъската - каза Гавин.

- Благодаря.

Тя погледна дъската и се сепна при вида на написаното за утре вечер.

- Съгласна ли си? - попита той, чувствайки се така, сякаш току-що отново я беше помолил да излязат заедно за първи път.

- Ще трябва да се уверя, че Лив няма нищо против да гледа децата - отвърна тя, избягвайки погледа му.

- Бихме могли да наемем детегледачка, ако тя не може.

Теа кимна неангажиращо, което не беше не.

- Ето ти лентата, миличка Нахранихте ли се?

Когато момичетата кимнаха, Теа взе купичките им, отнесе ги в мивката и ги изплакна.

- Ще купиш ли пропан за грила? попита, докато ги слагаше в миялната машина. - Свършихме го, а си мислех за пържоли за

вечеря.

- Разбира се. Искаш ли да взема още нещо, докато съм навън?

- Не мисля, но ще ти пратя съобщение, ако се сетя за друго - заяви тя и като изпусна дъха си, се обърна към момичетата. - Да ви облечем палтата.

Гавин им помогна да слязат от столовете и двамата с Теа се заловиха да пъхат ръчички в ръкави и да слагат ранички. Бътър, усетил, че излизат, се плъосна драматично на кухненския под.

- Бътър е тъжен - каза Теа на децата. - Вървете да го целунете.

Те се заклатушкаха натам, прилекнаха и го целунаха, обещавайки да се върнат скоро.

- А сега отидете да целунете татко.

- И какво, значи, съм втори след кучето? - пошегува се той.

- Имаш по-малко жалък вид от него.

- Леле. Какъв комплимент.

Теа се засмя тихичко и от звука на Гавин му се прииска да забие тържествуващо юмрук във въздуха.

Вдигна момичетата, целуна ги по бузките и ги отнесе до колата. След като помогна да ги закопчат в столчетата им, заобиколи и отиде до мястото на шофьора. Теа извърна срамежливо очи, докато мятеше чантата си на мястото до шофьора.

- След училище ще си бъдем въщи.

Гавин подпря ръка върху вратата ѝ. Това бе граница, която все още не бяха преминали - небрежната целувка за довиждане.

- Ами... - каза той.

- До скоро?

Той кимна, хвърляйки поглед към устните ѝ. Дъхът ѝ секна и тя погледна към неговите.

- Чао - промълви, пристъпвайки леко напред.

Теа се обърна и се пъкна в колата.

* * *

Половин час по-късно Гавин влезе в закусвалнята и този път бе последен от групичката. Момчетата си бяха намерили маса в ъгъла, далече от любопитните погледи на туристите. Въпреки това Гавин подръпна шапката си по-ниско над челото.

Дел побутна чаша кафе към него.

- Докладвай.
- Утре ще излизаме заедно.
- Само вие двамата?
- Да.
- Къде ще я заведеш? - попита Малкълм.
- Няма да ви кажа.
- Защо не?
- Защото, като го познавам - той кимна към Мак. - ще се появи там, за да ни шпионира.
- Ще се дегизирам. И изобщо няма да разбереш, че съм там.
Сервитьорката се появи с кафето и взе поръчката им. Гавин отново се спря на закуската за шампиони и посочи Мак с пръст.
- Да не си докоснал бекона ми.
- Доколкото чувам, никой не докосва бекона ти.
Сервитьорката избухна в смях.
- Окей, съсредоточи се - каза Дел. - Къде ще заведеш Теа?
- В „Художнически пособия плюс“.
Мак се задави с кафето си.
- Какво?
- Това е онзи голям магазин за художнически материали недалече от центъра.
- Знам го много добре. Не можеш да заведеш жена си на среща там.
Гавин изпръхтя.
- Не познаваш жена ми. За нея това е като магазин за играчки. Чекмеджето с химикалките ни вкъщи е подредено по цвят и тя има цяла кошница е ленти уаши.
- Какво е уаши?
- Ами, красиви хартиени ленти за украса. Не знам. Тя обаче страшно си пада на тези неща.
Дел кимна.
- Неса има две пълни чекмеджета с такива ленти. Виждал съм я да ги съзерцава с една такава странна усмивка.
Мак извади телефона си и взе да пише нещо.
- Какво правиш? - попита Гавин.
- Търся какво е лента уаши.
- Защо?
- Очевидно трябва да го знам за бъдещата госпожа Мак.

- Това е добре - каза Малкълм. - Харесва ми. Показва, че подкрепяш решението ѝ да се върне в колежа и че разбираш някои от нещата, по които е запалена.

- А след това? - попита Дел.

- Мислех си за вечеря.

- Къде? - попита Ян.

- Не знам.

- Ха - обади се Мак разсеяно. - Това било същински феномен. - Той завъртя телефона си към тях. - Има цели табла в пинтерест, посветени на уаши лентите.

- Какви табла? - попита Дел.

- Пинтерест.

- Какво, по дяволите, е пинтерест? - попита Гавин.

- Имам чувството, че седя с група старчоци. - Мак въздъхна, а после се приведе напред и обърна телефона си. - Любовните романи може и да са наръчници, но пинтерест с мястото, където качват снимките.

- Някакъв уебсайт ли е? - Дел извади телефона си. - Как се пише?

- Трябва да се регистрираш. Засега може да погледнете моя.

Мак подаде телефона си на Дел.

- Имате ли нещо против да се върнем на моята среща? - обади се Гавин.

Никой не му обърна внимание.

- За какво го използваш? - попита Дел, придвижвайки се надолу по екрана с палец.

- Именно от там вземам най-добрите си идеи за тоалети. - Мак посочи към Гавин. - Няма да ти навреди и ти да го използваш.

- Майната ти.

Мак написа нещо в телефона си.

- Вероятно има наши снимки.

- Защо?

- Защото сме известни и привлекателни. - Мак погледна към Гавин. - Е, някои от нас.

От Дел се изтръгна задавен звук.

- Иисусе, пълно е с мои снимки. Защо, по дяволите, не знаех за това?

- Половината най-вероятно са качени от екипа, който отговаря за социалните медии на отбора. Успокой се.

- Я чакай, тази жена има цяло табло с мои снимки.

Мак хвърли поглед към екрана.

- Аха. О, я виж. Нарича се суперфен.

- Това си е направо обсебеност! Ами ако жена ми го види?

- Може би е жена ти. - Мак си взе телефона. - Да потърсим

Гавин.

- Как ли пък не.

Мак въведе нещо и натисна бутона за търсене. А после:

- Мамка му, Гав.

Обърна екрана и Гавин се взря в колаж от свои снимки, на някои от които беше гол до кръста и облян в пот по време на най-различни тренировки от пролетния сезон миналата година.

- Някой те обича - подхвърли Мак.

- Ако не е жена ми, не ме е грижа.

- Ооо. Колко очарователно. Той се изчерви.

- Ама вие сериозно ли търсите себе си в пинтерест? -

Сервитьорката се беше появила с поднос храна.

- Търсехме идеи за тоалети за нашия приятел тук. Той е скаран с модата.

Сервитьорката се усмихна на Гавин. Ама *наистина* се усмихна.

- На мен ми изглежда съвсем добре - заяви, докато слагаше храната му пред него.

Гавин се почеса по брадата, за да покаже венчалната си халка.

- Окей, да се върнем към срещата на Гавин - каза Дел. - Обсъждахме къде да я заведе на вечеря

- Нека се поразтърся. - Мак се залови да пише на телефона си, без да престава да говори. - Най-добри... ресторанти... в Нашвил... за да... те огрее.

- Честно ти казвам, майната ти.

Мак се разсмя.

- Леле. Наистина има такъв списък.

Гавин грабна телефона.

- Сериозно?

- Светлина в края на тунела, Гав. Край на интимностите единствено с ръката ти.

Гавин му тикна телефона обратно. Нямаше значение. Целта му утре не беше да се озове в леглото. Щеше да е доволен, ако отново успееше да я накара да се засмее и може би ако си спечелеше малко по-дълга целувка за лека нощ.

- Гавин, слушай - каза Дел. - В крайна сметка какво ще се случи утре зависи от това как ще се държиш, така че недей да губиш толкова време, планирайки съвършената среща, че да забравиш най-важното.

- Какво е то?

- Разговорът. Да я накараш да се разкрие пред теб. Навлизаш в следващата част от плана ни.

Мак се засмя.

- А, да. Започва да става интересно.

- Исусе. - Гавин потърка лицето си с ръка. - Сега пък какво?

- Синко - попита Малкълм, сякаш не беше само с една година по-голям от Гавин. - Какво знаеш за Г-точката?

Гавин изпръхтя и се закашля.

- Слушай - продължи Малкълм. - Жена ти не иска да казваш *обичам те*, но това не означава, че не може да го изразиш по друг начин.

Ян кимна.

- Просто не бива да използваш точно тези думи. Те вече не са част от нейния език. По дяволите, може би никога не са били.

- Трябва да й кажеш, че я обичаш по начина, по който тя иска - добави Дел. - Начин, който я кара да се чувства добре и в безопасност. Начин, който ще проникне през стените и страха й.

- К-какво общо има това с Г-точката?

Малкълм се усмихна широко.

- Ще откриеш и погалиш *емоционалната* й Г-точка.

- Всяка жена има такава - каза Дел. - Място, дълбоко в нея, до което само правилният мъж може да се докосне.

Гласът на Дел потрепери. Той замълча и допря длан до устата си. Мак го потупа по рамото.

- Всичко е наред, мой човек. Дай му воля.

- У всекиго има празнина - продължи Дел миг по-късно. - Нещо, от което се нуждаем, но не искаме да си признаем или дори не знаем, че ни липсва. Ако искаш да оправиш нещата с Теа, открий какво й липсва. Погали тази наранена част в нея, докато престане да боли. Ето как ще й кажеш *обичам те*.

- Действително е толкова просто, Гавин - каза Малкълм. - У жена ти има празнина. Дупка. Открий я и я запълни.

Думите на Малкълм бяха посрещнати с неловко мълчание, като онова, когато учител в прогимназията случайно изрече нещо

многозначително пред двајсетина дванайсетгодишни момчета. Всички искат да се разсмеят, но никой не е достатъчно смел, за да го направи пръв.

Най-сетне Мак не се сдържа:

- Гавин не е изпълвал дупката на Теа от доста време насам.

- Някои ден ще ги смачкам фасона, когато никой не гледа.

Дел изпръхтя подразнено.

- Вижте, страхотно е, че се е съгласила на среща. Това е напредък. Но недей да си мислиш, че ще бъде лесно. Тя ще бъде предпазлива. Възможно е дори да се опита да се скара с теб утре вечер.

Ян кимна.

- Не забравяй, че е на режим съпротива. Трябва да останеш спокоен, да не губиш самообладание и да си търпелив.

Спокоен. Овладей. Търпелив. Можеше да го направи.

Мак прибра телефона в джоба си.

- И ти обещавам, че изобщо няма да ме забележиш утре вечер.

- А сега - каза Дел, - да поговорим за книгата. Докъде стигна?

- Около средата.

- Съвършено - заяви Малкълм.

- Защо да е съвършено?

- Защото - отговори Мак - нещата са на път да станат интересни.

Ухажването на графинята

Единственото хубаво на цялата абсурдна вечер, ако изобщо имаше такова, бе, че Ирена най-сетне щеше да погледне съпруга си в очите и да изрече думите, които всяка жена копнееше да каже на мъжа, който твърде дълго бе убеждаван от обществото, семейството си и църквата, че винаги е прав.

Сключила благоприлично ръце в скута си, тя погледна към Бенедикт, който седеше срещу нея в каретата, и направи всичко по силите си да не се усмихва.

- Нали ти казах.

Бенедикт успя да си придаде огорчен вид, докато подръпваше шалчето си. После обаче удари с юмрук по бедрото си.

- Дързостта на онази жена.

- За коя жена по-точно говориш? Имаше толкова много.

- Дукесата.

- А, разбира се.

Злонамереността, която дукесата на Марбъри беше проявила към Ирена на бала, беше забележително лаконична. Докато другите, не толкова влиятелни, жени в стаята се бяха отдали на шумно обсъждане и спокойни погледи на презрение, дукесата бе прибегнала към най-ефективната от всички обиди. Просто бе отказала да говори или да погледне към Ирена, когато ги представяха.

- Не ме е грижа каква титла притежава. Никой не може да пренебрегва съпругата ми по този начин. Никой.

- Не я съдете твърде строго, милорд. Ние, жените, сме принудени да си открадваме влияние, откъдето успеем, и в света на висшето общество, за съжаление, това влияние се ограничава до принизяването на други жени.

- Ако беше мъж, щях да я предизвикам на дуел.

От гърдите ѝ избълбука смях, толкова ободряващ, колкото и неочакван. Бенедикт срещна очите ѝ с изненадан поглед.

- На мен ли се смееш?

- Съжалявам. - Ирена допря пръсти до устните си. - Просто... това е образ, който никога няма да забравя.

- Внимавай, скъпа моя. Смехът ти е толкова прекрасен звук, че като нищо ще бъда тласнат към убийство.

- Колко романтично.

- Казах ти, че съм готов на всичко, за да ти докажа любовта си.

- В такъв случай навярно е добре, че ще отсъствате през следващите няколко дни - каза тя замислено.

Бенедикт трябваше да отиде в имението си в провинцията, за да се погрижи за някои въпроси там. Ирена никога не би го признала пред него, ала не се радваше, че той заминаваше на следващия ден.

Каретата подскочи в един коловоз на калния път и Ирена потръпна, когато банелите на корсета се впиха в ребрата ѝ.

- Зле ли ти е? - попита Бенедикт.

- Всичко ще бъде наред в мига, в който съблека тази чудовищна рокля.

По устните му пробяга усмивка.

- Предполагам, че сега едва ли е най-подходящият момент да ти кажа, че намирам за страшно възбуждащо, когато говориш така.

- Не, не е.

- И все пак, ако установиш, че се нуждаеш от помощ за свалянето на гореспоменатата рокля, аз съм на твоите услуги.

Горещина плъзна по кожата ѝ, възпламенявайки места, които изобщо не ги беше грижа, че достойнството ѝ настоява за справедливо възмущение. Само че достойнството ѝ бе паднало в плен на магията му така, както и всяка друга част от тялото ѝ. Особено докато танцуваха тази вечер. По време на валса той я беше притиснал неприлично, дори за съпруг и съпруга, близо до себе си. Ръката му на гърба ѝ я изгаряше дори през коприната на роклята, оставяйки отпечатък върху кожата ѝ. Усещането, че светът се върти около нея, бе продължило дълго след като музиката беше спряла.

- Съжалявам, че вечерта не се разви така, както се надявахте - каза Ирена, почувствала се изведнъж необяснимо неспокойна.

- Държах те в ръцете си. Вечерта бе точно това, на което се надявах.

От думите му по гърба ѝ пробяга тръпка и кожата на ръцете ѝ настръхна. Истинско чудо бе, че изобщо беше в състояние да чуе каквото и да било над думкането на сърцето си. Глупачка бе, че му позволи да е толкова близо до нея тази вечер, глупачка бе и задето си мислеше, че би могла да продължи да го държи настрана. Не и когато тялото ѝ искаше същото, което и неговото, а сърцето ѝ изглеждаше твърдо решено да го последва.

Каретата забави ход пред дома им. Един лакей отвори вратичката ѝ и Бенедикт скочи на калдъръмената уличка. Обърна се и протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе, и когато пое дланта ѝ, топлината на тялото му отново запали пожар в нейното. Ако нещата се развиеха по същия начин, както и предишните два пъти, когато бяха излезли заедно, той щеше да я придружи до покоите ѝ и да ѝ целуне целомъдрено ръка за лека нощ. А час по-късно щеше да се присъедини към нея в библиотеката, за да почетат край огъня.

Нещо ѝ нашепваше, че тази вечер ще поиска повече.

А може би това бе гласът на нейното желание.

Влязоха в къщата и той я поведе по стълбите. Никой не проговори, докато не стигнаха до затворената врата на покоите ѝ.

- Благодаря ви, че ме изпратихте до стаята ми - каза тя.

Това би трябвало да е моментът, в който той да поднесе ръката ѝ към устните си. Вместо това той дойде по-близо.

- Ирена - каза дрезгаво.

- Да? - прошепна тя.

Бенедикт доближи устни до ухото ѝ.

- Може ли да те целуна за лека нощ? - промълви.

Не. Умът ѝ настояваше да изрече думата на глас. Ала когато той отърка нос в линията на челюстта ѝ, тялото ѝ реагира от само себе си, обръщайки лице към неговото.

Първото докосване на устните им бе леко като перце, просто смесване на дъха им и тя се зачуди дали не си го бе въобразила. Ала после натискът се усили, устните му се впиха в нейните, пръстите на едната му ръка се заровиха в косата ѝ, а тези на другата се преплетоха с нейните и ги притиснаха до сърцата им. И изведнъж всичко, срещу което се беше съпротивлявала - спомени и копнеж, и желание, размаха бялото знаме на капитулацията. Тя капитулира.

Бенедикт се притисна в нея, докато гърбът ѝ не опря вратата на покоите ѝ. Устата му изследваше нейната със страст и нежност, които накараха сърцето ѝ да се зарее опасно високо.

А после той опря чело о нейното.

- И ето че вечерта е свършена. - Отстъпи назад и ѝ намигна. - Да се срещнем на нашето тайно място?

Беше мъничко глупава традиция за една женена двойка. Ала тайните им срещи бързо се бяха превърнали в любимата ѝ част от деня. Тя кимна.

- Ще бъда там.

Когато час по-късно влезе в библиотеката, той вече я чакаше. Беше сложил на пода няколко от възглавниците на диваните и бе постлал голямо одеяло пред камината. Ирена остави свещта върху близката масичка и му позволи да улови ръката ѝ, докато се отпускаше върху одеялото. След това загледа как той приклепна пред камината и се залови да запали огън. Оранжево сияние пропъди сенките.

Бенедикт седна зад нея и се отпусна по гръб. Подпрял ръка зад главата си, от него се излъчваше онзи тип мъжественост, която караше дамите без кавалери на баловете да се кискат срамежливо. Погледна я и протегна другата си ръка през одеялото, докато пръстите му не докоснаха плата на халата ѝ.

- Липсваше ми - каза тихичко.

- Мина само час.

- Това е дълго време.

- Какво ще четем тази вечер?

Бенедикт ѝ подаде книга, която Ирена виждаше за първи път. Буца заседна в гърлото ѝ, докато проследяваше с пръст релефното заглавие.

- Как разбра? - прошепна.

- Веднъж спомена, че със София сте си мечтаели да отидете в Америка и да видите дивите коне. Незабавно поръчах тази книга. Пристигна едва днес.

Сърцето ѝ се сви от жеста му.

- Защо си искала да видиш дивите коне, обич моя?

Гърлото ѝ се сви от неканена емоция. Нима изобщо бе възможно да се съвземеш наистина след смъртта на обичана сестра?

- Защото те са свободни - прошепна. - Късно нощем крояхме планове за това как ще избягаме. Щяхме да се облечем като момчета и да се качим тайно на някой кораб. Или пък щяхме да си купим билети и да се престорим, че сме сирачета, които си търсят семейство отвъд океана. Щях да отида. Щях да го направя заради нея.

- Разкажи ми за София - тихичко помоли Бенедикт.

- Обичаше конете толкова силно, колкото и аз.

- Беше ли толкова добра ездачка, колкото и ти?

- Не. Би могла да бъде, но никога не позна свободата да се отдаде на този интерес така, както сторих аз.

- Защо не?

- Тя бе най-голямата от трите ни. Очакванията да сключи изгоден брак бяха възложени на нея. Тя беше красавицата в семейството ни.

От Бенедикт се изтръгна низ от ругатни, които тайничко ѝ доставиха истинска наслада.

- Ти си най-красивата жена, която някога съм срещал, Ирена. В мига, в който те зърнах, изгубих дар слово.

- Не се нуждая от комплименти. Прекрасно си давам сметка за своята привлекателност, нещо, което, разбира се, никоя дама не би трябвало да си признава, ала такъв е светът. Английското общество очевидно почива върху необходимостта жените да бъдат противопоставяни една на друга, докато в крайна сметка всички се изпълним със завист към останалите.

Думите ѝ го накараха да замълчи. Но само за миг.

- Завиждаше ли на по-голямата си сестра?

Ирена поклати глава.

- Никога. Тя обаче ми завиждаше.

- Защо?

- Аз не бях обременена със същия товар, който носеше тя. Целият ѝ живот бе отдаден на това да си намери съпруг, когото не иска, само за да угоди на родителите ни.

- И когато тя умря, този товар легна върху теб.

Ирена избегна очите му, но кимна. Ръката му откри нейната.

- Говори с мен, обич моя. Довери ми се.

Тя срещна погледа му.

- Чувстваше се виновна, задето се разболя. Преди да умре, ме накара да обеща, че никога няма да се омъжа, освен ако не е по

любов.

Бенедикт се надигна бавно, докато лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

- И изпълни ли обещанието си?

Секундите сякаш се превърнаха в часове, докато се взираше в устата ѝ в очакване на отговора.

Дискретно прокашляне ги накара да се отдръпнат рязко един от друг, сякаш отново ги бяха заловили в компрометираща ситуация. Разбира се, сега те бяха женени, така че нямаше причина да се смущават, ала въпреки това бузите на Ирена пламнаха.

Бенедикт се обърна към онзи, който ги беше прекъснал. Дългогодишният му иконом стоеше на няколко крачки от тях.

- Какво има, Исая?

- Извинявам се, милорд. Един ездач от Ебърфийлд пристигна с неотложна вест.

Ебърфийлд се наричаше имението му в Дорсет.

- Каква новина? - попита Бенедикт напрегнато.

- Розъндейл. Претърпял е ужасна злополука.

Тялото на съпруга ѝ се вкамени.

- Веднага тръгвам.

Ирена сложи длан върху ръката му.

- Ще дойда с теб.

- Не. Само ще ме забавиш.

- Аз съм по-добра ездачка от теб.

- Ирена, моля те - заяви той, превърнал се изведнъж в надменен граф. - Като твой съпруг ти заповядвам да останеш тук.

Думите му ѝ подеждяха като леден шамар. Тя отстъпи назад с разтреперани ръце.

Бенедикт изруга и стопи разстоянието между тях.

- Извинявай - каза дрезгаво. Ръката му се зарови в къдриците на тила ѝ и я притегли към него. Устата му покри нейната, преди тя да успее да реагира. Беше сурова, отчаяна целувка, а когато се отдръпна, бе само колкото да положи устни върху челото ѝ. - Прости ми, ала има неща, за които не мога да говоря с теб точно сега.

А после се обърна и я остави.

- Не мога да повярвам, че ще го направиш.

Гласът на Лив, застанала на вратата на банята ѝ, накара Теа, която тъкмо си слагаше спирала, да подскочи. Под дясното ѝ око се появи полумесец от кафяви точки. Страхотно. Не че я беше грижа как изглежда. Това не беше истинска първа среща. Беше техническа подробност. Част от уговорката им.

Теа избърса грешката си с топче памук и реши, че за тази среща стига и просто да изглежда прилично. Отстъпи назад и погледна изпитателно окончателния резултат в огледалото. Е, добре де, изглеждаше повече от прилично.

- Когато всичко друго се провали, покажи малко крак, а? - подхвърли Лив саркастично.

- Кажи ми, че току-що не ми излезе с един от бисерите на майка ни.

Лив се тръшна на леглото.

- Просто казвам, че полагаш доста усилия за един мъж, когото не се опитваш да впечатлиш.

Теа си obu черни лачени обувки на високи токчета.

- Това е просто една глупава рокля.

- Която казва: *Притисни ме до стената и ме оправи, здравеняко.*

- Казва: *Не беше ли ти тази, която ме убеди да си я купя миналата седмица?*

- Да, но това беше, преди да науча, че те е изнудил да излезете на среща.

Тихо прокашляне откъм вратата ги накара да обърнат глави с виновни, не-определено-не-говорехме-за-теб изражения.

- Готова ли си? - попита Гавин с мъничко о-да-знам-че-говорехте-за-мен потръпваме на устните.

Теа се опита да отговори, ала успя само да изписка леко, защото, *по дяволите*, мъжът ѝ изглеждаше страхотно, когато се издокараше. Носеше тъмносив панталон, който не беше виждала преди, но изглеждаше като буквално ушит по мярка за него. Не беше виждала и ризата му - обикновена сиво-синя риза, но

достатъчно тясна, че да се опъва лекичко на раменете и бицепсите. Ръкавите бяха навити до лактите, разкривайки мускулести ръце. На Теа ѝ се прииска да си повее. Мъжете трябваше да отделят повече време на това да работят над предмишниците си. Нямаха представа какво въздействие можеше да има върху една жена издуването на покритите с косъмчета мускули, които се намираха там.

- Изглеждаш добре - каза той.

- Ти също.

- Нова рокля?

- Да. Нова риза?

- Аха.

- Харесва ми.

- Това е знак да си вървиш, Лив каза Гавин, без да откъсва очи от Теа.

- А това е знак ти...

- Лив - скара ѝ се Теа.

Сестра ѝ сви устни и скочи от леглото.

Гавин пристъпи в стаята с усмивка, която изглеждаше почти срамежлива.

- К-къде ти е чантата?

- На тоалетката. Защо?

Той извади сгънатата кърпа за глава от джоба си.

- Защото трябва да сложиш това вътре.

- Ъм, трябва ли да се притеснявам?

Той отвърна с усмивка, която далеч не беше така срамежлива.

- Ще видиш.

На долния етаж двамата целунаха момичетата, избегнаха лигите на Бътър и казаха на Лив да не показва на децата глупави клипчета в ютюб. Тя отвърна, че нищо не може да им обещае, и ги избута навън.

Гавин помогна на Теа да се качи в колата, а после седна зад волана.

- Е... - Той се прокашля, след като се качи на магистралата. - Някакви новини от „Вандербилт“?

- Още не. Ала би трябвало да получа по някое време тази седмица.

- Ам-м-и ако...

Не довърши, но и не беше нужно, Теа знаеше какво я пита.

- Ако не ме приемат? Не знам. Не си разрешавам да мисля за това.

- Ще те приемат - заяви Гавин с увереност, каквато не можеше да изпита наистина. - И когато стане, ще го отпразнуваме.

Теа издаде уклончив звук.

Няколко минути по-късно Гавин отби от магистралата.

- Превръзката - каза закачливо.

- Тук?

Теа се огледа наоколо. Намираха се насред невзрачния паркинг на някакъв голям магазин.

- Аха, тук.

С разтуптяно сърце тя завърза кърпата около очите си. Беше едновременно нелепо и умилително, което го правеше опасно. Предполагаше се просто да отбива номера по време на тази среща, не наистина да си изкара добре.

- Виждаш ли нещо?

- Нищичко.

- Добре. Никакво надничане.

Колата обърна още два пъти, докато Теа не почувства, че отново спират. Ярка светлина нахлу през чернотата пред очите ѝ.

А после усети как Гавин се навежда към нея.

- Окей. Готова ли си?

Тя се засмя.

- Да.

Пръстите на Гавин се заиграха с шала. Внимавайки да не я оскубе, той развърза плата и го остави да падне. Теа се дръпна назад за миг в неочаквано ярката светлина. А после...

- Довел си ме в „Художнически пособия плюс“?

- П-помислих си, че бихме могли да ти вземем някои неща за лекциите ти.

Теа го зяпна, а сърцето ѝ задумка предупредително. Той не отбиваше номера, това бе среща, чиято цел бе да я срази. Съпругът ѝ я съблазняваше с маркери и платна за рисуване.

Искрица на несигурност проблесна в очите му.

- Това... това добре ли е?

- Да - отвърна Теа. - Аз... благодаря ти.

Когато влязоха, тя взе една количка и му хвърли поглед, който казваше *сигурен ли си*.

- Наистина ли искаш да го направиш? - попита, опитвайки се да придаде лековато звучене на гласа си.

- Ти не искаш ли?

- Искам, но трябва да те предупредя, Гавин. На места като това съм като малко дете в сладкарница.

Той се усмихна.

- Знам. Виждал съм чекмеджето с химикалките у нас, Теа. Подготвен съм.

* * *

Не беше подготвен.

Теа в магазин за художнически пособия беше като подивяло животно, което някой беше пуснал на надбягването с бикове в Памплона. Гавин предложи да бутне количката, докато тя пазарува. Донякъде го направи и заради себе си, защото така по-добре можеше да я гледа в онази нейна рокля.

Исусе, тази рокля. В мига, в който бе прекрачил прага на спалнята, само дето не се беше превърнал в един от онези анимационни герои, на които очите им изскачат от орбитите, а езиците им увисват до земята.

Последва я нагоре-надолу по няколко пътеки между рафтовете, преди тя да въздъхне възторжено.

- Уаши ленти - прошепна с ръка на сърцето.

Имаше цяла пътека с тях. Редици и редици с всички възможни цветове и десени. Теа се залови да ги разглежда критично, някои ролки слагаше в количката, други връщаше на мястото им. Сякаш не можеха да си позволят да изкупят целия инвентар, при това два пъти. Ала това не беше стилът на Теа. Честно казано, беше направо изумен, че беше похарчила толкова много за себе си миналия петък.

- Само виж, - тя завря в лицето му колекция от ленти с училищна тематика. - На момичетата страшно ще им харесат.

Гавин ги върна на лавицата.

- Защо го направи?

- Тук сме, за да напазаруваме неща за теб, не за момичетата. - Пресегна се над нея и взе няколко, които бяха с десени от картини на Ван Гог. - Какво ще кажеш за тези?

Теа ги взе от него и ги метна в количката.

- Чувала ли си за пинтерест? - попита я няколко минути по-късно.

Теа го изгледа така, сякаш я беше попитал дали е чувала за Елвис.

- Ти сериозно ли? Та аз живея в пинтерест.

- Имаш ли акаунт там?

- Ъм, да. Защо?

- За какво го използваш?

Теа сви рамене.

- За какво ли не! Рецепти. Различни творчески проекти, които искам да опитам. Съвети за родители. Снимки на сладки кучета. Защо?

Бузите на Гавин пламнаха.

- Там... там има мои снимки.

Теа изпръхтя от смях.

- Знам.

- Ти си ги виждала?

- Да не би току-що да си открил пинтерест?

- В известен смисъл. - Той наклони глава на една страна.

- Значи, си виждала мои снимки там?

Теа сви рамене.

- Аха. Имам табло, посветено на „Легендите“, така че алгоритъмът автоматично ми изпраща подобни постове и това включва и теб. Особено след...

Тя не довърши. След големия шлем, имаше предвид. Не искаше разговорът да отиде в тази посока.

- Значи, седиш си на компютъра и търсиш рецепти за печено или нещо такова и изведнъж се появява снимка на съпруга ти, качена от някаква жена?

- Гавин, жени качват твои снимки във всички социални мрежи, откакто се запознахме. Понякога дори качват наши снимки, от които са ме махнали с фотошоп. Свикнала съм с това.

- Ако имаше уебсайт, където непознати мъже са качили хиляди твои снимки, аз н-не бих свикнал.

- Това е различно. Аз не съм известна като теб.

- Ти си най-важният човек на с-с-света, така че не мога да се съглася.

Устните ѝ се раздалечиха и в очите ѝ затанцува калейдоскоп от противоречащи си чувства. Сякаш не му вярваше, ала отчаяно

искаше да му вярва. А после, преди Гавин да разбере какво става, се повдигна на пръсти и положи най-леката целувка на света върху устните му.

Свърши толкова бързо, че той почти не вярваше, че се е случило. Теа отстъпи назад, поклащайки леко глава.

- Извинявай, не знам защо го направих.

Гавин се опита да разсее напрежението с шегата.

- Трябва по-често да те водя да си купуваш уши ленти.

Шегата подейства. Теа се отпусна.

- Само почакай, докаго стигнем до щандовете с четки за рисуване.

- Колко бързо можем да стигнем там?

Теа го побутна закачливо в гърдите.

За съжаление, нищо не се случи в отдела за четки. Или поне нищо хубаво. Ала след като разгледа поне двайсет четки с най-различни размери, Теа неочаквано го стисна за ръката и го придърпа надолу, така че да прошепне в ухото му:

- Окей, сигурно ще си помислиш, че съм станала параноичка след онзи разговор за нинтерест, но ми се струва, че ни следят двама твои луди фенове.

Косъмчетата по тила на Гавин настръхнаха.

- За какво говориш?

- Двама странни типове, които се появяват навсякъде, където сме и ние. Прекалено са очевидни. Не знам. Като че ли те следят, но се опитват да изглежда така, сякаш не го правят.

Гавин опита да запази изражението си неутрално.

- Как изглеждат?

- Ще ти ги посоча, ако отново ги видя. Вероятно просто ставам параноична.

- Стой близо до мен - каза той напрегнато.

Това бе единственото, което ненавиждаше в бейзболната си кариера. Семейството му беше изложено на чуждите погледи. Шегите за пинтерест настрани, отвратително бе да знае, че не може дори да излезе заедно със съпругата си, без да се притеснява, че някой ще се заяпа в жена му достатъчно натрапчиво, че да я накара да се почувства неудобно.

Платиха на касата и докато излизаха, Гавин хвърли един последен поглед назад, за да види дали странните мъже, които Теа беше споменала, все още са там. Когато не видя никого, се

поотпусна, но не свали ръка от кръста ѝ, докато вървяха. Разтовари покупките им в багажника, а после отново помогна на Теа да се настани в колата.

- Е, а сега накъде? - попита тя, докато излизаха на улицата.

Гавин едва не предложи някоя по-тъмна уличка и задната седалка, но това вероятно щеше да е прекалено.

- Вечеря - отвърна и зави наляво.

- Добре. Умирам от глад.

- Аз също - каза, поглеждайки многозначително към нея.

От срамежливата ѝ усмивка гърдите му се издуха.

Магистралата бързо ги отведе в града. Дори във вторник, трафикът беше ужасен, тълпите многолюдни. Най-сетне светофарът ги пусна и Гавин сви към няколкоетажен паркинг близо до ресторанта. Приблужи към служителя на паркинга, докато Теа си оправяше червилото и косата в огледалото. Гърдите му отново се издуха. Беше толкова красива, че понякога буквално болеше да я гледа. Като сега.

След като даде ключовете за колата на служителя и в замяна получи талон, отново сложи ръка на кръста ѝ и я поведе към улицата. Намираха се на няколко пресечки от „Бродуей“, главната туристическа улица в центъра на Нашвил. Ала дори и така, мястото беше пълно както с местни жители, така и с посетители на града, който искаха нещо по-специално.

Повървяха в мълчание, спирайки и тръгвайки с потока туристи, търсещи бърбън и музика. Гавин я притискаше закрилнически към себе си, особено когато неизбежното започна.

- Пич, това май беше Гавин Скот - каза някакъв тип в каубойски ботуши, докато се разминаваха.

Теа вдигна очи, широко усмихната.

- Пич - каза, кикотейки се.

- Не спирай и да се надяваме, че ще ни оставят на мира.

След няколко крачки ги разпозна друг мъж.

- Хей, ти не си ли...

Гавин вдигна свободната си ръка в учтиво махване, което казваше *не сега, ако обичате*.

Ог големия шлем насам го разпознаваха по-често от когато и да било, което едва не го накара да избере друго място, където да я заведе тази вечер, ала си беше харесал един известен ресторант за пържоли, който знаеше, че наистина ще ѝ допадне. Освен това

там имаше музика на живо и дансинг. Когато бе направил резервацията, бе поискал възможно най-усамотената маса. Рядко се възползваше от славата си, но този път го беше направил, за да получи каквото искаше. Имаше ефект, защото, когато пристигнаха, салонната управителка ги посрещна като кралски особи и ги отведе до един усамотен балкон с изглед към дансинга.

В средата на подредената за двама маса имаше свещ и ваза с маргаритки. Салонната управителка ги увери, че сервитьорката им ще се появи много скоро, за да вземе поръчките им за питиета, след което ги остави в блажено усамотение.

- Ти ли ги помоли да направят това? - попита Теа, махвайки към маргаритките.

- Да.

Жестът му очевидно я накара да се почувства неудобно.

- Съжалявам, че не си спомням онзи ден с маргаритката.

- Аз те забелязах дълго време преди ти да забележиш мен, така че не б-бих очаквал да си спомняш.

- Не чак толкова дълго - възрази тя.

- Беше доста дълго.

- Колко?

- Два месеца.

Теа направи физиономия.

- Това е лъжа.

Гавин се засмя и разпери ръце.

- Кълна се.

- Идвал си в онова кафене цели два месеца, преди да те забележа?

- Аха. Разбиваше ми сърцето всеки ден, докато един път най-сетне вдигна очи и ми се усмихна.

- Само че те забелязах, преди да ти се усмихна.

- Добре. Колко преди това?

Тя сви рамене.

- Не знам. Няколко дена преди това.

- Е, аз изобщо не обичах кафе и започнах да идвам там само, защото се надявах отново да те видя, така че...

Устните на Теа се разтвориха в усмивка.

- Наистина ли?

- Да.

- Защо никога не ми го каза?

- След като най-сетне събрах смелост да те заговоря, имаше твърде много неща, които исках да ти кажа.

И защото имаше неща, за които никога не говорех, като нейните родители. Беше опитал на няколко пъти, но Теа винаги слагаше край на тези разтвори. А той очевидно беше достатъчно глупав, за да реши, че това означава, че няма нищо, което си заслужава да се спомене. Ала когато я попита дали иска той да се оправи с баща ѝ, стената отново се вдигна, както винаги. Поне сега виждаше, че има стена, и знаеше, че тя трябва да бъде съборена.

Сервитьорката ги прекъсна тихичко и ги попита дали биха искали бутилка вино. Гавин остави Теа да реши, тъй като нея я биваше в това много повече от него. Тя плъзна поглед по винената листа и избра шардоне с френско име.

Сервитьорката донесе бутилката, напълни две чаши и взе поръчката им. Гавин премести стола си от другата страна на масата, за да е по-близо до Теа и чукна чаша в нейната.

Тя повдигна вежди.

- Тост ли вдигаме?

- Да.

- За какво?

За миг Гавин се поколеба дали да не изтърси нещо лековато, като например: За уаши лентите. Вместо това обаче избра нещо по-зряло и изпълнено със смисъл.

- За първата ни среща.

Теа се усмихна в чашата си, но после погледна над рамото му към бара под тях и присви очи.

- Какво не е наред?

- Помниш ли онези двамата, за които ги казах в магазина?

Гръбнакът на Гавин се изопна.

- Какво за тях?

- Тук са.

- Къде?

Проследи накъде му сочи Теа. Двамата мъже на бара бързо се извърнаха. Единият носеше каубойска шапка и слънчеви очила, другият фланелка на детройтските „Червени крила“. От толкова далече не виждаше лицата им, ала тази наперена стойка можеше да разпознае навсякъде.

Шибаният Брейдън Мак в скапана дегизировка.

Щеше да го убие. Опитвайки се да говори спокойно, Гавин попита:

- Сигурна ли си, че са същите?

- Аха. Но вероятно е просто съвпадение, нали?

Гавин хвърли салфетката си на масата.

- Стой тук.

- Какво? - Той се изправи и Теа го сграбчи за ръката. - Какво правиш? Гавин, не бива да се конфронтираш с тях!

- Имай ми доверие.

„Онези двамата“ разбраха, че са разкрити, в мига, в който той пое по стъпалата. Проследи с поглед как си проправят път през претъпканото помещение към тъмния коридор в дъното с неонов надпис ТОАЛЕТНИ, осветяващ пода с розово сияние.

Провирайки се между танцуващи двойки и пияни задници, Гавин блъсна вратата на тоалетната с две ръце.

- Знам, че си вътре, Мак - излая той.

- Тук няма никой с това име - долетя глас от втората кабинка.

Гавин заблъска по вратата от неръждаема стомана.

- Излизай. Веднага.

Вратата се отвори. Гавин отстъпи назад, свил ръце в юмруци до бедрата си. Мак се показва отвътре с шапка в ръка.

- Защо не отговаряш на съобщенията ни?

Гавин почувства как в гърдите му се надига ръмжене.

- Ти поднасяш ли ме? Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? Какво, по дяволите, правиш тук?

- Опитваме се да ти помогнем.

Гавин тръгна покрай кабинките, блъскайки по останалите врати.

- Кой друг е с теб?

Една от вратите се отвори и отвътре излезе руският хокеист с проблемите с хранителната система.

- Попитай жена си дали иска да танцувате.

- Сериозно? - извиси глас Гавин към Мак. - Домъкнал си се с него?

- Прав е - каза Мак. - Тя непрекъснато поглежда към дансинга. Покани я на танц.

- Справям се отлично със срещата си и без вашата помощ. И между другото, тази шапка и тези очила са най-скапаната дегизировка, която някога съм виждал. Наистина ли мислиш, че никой не може да те разпознае?

- Засега никой не го е направил.

- Вероятно твърде много ги е срам за теб. Мислят, че си полудял. И знаеш ли какво? Наистина си луд. За освидетелстване. Нямах ли си собствен живот?

- Ами моята дегизировка? - попита руснакът, поглеждайки към екипа на съперническия отбор на „Червените крила“.

- Пълна скръб.

- Теб и така никой не те разпознава - каза Мак. - Между другото, беше прав за онези уши ленти. Тя те целуна!

Гавин го сграбчи за ризата.

- Кълна се...

В една от кабинките пуснаха водата. Гавин усети как в мозъка му се пръсва кръвоносен съд. Нисък, закръглен мъж излезе от кабинката в дъното и ги зяпна. Мак засвирука и се огледа наоколо. Гавин стисна челюсти толкова силно, че чу как една кост изхрущя.

Мъжът погледна към него.

- Познавам те.

Гавин пусна ризата на Мак.

- Не, не ме познавате.

- Ти си Гавин Скот.

- Не, не е - обади се руснакът. - Гавин Скот е много по-едър. И не е толкова грозен, колкото този.

Мъжът изсумтя и си изми ръцете. Погледна Гавин в огледалото.

- Покани я да танцувате. Ако поглежда към дансинга, значи ѝ се танцува.

Страхотно. Сега получаваше съвети и от разни непознати в проклетата тоалетна.

Мъжът си подсуши ръцете.

- Нищо не съм чул - заяви, а после си тръгна.

Гавин посочи с пръст към Мак.

- Вие ще си вървите. Още сега.

- Чуй ме - каза Мак. - Справяш се много добре, но потанцувай с нея и се възползвай, за да я накараш да говори. В наръчниците непрекъснато се случва. Помниш ли, когато Ирена и Бенедикт валсуваха заедно? То ги сближи. Хората разкриват тайните си, когато танцуват. По-лесно е да говориш на едно рамо, отколкото на едно лице.

В това имаше немалка доза логика, което здравата подразни Гавин.

Вратата отново се отвори и един служител от охраната, облечен в сива униформа, пристъпи вътре и огледа сцената пред себе си.

- Всичко наред ли е тук?

- Аха - отвърна Мак. - Няма нищо за гледане.

- Една жена каза, че се притеснява, че съпругът ѝ може би има проблеми.

Гавин протегна ръка.

- Казвам се Гавин Скот и играя в отбора на „Нашвилските легенди“. Тези двама мъже притесняват мен и съпругата ми и бих искал да ги изхвърлите, ако обичате.

- Да вървим. - Служителят от охраната улови Мак за лакътя. Поколеба се, когато осъзна, че Мак е изтъкан от мускули. - Ъм...

Мак не му обърна внимание.

- Когато се приберете, попитай дали може да я целунеш на алеята отвън. В колата. Страшно ще ѝ хареса. Прочетох го в една книга и веднъж го изпробвах с едно момиче, и честно ти казвам, тя се разтопи в скута ми като масло.

- Този мъж очевидно не е с всичкия си - заяви Гавин на служителя от охраната.

- Пил ли сте, господине? - попита мъжът.

Мак кимна.

- Да. Добре. Ще се престоря на пиян. Направи така, че Теа да види, когато ме изхвърлят от заведението. Може да излезеш след нас и да извикаш: *махай се от тук, по дяволите*, и да се държиш като алфа мъжкар.

- Ти си ненормален.

Мак си нахлупи шапката.

- Казвам ти, наистина ще се разкрие пред теб след това. После ще ни благодариш.

Служителят от охраната подръпна ръката на Мак.

- Вижте, не знам какво, по дяволите, става тук и не съм сигурен, че искам да знам, ала вие двамата вълн.

Той бутна Мак към вратата. Руснакът ги последва.

- Дегизировката ми не е пълна скръб.

Малка тълпа любопитни зяпачи се беше събрала пред тоалетната, защото кой не е любопитен, когато охраната влезе в тоалетната на някой бар? Мак погледна през рамо, очевидно възнамеряваш да направи възможно най-голяма сцена.

- Обичам те, човече - извика, препъвайки се за ефект. - Страшен фен съм ти. Страшен.

Гавин притисна основата на носа си с пръсти.

- Аха. Страхотен фен - обади се руснакът, вдигайки необяснимо защо ръце високо във въздуха.

- Да вървим навън - каза служителят от охраната, бутайки ги към вратата.

Без да обръща внимание на погледите и въпросите на хората, Гавин пое обратно покрай дансинга. Вдигна очи и видя, че Теа се беше надвесила през парапета, хапейки устни. Изкачи стълбището, като вземаше по две стъпала наведнъж.

Тя се втурна към него.

- Какво стана?

- Нищо. Всичко е наред.

- Какво им каза?

- Казах им, че прекарвам приятна вечер със съпругата си и ще им бъда задължен, ако ни оставят на мира.

- Никога повече не го прави. Чуваш ли ме? Ами ако бяха луди! Не искам да го правиш никога вече.

- Няма.

- Говоря сериозно.

Гавин сложи ръце на хълбоците ѝ и я притегли към себе си.

- Искаш ли да т-танцуваме?

* * *

- Да *танцуваме*?

Теа обходи лицето му с поглед, търсейки признаци на някаква травма на главата. Да не би единият от онези двамата да го беше ударил в тоалетната?

Несигурност пробяга по лицето му.

- Помислих си, че м-м-може би ще искаш.

- Аз...

- Не е нужно да го правим.

Понечи да отстъпи назад, ала Теа сложи ръце върху неговите.

- Не съм казала такова нещо. Просто никога досега не сме танцували.

- Знам. Крайно време е, не мислиш ли?

Да, но малко неща в брака им бяха нормални. Правеха за първи път доста неща, които повечето двойки бяха направили много преди да се оженят и да имат деца.

- Обичам да танцувам - каза тя най-сетне.

Почакай. Не. Какво правеше? Та нали това не трябваше да е истинска среща. Трябваше просто да отбива номера. Уши лентите и виното ѝ бяха разбъркали ума. Отстъпи назад.

- И аз - отвърна Гавин. Улови ръката ѝ в своята и отново я притегли към себе си. Преплете пръстите им заедно.

- Е, ще танцуваме ли?

Теа се огледа из сумрачната галерия. Бяха далече от любопитни погледи, а музикантите свиреха бавна песен.

Пеперуди от притеснение запърхаха в стомаха ѝ, когато Гавин обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си. Другата му ръка улови нейната и я притисна към сърцето си. Беше мъжествено и галантно, и невъобразимо секси, и това беше, *преди* да се раздвижи.

Което. Леле. Полюшваше се с естествен ритъм, от който дъхът ѝ спря. Естествено, повечето спортисти имаха добър контрол над тялото си, но това не означаваше, че могат да танцуват. Беше виждала достатъчно изпълнения на игрището, за да знае, че уменията на повечето бейзболисти се простираха дотам. Ала Гавин? Леле. Къде беше крил това досега?

- Съжаляваш ли, че нямахме истинска с-сватба? - попита той, след като се полюшваха мълчаливо в продължение на няколко мига.

- Имахме истинска сватба.

- Знаеш какво имам предвид. Голяма сватба.

Стомахът ѝ се сви. Навлизаха в опасна територия

- Не бих казала. Ами ти?

- Преди не съжалявах, но сега ми се струва, че бих искал да имам спомена как пристъпваш към олтара в бяла рокля.

- Но това е просто рокля.

- *Това* не е просто рокля - каза и разпери пръсти върху гърба ѝ.

Сърцето на Теа заби учестено. Флиртуването, което я беше издразнило толкова много миналата седмица, сега я изпълваше с топло, пърхащо чувство и това не беше хубаво. Загледа се в рамото му, за да избегне очите му.

- Ами меден месец? - промълви той.

- Какво за меден месец?

Определено навлизаха в опасна територия. Теа се съсредоточи върху стъпките, върху дишането си.

- Съжалявам, че не отидохме на такъв - каза Гавин палаво, прокарайки многозначително палец по долната част на гърба ѝ.

Теа се закашля.

- Къде би искал да бяхме отишли?

- На някое топло място, където по цял ден щеше да се разхождаш по бикини.

Смях се надигна в нея, неканен.

- Не съм обличала бикини, откакто момичетата се родиха.

- Знам. Затова се чувствам доста разочарован.

Известно време потанцуваха в мълчание, но после той отново проговори:

- Ако б-бяхме имали сватба, щеше ли да п-помолиш баща ти да те отведе до олтара?

Теа преглътна и затвори очи. Не искаше да мисли за това копеле точно сега. Не и когато бе в плен на толкова други объркани чувства. А подобен въпрос бе точно това, заради което изобщо не трябваше да подхваща разговор.

- Говори с мен, Теа - каза той в косата ѝ.

- Какво значение има всичко това?

- Защото ти имаш значение.

Теа поклати глава.

- Не знам - призна. - Струва ми се, че това е нещо, което един мъж трябва да си заслужи, не просто да му се полага по право.

Гавин я притисна до себе си.

- А той не си го е заслужил.

- Не. Определено не е.

Няколко минути танцуваха в мълчание. Тялото на Теа откликваше на начина, по който неговото се докосваше и притискаше в нейното. Той наведе глава и я целуна по косата.

- Защо не искаш да отидеш на сватбата? - попита я тихо. По някаква причина тя реши да отговори.

- Защото не мога да понеса да видя как още една млада, наивна жена е измамена да повярва, че именно тя е тази, която ще го промени, тази, която ще го накара да остане. Няма да успее. Той ще я напусне, защото това прави. Изоставя всички.

* * *

Пътуваха обратно към къщи в мълчание.

Не беше напрегнато мълчание. А... особено. Бяха прекарвали цялата вечер в заситено, спокойно уединение, избягвайки всичко неприятно между тях. Толкова много неразрешена грозота бе блажено забравена за една вечер.

Гавин спря на алеята и угаси двигателя. Никой от тях обаче не понечи да слезе от колата.

- Прекарах си прекрасно тази вечер - каза той.

Теа не искаше да си признае, че на нея вечерта също ѝ беше харесала, така че не каза нищо. Защо да му вдъхва напразни надежди? След като излезе от тъмната закрила на колата, джунглата на реалността щеше да ги погълне и колкото и да ѝ се искаше нещата да бяха различни, нищо не можеше да прогони сенките, които ги дебнеха.

Гавин се прокашля.

- Е...

Теа се обърна към него.

- Е?

- Тъй като това е среща - започна той, - може ли да те целуна в колата, преди да те изпратя вътре?

Въздух се просмука от дробовете ѝ.

- Това ли правят хората на срещи? Забравила съм.

- Спомням си, че с теб правихме много повече в колата - каза той дрезгаво.

Бузите на Теа пламнаха.

- Знаеш, че това по всяка вероятност е нощта, в която забременях, нали?

- В-винаги съм се чудил.

Начинът, по който я гледаше изпод нолуспуснати клепачи, издаваше, че може и да се беше чудил, но не го беше грижа

особено. Просто харесваше онзи спомен и не би имал нищо против да си създадат нов.

Поради което би било най-разумно да слезе от колата още сега.

Само че Теа не се чувстваше особено разумна. Просто чувстваше.

- Да - промълви тя.

- Да? - повтори Гавин.

Тя погледна към устните му.

Щастлив звук се надигна в гърдите на Гавин, докато превземаше устата ѝ. Този път не беше като преди. Не беше като целувката в кухнята или вечерта, когато се беше върнал в къщата. Тази целувка не беше взрив на страст, ала бе също толкова разгромяваща. Кой би предположил, че в един толкова нежен допир може да се крие такава експлозивност - това бе целувка, която изискваше да си поеме бавно дъх през носа и да се вкопчи в седалката. Целувка, която ѝ казваше, че е на път да загази, ако продължи с тази игра на ходене по срещи.

Гавин наклони глава и докосна устните ѝ веднъж, два, три пъти. След това се отдръпна и се загледа в нея, докато лека усмивка повдигаше крайчеца на устата му.

Прокара палец по долната ѝ устна.

- Искаш ли да почетем тази вечер?

Главата на Теа кимна, сякаш тласкана от собствена воля.

Час по-късно заспа под мекия ромон на гласа му и обърканите удари на сърцето си.

- Добре ли си изкарахте вчера, деца?

Гавин затвори хладилника и видя, че Лив се беше материализирала в кухнята, сякаш се беше телепортирала. Той подскочи и изруга.

- Да.

- Кофти - каза Лив. - Надявах се да се изнеса от мазето.

Гавин остави млякото за мюслито на момичетата. Теа беше на горния етаж и ги обличаше. Не я беше виждал тази сутрин, само я беше чул да се движи.

- Знаеш ли, Лив, т-това между нас е забавно и така нататък - измърмори той, - но тази сутрин нямам никакво търпение за теб.

- Просто се грижа за сестра си. Не те ли предупредих какво ще стане, ако я нараниш?

Гавин отвори един шкаф и извади кутия „Чиъриос“.

- Някога минавало ли ти е през ума, че това не ти влиза в работата?

- Тя ми е сестра.

- И моя съпруга.

- Аз живея тук.

- Никой не те спира да се изнесеш.

- Първо ти. - Тя щракна с пръсти. - Я чакай. Веднъж вече го направи.

- И нямам намерение да го повторя.

Теа се появи в кухнята и Гавин се засуети с кутията „Чиъриос“.

- Здравей - прошепна.

- Добро утро - изчурулика Лив.

Теа спря, местейки поглед между тях.

- Какво става?

- Нищо - отвърна Гавин.

- Просто казвах на зет си колко високо мнение имам за него.

Теа въздъхна и посегна с две ръце, за да вдигне косата си на върха на главата. Момичетата се появиха в кухнята, облечени в еднакви розови тениски и лилави клинчета. Гавин ги сложи да седнат и им сипа мюсли.

Раменете на Теа бяха напрегнати, докато си наливаше кафе. Дали беше спала по-добре от него? Защото той беше изкарал отвратителна нощ. За да изпълзи от леглото ѝ и да се върне в стаята за гости снощи, му бе трябвала херкулесовска сила, на каквато не беше способен тази сутрин. Просто трябваше да я докосне.

Приближи се зад нея, обви ръце около кръста ѝ и допря лице в бузата ѝ.

Тя се обърна и го погледна с широко отворени и изненадани очи, и той я целуна по устните.

- Добро утро - промълви.

- Добро утро - прошепна тя.

- Вчера си изкарах страхотно.

Лив издаде звук, сякаш ѝ се повръща.

Гавин погледна през рамо и сви устни. Лив присви очи. Той оголи зъби. Тя размърда пръсти и си затананика песента на Пинк „Ти и ръката ти“.

Теа се обърна, въздъхвайки отново.

- Престанете вече.

- Тя започна.

Теа наклони глава на една страна.

- Дори на момичетата не позволявам да им се размине с подобно оправдание.

Близначките, които до този момент тъпчеха капещи от мляко лъжици с „Чиъриос“ в устите си, очевидно доловиха странното напрежение в стаята, защото започнаха да се дрънкат за това коя от двете има повече мюсли. Гавин откъсна поглед от Теа и се намеси.

- Сипах и на двете ви поравно, момичета.

- Аз се наядох - каза Ава и побутна купичката си настрани, нацупвайки се без причина.

- Изчакай сестра ти да се нахрани и ще отидем да ви облечем - каза Теа, приближавайки се до тях.

Залови се да им избърше устите, но в този момент телефонът ѝ избръмча в джоба. Тя издаде подразнен звук, но го извади.

И замръзна.

- Какво има? - попита Гавин.

- Имейл от „Вандербилт“.

Лив остави чашата си с кафе.

- Мамка му.

- Отвори го - каза Гавин.

Теа преглътна и прокара палец по екрана на няколко пъти. Гавин затаи дъх, докато очите ѝ се плъзгаха по писмото.

По лицето ѝ се разлих усмивка и тя обърна телефона.

- Леле - ахна той. - Приели са те?

- Приели са ме.

Теа вдигна ръце и нададе тържествуващо възклицание. Лив изтанцува малък танц около кухненския остров, докато момичетата се заливаха от смях. На Гавин му се искаше да се включи в тържествуващото меле. Искеше да обвие ръце около Теа и да ѝ честити с целувка, но се сдържа.

- Това е невероятно, Теа - каза от безопасно разстояние. - Поздравления.

- Кога тръгваш на лекции? - попита Лив.

Теа отново погледна имейла.

- На осемнайсети януари.

- Как само ще го отпразнуваме тази вечер - каза Лив, прегръщайки я откъм гърба.

Гавин усети, че се наежи, но го потисна. Теа и Лив вече имаха планове за тази вечер - щяха да помогнат на приятелката на Лив с кафенето ѝ. Той щеше да запази тяхното отпразнуване за друга вечер, когато щяха да бъдат сами.

Теа вдигна глава и бузите ѝ пламнаха под погледа му. Явно не беше успял да скрие мислите си така, както си въобразяваше.

- Трябва да се облека - каза тя.

Гавин избърса плота от мюслито на момичетата и ги свали от столчетата им. След това отиде до бялата дъска, взе маркер и очерта датата осемнайсети януари на календара.

- На твое място не бих планирала толкова далече напред, Гавин - подхвърли Лив, приближавайки се зад него. - Твоят календар свършва на Коледа.

Не и ако той можеше да направи нещо по въпроса.

Предишната вечер беше повратна точка за тях. Усещаше го. Теа бе разкрила неща, които никога преди не му бе споделяла. Танцувала бе с него. Беше го целувала.

Момчетата имаха право. Трябваше да бъде търпелив. Ала Лив също имаше право. Календарът не работеше в негова полза и

новината, че са я приели във „Вандербилт“, бе обрат, върху който трябваше да помисли.

Време бе да действа сериозно.

Гавин изпрати съобщение на момчетата. *Спешна среща тази вечер. У нас.*

* * *

След като откара Ава и Амелия в предучилищната, Теа изтича вкъщи, за да си вземе набързо душ и да се преоблече. За щастие, Гавин беше излязъл за сутрешната си тренировка. Не бе в състояние да се справи с разговор насаме с него. Не и след начина, по който я беше гледал тази сутрин. Не и след онази сладка малка целувка и всичко, което тя обещавахе.

Лив беше права. Започваше да поддава. След няколко нежни целувки и една хубава среща... Теа поклати глава. Имейлът от „Вандербилт“ беше пристигал в най-подходящия момент. Гавин бе започнал да оплита паяжини в ума ѝ, ала съобщението от университета беше като премитане с метлата на кристалната яснота.

Трябваше да свърши толкова много неща - да изпрати документите, които ѝ бяха поискали в имейла, да се регистрира за лекциите, да мине през книжарницата. Доста от тези неща можеше да остави и за по-късно, ала тя бе чакала почти четири години, за да се върне в колежа. Омръзнало ѝ бе да чака.

Кампусът на „Вандербилт“ се намираше на около половин час с кола от Франклин. Теа си намери място за паркиране срещу административната сграда, пусна няколко монети в автомата и влезе. Приемният кабинет беше на третия етаж. Секретарката с очила тип котешки очи я погледна въпросително, когато тя ѝ подаде документите си.

- Нали знаете, че може да направите всичко това онлайн? - каза тя.

Теа сви рамене.

- Знам. Но ми се искаше да дойда лично.

Това ѝ беше липсвало. Атмосферата на колежански кампус. Творческият бунтарски дух на студентите, следващи изкуство и театър, замъглените очи на групичките студенти, прекарвали цяла нощ в учене, сардоничното остроумие на самонадеяните

професори. Никога не се бе чувствала повече в свои води, отколкото в училище.

След като свърши в административната сграда, се отби в книжарницата на кампуса и тласкана от импулсивен порив, купи две тениски на „Вандербилт“ за момичетата.

Мамка му. Момичетата. Извади телефона си и погледна часа. Щеше да закъснее да ги прибере от училище. Освен ако Гавин не го направеше.

Поколеба се, но му пусна съобщение, за да го попита дали може да вземе децата, защото тя щеше да отиде направо в кафенето на Алексис. Гавин бързо отговори, че ще го направи, и попита как вървят нещата в кампуса. Без да обръща внимание на въпроса му, Теа отвърна, че ще се прибере не по-късно от десет часа.

Взе си сандвич от един деликатесен магазин в кампуса и се върна при колата. Пътуването до кафенето на Алексис отне четиресет минути в следобедния трафик. Паркира зад сградата, чиято врата беше подпряна отворена, и надникна вътре.

- Ехо?

Когато не получи отговор, пристъпи в помещението и опита отново. Все така нищо. В кухнята беше пълно с кашони и материал за опаковане, от редица кукички над новата готварска печка висяха лъскави тигани и тенджери.

- Лив? Ехо, има ли някой?

Прекося кухнята, заобикаляйки кашоните, и се приближи до летяща врата, която вероятно водеше към кафенето, бутна я и...

- Изненада!

Теа изписка и притисна ръка до сърцето си. Лив и Алексис стояха наред кафенето до единствената маса, която не беше затрупана с кашони и купчини чинии, чакащи да бъдат прибрани. Вместо това върху нея имаше бутилка шампанско, три високи чаши и огромна картичка, на която пишеше „Поздравления“.

- Какво е това? - засмя се тя.

- Казах ти, че ще празнуваме! - заяви Лив. Изненада!

Алексис се усмихна широко.

- Лив ми събщи добрата новина, това е страхотно. И не би могло да се случи в по-подходящ момент.

Двете с Лив се спогледаха.

Теа пристъпи навътре.

- Подходящ момент за...?

- Ами... - каза Алексис, провлачвайки думата. - Имам няколко супер невзрачни стени, които отчаяно се нуждаят от някоя и друга картина. Мислех си, че би било страхотно, ако мога да изложя няколко оригинални произведения на местен художник.

Теа ги зяпна. Лив направи физиономия.

- Има предвид теб, Теа.

- Искаш да окачиш мои картини тук?

- Съгласна ли си? Искам редовно да излагам произведенията на местни творци, да им дам място, където да продават работите си.

Теа едва не се ощипа. В рамките само на един ден я бяха приели в художествено училище и ѝ даваха възможност да покаже произведенията си. Не вярваше особено в предзнаменования, но това ѝ се струваше именно такава.

Погледът ѝ се плъзна наоколо.

- Е, с какво ще започнем?

Лив се приближи и тикна чаша шампанско в ръката ѝ.

- Първо ще вдигнем на здравица.

Теа прие шампанското.

Лив вдигна чашата си.

- За нови начала.

Теа последва примера ѝ.

- За нови начала.

Ала когато докосна езика ѝ, шампанското, и чувството, остави кисел вкус в устата ѝ.

- Може ли да се залавяме за работа, ако нямате нищо против?

Гавин отвори бира и се тръшна на дивана с цялото достойнство, на което беше способен един мъж, докато носеше червена боа от пера и еленови рога. Ава, Амелия и Джо-Джо бяха настояли мъжете да се издокарат заедно с тях, преди да се настанят в детската стая, за да гледат филм, докато мъжете „поработят над стената“. Само че изборът им „Малката русалка“ бе разпалил дебат на долния етаж и сега нещата бяха излезли извън релси.

- Тя буквално трябва да се превърне в друг вид, за да бъде с един мъж - каза Мак, размахвайки ръце, та ноктите му да изсъхнат. Ава го беше накарала да ги лакира, редувайки зелено и червено заради Коледа. - Какво послание изпраща това на малките момичета?

- Това е просто *филм* - изръмжа Дел, заел отбранителна позиция, защото именно той го беше предложил.

- В думите на Дел има здрав разум, който не бива да пренебрегваме - спокойно отбеляза Малкълм. Миниатюрните коледни камбанки, които висяха от брадата му, издаваха весел звук, докато говореше. - Не бива да смятаме, че жените и момичетата не могат да направят разлика между действителност и фантазия. Не се боим, че мъжете, които четат криминални романи, изведнъж ще се превърнат в серийни убийци, тогава защо смятаме, че на едно момиче няма да му е ясно, че не бива да се променя от русалка в човешко същество, за да открие любов, само заради един филм.

- Защото момичетата са бомбардирани от подобни послания - възрази Мак. - Не е само един филм. А на практика всичките.

Останалите закимаха в мълчаливо съгласие. Руснакът се надигна и се изпърдя.

- Така е - каза Малкълм. - Трябва обаче да намерим начин да създаваме и да се наслаждаваме на произведения, които възхваляват бойния дух на жените, без в същото време да

подценяваме способността на една жена да различи факт от фикция.

- Като любовните романи - измърмори Гавин.

Мак притисна ръка до сърцето си.

- Нашето момче започва да се научава.

- Нашето момче започва да се ядосва - заяви Гавин. - Късно е. Не ни остава много време.

Руснакът се изправи с изражение, което говореше, че и на него не му остава много време.

- Къде е тоалетната?

В стаята изригна хор от *неееее*. Мак скочи и се отправи към кухнята.

- Не му позволявай да припари до тоалетната ти, Гав - подхвърли, докато отваряше хладилника, сякаш си беше у дома. - Никога няма да се измирише. Този мъж има токсични отпадъци в червата си.

- Имам храносмилателен проблем - каза руснакът.

- Използвай тоалетната в мазето - изръмжа Гавин. - А ти се разкарай от хладилника ми.

Мак се показа от хладилника с кутия от китайски ресторант. Отвори я с върха на ноктите си, за да не си размаже лака.

- Какво е това?

- Не знам.

- Може ли да го изям?

Гавин сви рамене.

- Да, все тая. Може ли да започваме, ако обичате?

Те до един бяха пристигнали с торба, пълна с книги за него, и най-безперемонно ги бяха тръснали на пода. Гавин взе първата, която му попадна - тъмна корица, на която имаше гол до кръста мъж с пистолет в ръка.

- Какво, по дяволите, е това?

- Романтичен съспенс - отвърна Дел.

- Романтичен съспенс? - повтори той скептично.

- Нали се сещаш - Мак вдигна юмрук и заговори драматично към тавана. - Ще му се отвори ли *някога* парашутът на този мъж! Все едно за теб е писано.

Гавин хвърли книгата обратно при останалите.

- Говоря сериозно - измърмори сърдито. - Снощи постигнахме голям напредък, но тази сутрин тя стана особена, след като откри,

че са я приели във „Вандербилт“.

- Разкажи ни какво се случи - рече Малкълм.

Гавин резюмира най-важните моменти от срещата им снощи и тази сутрин.

- Намираш се в най-гадната част от историята си, мой човек. Средата - каза Дел. - В продължение на известно време ще имаш чувството, че при всяка крачка напред правиш две назад, също като в книгата. Помниш ли, когато Ирена най-сетне сподели на Бенедикт за сестра си и как искали да избягат в Америка?

Гавин кимна.

- Е, това я накара да се почувства уязвима и дори мъничко ядосана, когато той замина.

Гавин си запуши ушите.

- Не ми казвайте какво става по-нататък, не съм стигнал до там!

- Фактът, че Теа е споделила онези неща за баща си с теб, е добър знак, но този напредък е и плашещ за нея - добави Малкълм. - Накарал си я да говори за неща, които ѝ причиняват болка. Г-точката е най-чувствителна точно преди да запее.

- Ще дам по един милион на всеки от вас, ако престанете да казвате Г -точка - сопна се Гавин.

- Въпросът е, че снощи си започнал да подкопаваш стените ѝ. Това ще я накара да се почувства оголена, уязвима.

- Е, и аз се чувствам така - тихичко си призна Гавин. Стаята утихна.

- Продължавай - каза Мак. - Това е добре.

Малкълм се облегна назад.

- Гавин, доста време прекарваме, говорейки за това от какво се страхува тя, за нейната съпротива. Но от какво се страхуваш *ти*?

- Да не я изгубя.

- Глупости - отсече Дел.

Гавин се обърна рязко към него.

- Моля?

- Това са повърхностни глупости - каза Дел. - Естествено, че те е страх да не я загубиш. Това се разбира от само себе си. Но ако си мислиш, че е достатъчно просто да си я върнеш, за да бъдеш щастлив, грешиш. Спокойно можеш да се откажеш още сега.

- Аз не... - За миг устата му замръзна. - Може ли да престанете да говорите с гатанки и просто да ми кажете едно ясно нещо!

- Онова, което Дел се опитва да ти обясни - намеси се Малкълм,
- е, че тя не може да бъде единствената, която споделя страховете си. Ти разкривал ли си се пред нея? Ама наистина.

- Аз не... н-не знам.

Гавин започна да се поти под мишниците.

- В такъв случай започни, като се разкриеш пред нас - заяви Дел. - Кое е нещото, което според теб никога, ама никога няма да си в състояние да направиш? Какво те плаши повече от всичко друго? За какво *ти* не искаш да говориш?

Останалите се възряха в него.

Не. Не можеше да им каже. Не и това.

Той поклати глава.

Малкълм въздъхна с раздразнение, нетипично за дзен учителя на читателския клуб.

- Гавин, не можем да ти помогнем, ако сам не искаш да си помогнеш.

- Не разбирате. Твърде лично е.

Дел изпръхтя и се надигна.

- Не мога да губя още от времето си с теб, ако не искаш да...

- Преструвала се е.

Майчице. Майчице мила. Ето че го изрече на глас. Пригответи се да посрещне смеха, шегите, небето, рухнало отгоре му.

Ала това не се случи. Гавин вдигна очи и видя единствено изпълнени със съчувствие лица.

- Симулирала е... оргазмите си? - попита Мак.

- Не, гений такъв. Кацането на луната.

- Леле. Това е ужасно - каза Дел. - Съжалявам.

- Преструвала се е през цялото време? - попита Малкълм. - Или само понякога?

- През цялото време. - Горчивина опари езика му. - Доколкото знам, през целия ни брак съм дал един-единствен истински оргазъм на жена си.

Мак изруга под носа си.

- Мамка му, мой човек. Съжалявам. Всички онези шегички за секса... нямах представа. Аз съм истински задник.

Извинението беше изненадващо искрено.

- Нямаше откъде да знаеш.

Дел се прокашля дискретно.

- И си разбрал, че се е преструвала, когато...?

Вратът на Гавин пламна.

- Защото една вечер тя не го симулира и то беше очевидно.

- Не разбирам - каза Мак. - Изритала те е, защото най-сетне си й дал оргазъм?

Думата *най-сетне* накара Гавин да настръхне.

- Не. Изрита ме, защото не реагирах никак добре, когато научих истината.

- В смисъл? - попита Дел.

- В смисъл, че се изнесох в спалнята за гости и престанах да й говоря.

Стаята най-сетне изригна, както той знаеше, че ще стане накрая. Всички наскочаха. Дел закрачи напред-назад, удряйки с юмрук по другата си длан. Малкълм поглаждаше звънкащата си брада и си припяваше като монах. Мак тъпчеше сърдито големи хапки кафяви нудли в устата си, като час по час насочваше сърдит, безмълвен пръст към Гавин.

- Ти, идиот такъв! - каза Дел най-сетне.

- Знам, че не реагирах по най-блестящия начин - взе да се оправдава Гавин инстинктивно. - Опитах да се извиня, когато се върнах в къщата, след като тя поиска развод.

- Гавин, имаш да се извиняваш за много повече от това - каза Малкълм. - Жените не симулират оргазмите си, освен ако не симулират и други неща.

Исусе. Ето, че пак започнаха с шибаните гатанки.

- Просто, просто ми кажете к-какво да правя.

- Да престанеш да съсредоточаваш цялото си внимание върху това, че се е преструвала в леглото, и да започнеш да си задаваш въпроса защо, по дяволите, не си забелязал.

Думите на Малкълм му подеждяха като удар в корема

- Да - включи се и Мак, прокарвайки ръка по мазните си устни. - И защо не ти е стискало да говориш с нея, когато си открил истината.

- Тя може и да не е била откровена за оргазмите, ала колко откровен си бил ти? - попита Дел. - Можеш да оправиш нещата, но не и ако не поемеш същия емоционален риск, който очакваш от нея.

- Тя продължава живота си без теб, човече - рече Малкълм. - Има планове. Цели. Връща се в колежа и няма нужда от теб. Не и ако не й дадеш причина да ти повярва, че...

Внезапна жълта светлина, нахлула през предните завеси, ги накара да млъкнат слисани. А после с едно колективно *мамка му* се зашураха насам-натам.

- Нали каза, че нямало да се прибере преди десет - излая Дел.

- Тя така каза! - Гавин погледна към пода. - Книгите. Скрийте шибаните книги.

Двамата с Мак се хвърлиха на пода и се заловиха да събират книгите и да ги трупат на купчини.

Фаровете отвън угаснаха.

- Под дивана - изсъска Гавин.

- Ноктите ми още не са изсъхнали - изхленчи Мак.

Гавин го изгледа яростно и се залови да тъпче книги под дивана. Откъм верандата се разнесоха стъпките на Теа.

- Пъхнете няколко зад възглавниците - изсъска Дел.

Руснакът се изпърдя и сложи ръка върху стомаха си.

- Пак ми трябва тоалетна - изпъшка и се втурна към мазето.

Входната врата се отвори. Гавин хвърли последните няколко книги под едно одеяло и бутна Мак да седне върху тях.

Теа прекрачи прага, последвана бързо от Лив, и мъжете в стаята замръзнаха.

Гавин се прокашля.

- Хей. Здравсти.

Очите на Теа се застрелкаха из стаята.

- Ъ...

Гавин си спомни за тоалетите им.

- О, момичетата искаха да с-с-си поиграем с тях.

- Разбирам. - Теа отново се огледа наоколо. - А те къде са?

- Спят на горния стаж.

- Разбирам.

Мак погледна над облегалката на дивана и духна върху ноктите си.

- Здравсти, Теа. Поздравления за колежа.

Лив пристъпи в стаята и начаса забеляза кутията от ресторанта.

- Кой ми е изял китайското?

Гавин посочи към Мак. Който се беше вкаменил и се взираше в Лив с широко отворени очи.

- Здравсти - каза глуповато. - Аз, аз съм Брейдън.

Лив го стрелна с гневен поглед, който бе в състояние да запали горски пожар, а после се отправи сърдито към кухнята, оставяйки след себе си неестествено, изумено мълчание, както когато по игрището притича някой гол запалянко.

Една жена току-що бе обърнала гръб на шибания Брейдън Мак.

- Не съм вярвал, че ще доживея да го видя - каза Малкълм със спокойния си баритон.

- Чувствам се така, сякаш току-що видяхме образа на Исус Христос да се появява върху печена филийка - добави Дел.

Лив отвори хладилника.

- Господи! Да не би да изядохте и остатъка от пицата ми? - Тя тръгна сърдито към мазето.

- Лив, може би няма да е зле да изчакаш...

Затръшването на вратата прекъсна предупреждението на Гавин, но само десетина секунди по-късно Лив изкрещя. Краката ѝ затрополиха по стъпалата, докато ги изкачваше на бегом.

Вратата се отвори рязко. Тя изскочи навън, давейки се, и изрева:

- Мразя Мъжете!

Гавин посочи към входната врата.

- Време е да си вървите, момчета.

Гавин не си пое дъх в продължение на дваайсет минути, не и докато мъжете не се разотидоха, а жените се оттеглиха всяка в стаята си, и той най-сетне можа да прибере скритите книги. Сложи ги в две пазарски торби и ги натъпка в дрешника в стаята за гости, след това се отпусна върху леглото и притисна ръце към очите си.

- Беше на косъм.

Звуците на обичайните действия преди лягане на Теа го притеглиха към вратата ѝ. Плискането на вода в мивката, докато си миеше лицето. Тихото поскърцване на четката върху зъбите ѝ. Плъзгането на чекмедже, когато извади пижамата си.

Отвори се пред нея, казал бе Дел, докато си тръгваше, понесъл спящата Джо-Джо на рамото си.

Гавин почука.

- Влез - разнесе се гласът на Теа миг по-късно.

Стоеше пред раклата си и тъкмо си вадеше пижама. Сърцето на Гавин задумка от копнеж и притеснение.

- Как, тъ, как мина днес? - попита, задържайки се на прага.

- Във „Вандербилт“ ли имаш предвид, или в кафенето?

- И на двете места.

Тя сви рамене.

- Добре.

Ето. Отново се отдръпваше от него. *Поеми емоционален риск.*

- Мислех си да запаля камината навън. Искаш ли д-да излезеш заедно с мен?

Теа хвърли поглед към леглото, а после отново към него.

- Ъм...

- Бихме могли да почетем там.

- О-окей - каза най-сетне.

Гавин излезе пръв, за да запали огъня. След това постла одеяло върху дивана в задния двор, отвори две бири и зачака съпругата си. Тя се появи няколко минути по-късно, облечена в неговия суитшърт, клин и пухкави чорапи. Беше вдигнала косата си, а в ръцете си държеше тяхната книга.

- Хей - каза Гавин, занемаял при вида ѝ.

Тя спря на няколко крачки от него.

- Хей.

- Огънят още не се е разгорял, но донесох одеяло.

- Добре.

Очите ѝ се стрелнаха към дивана, задържаха се там за миг и отново се върнаха към неговите. Изражението в погледа ѝ изпрати взривна вълна право в нетърпеливите му части.

Гледаше го с копнеж. Неприкрит, извън всякакво съмнение. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от учестено дишане. Погледът ѝ се спусна към устата му. Тялото на Гавин начаса стана горещо и кораво. Болезнено кораво.

Той се прокашля и едва успя да изкара думите.

- Убиваш ме, Теа.

Тя примига.

- Какво?

- Трябва или да престанеш да ме гледаш по този начин, или да ме целунеш, но ти трябва да бъдеш тази, която ще го н-направи, защото н-не искам да разваля всичко.

Очите ѝ се разшириха, но после тя се засмя престорено и поклати глава.

- Не ставай абсурден.

Гавин скри разочарованието си и я зачака да седне първа. След това се отпусна на дивана до нея. Автоматично, сякаш го бяха правили десетки пъти преди, той опря гръб в облегалката за ръце, така че Теа да може да се облегне на гърдите му. Тя придърпа одеялото над краката им. Гавин обви ръка около тялото ѝ и я притисна до себе си.

- Така добре ли е?

От Теа се изтръгна едно мм-хм и тя отпусна глава на рамото му. За миг се взираха безмълвно в огъня, докато се нагаждаха към каквото и да беше това, каквото и да бяха започнали предишната нощ.

- Чувам те как мислиш - каза Гавин.

Тя отвърна с мълчание. Гавин потисна въздишката си. Нямаше да има никаква полза, ако се подразнесе. Реши да опита различна тактика.

- Трябваше да правим това по-често преди - каза тихичко.

- Като че ли никога нямаше време.

Отвори се пред нея.

- Само че имаше. Можех да намеря време.

Дъхът ѝ секва.

- Слагах бейзбола на първо място. Сега го виждам. Пропуснах всичко. Първите стъпки на момичетата. Първите им думи. Посещението в спешното отделение, когато бяха болни. Оправдавах всичко това, защото кариерата ми беше важна, ала бих се отказал от нея на мига, ако това означава да спася нас.

Теа бавно седна и се обърна, за да го погледне, вероятно за да прецени дали е искрен или не.

С нищо не показва какво става в главата ѝ, но Гавин и така не беше готов за думите, които изрече тогава:

- Помниш ли, когато ме попита как приема майка ми това, че баща ми отново се жени?

- Да.

- Истината е, че не знам. Не съм говорила с нея отпреди Великден.

Нямаше представа накъде отива, но то му се струваше важно.

- Защо?

- Ще злорадства, ако научи, че с теб имаме проблеми. Гавин настръхна.

- Ще злорадства?

- Когато забременях, тя ме обвини, че съм го направила нарочно. Нали разбираш, на теб.

Майко мила.

- За да ме впримчиш и да ме принудиш да се оженим?

- Да.

Беше една-единствена дума, ала в нея се съдържаше цял речник от болка.

- Исусе, Теа.

Литература и реалност изведнъж се сляха в едно.

- Каза ми, че определено съм нейна дъщеря. - От Теа се изтръгна тъжен смях, - защото тя нарочно забременяла с мен.

- Казала ти го е?

- Винаги съм го подозирала, най-малкото, че не съм била планирана. Прякорът на баща ми за мен беше... - Тя отново млъкна и ръката на Гавин я прегърна по-силно, докато тя не продължи: - Викаше ми Малкия пожар.

Пръстите на Гавин се вкопчиха в облегалката на дивана.

- Когато бях малка, мислех, че е, понеже лесно палех. А после научих какво всъщност има предвид.

- На колко години беше, когато разбра?

- На девет.

Гавин изскърца със зъби.

- Теа, трябва да ми позволиш да се обадя на онзи кучи син.

Или, още по-добре, да отиде в къщата му и да забие пестник в лицето му.

- Той не си заслужава.

- Но ти, да.

Тя отново се вгледа изпитателно в лицето му, търсейки следи от неискреност.

- Думите на майка ти... затова ли ме избягваше, когато разбра, че си бременна? Защото си се бояла, че аз ще си помисля същото?

- Донякъде. - Теа сви рамене. - Донякъде просто защото се боях. Бях млада. И двамата бяхме млади.

Гавин зарови ръка в косата ѝ и улови тила ѝ в шепата. Като никога не беше нужно да се запита как би постъпил лорд Бенедикт, за да знае какво да каже.

- Това, че забременя, бе най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. И не само защото не мога да си представя живота без момичетата, но и защото не мога да си представя живота без теб.

Върху лицето ѝ се разиграваше битка и той знаеше точно каква война бушува в нея. Отчаяното желание да му повярва се бореше с жестоките истини, на които я беше научил животът.

Думите бяха красиви. Но това не означаваше, че може да им се вярва. Страхуваше се да прекоси този счупен мост, защото знаеше какво се намира от другата страна. Несигурност и страст, и щастие... от онези, които си отиват. От онези, които болят.

Любовта не е достатъчна.

- Теа, ако някой е впримчил някого, това съм аз. Аз впримчих теб.

Устните на Теа отново се раздалечиха, пропускайки леко ахване.

- Какво?

- Предложих ти брак, когато ти беше уплашена. Когато беше уязвима. Преди да повдигна въпроса за брак, трябваше просто да те уверя, че ще съм до теб, и да те оставя да свикнеш с новината.

Едната ѝ вежда се повдигна саркастично.

- Можех да ти откажа. Не бях безпомощна.

- Само че не знаеше в какво се забърквах. Аз знаех какво ще бъде да си омъжена за бейзболист от Главната лига, но не и ти. Нямах време да свикнеш с това, да се адаптираш.

Времето сякаш тръгна на бавни обороти. Гавин забелязваше всяко движение на мускулите ѝ: начина, по който челюстта ѝ се напрегна, когато преглътна. Начина, по който очите ѝ прокараха пътечка до устните му. Начина, по който улови крайчеца на долната си устна между зъбите си.

И най-сетне, слава богу, *най-сетне*, начина, по който протегна колеблива ръка и я допря до гърдите му.

Повдигна лице към неговото. Изражението ѝ бе също толкова открито, колкото предишната вечер, ала така различно. Снощи тя бе като замаяна. Тази вечер го гледаше с копнеж. С желание.

Гавин наведе глава и впи устни в нейните.

Теа се притисна в него, разтвори устни, готова. Гавин обви ръце около нея и я притегли в скута си. Тътенът на кръвта във вените ѝ заглуши всичко, освен звука на накъсаното ѝ дишане.

Ето защо се бе поколебала дали да излезе при него. Ето защо по-рано днес бе имала нужда да бъде далече. Ето какво го правеше опасен. Нямахме никаква сила на волята в прегръдките му, не и след красивите неща, които беше казал току-що.

О, защо бяха престанали да се целуват така? *Кога* бяха престанали? И защо не можеше да престане сега? Всяка секунда, в която продължаваха, ѝ беше по-трудно да поддържа бариерите, които бе издигнала между тях, ала кого лъжеше? Тези бариери бяха станали на безполезен прах в мига, в който той бе свалил превръзката от очите ѝ и тя бе видяла, че я е завел да купят художнически материали на срещата им. Едва си спомняше защо изобщо се нуждаеше от бариери, когато малки експлозии от удоволствие рикошираха от една част на тялото ѝ в друга.

- Господи, Теа - простена той, прокарайки пътечка от целувки от линията на челюстта ѝ до шията. Тя отметна глава назад, давайки му още достъп. Ръката му се вдигна от кръста ѝ и се плъзна под блузата, докато палецът му не откри извивката на едната ѝ гърда. - Може ли да те докосна?

Теа потрепери съгласието си. Пръстите му отместиха дантелата на сутиена ѝ и погалиха коравото връхче на зърното ѝ. Теа не можа да потисне реакцията си. Откъсна устни от неговите и

отметна глава назад със стон. Устните му си намериха нов дом върху чувствителния пулс на шията ѝ, докато пръстите му творяха магия върху набъбналата ѝ до болка гърда. Играеше си, подръпваше, въртеше коравото връхче на зърното ѝ. И през цялото време езикът му потъваше и излизаше от устата ѝ с еротичен ритъм.

Теа се надигна и свали пуловера си. Нежно, ала жадно Гавин пхна пръсти под презрамките на сутиена ѝ и ги дръпна надолу от раменете ѝ. Гърдите ѝ изскочиха, освободени, и тя посегна към закопчалката на гърба си. Заля я прилив на студ, а после лумна горещина, когато ръцете му покриха плътта ѝ.

Тя простена и сложи ръце върху неговите. Устата му превзе нейната, езикът му я опустоши, докато ръцетее му не спираха, докато пръстите му въртяха и подръпваха коравите ѝ зърна.

Внезапно Бътър излая и подгони нещо в двора.

Теа подскочи, прекъсването бе като отрезвяваща плесница. Плътна се от скута му и закри гърдите си с ръка.

- Господи, какво правим?

Гавин се размърда неловко.

- Целуваме се.

- Не сме се целували така от толкова дълго време.

Теа се мъчеше да овладее дишането си, докато си обличаше пуловера.

- Навярно би трябвало да го правим - подхвърли Гавин дрезгаво между накъсани поемания на дъх.

Той изви глава, за да я погледне, и погледът в очите му бе едновременно ужасяващ и сгряващ сърцето.

- Най-добре да си лягам - каза Теа.

- Ще дойда с теб.

- Не. - Тя поклати глава и се изправи. - Аз... трябва ми малко време.

Гавин също стана и ѝ препречи пътя.

- Погледни ме.

Тя го направи неохотно. Очите му се впиха в нейните, задавайки въпроси, които не можеше да бъдат изразени с думи.

- Ако караме прекалено бързо, може да забавим нещата. Ти определяш темпото, Теа. Обещавам ти. Няма да те притискам.

В мълчанието ѝ той допря чело в нейното.

- Говори с мен, Теа. Моля ге.

- Страхувам се, Гавин.

Думите изскочиха от устата ѝ, преди да успее да се замисли над последиците от една такава истина.

Ала той отвърна със своя собствена истина.

- Аз също.

Ухажването на графинята

О, би могла да се изгуби тук с дни, помисли си Ирена, докато плъзгаше поглед по извисяващите се рафтове в библиотеката. Само ако можеше. Бенедикт го нямаше от десет дни. Десет дни без никаква вест от него или когото и да било за това какво се случва в Ебърфийлд.

Единственото по-дразнещо от липсата на каквото и да било обяснение от негова страна бе нейната тревога от дългото му отсъствие.

Започнала бе да се разхожда из библиотеката през нощта, за да не полудее.

- Търсиш ли нещо?

Ахвайки сепнато, Ирена се обърна в мрака. Насреща ѝ Бенедикт се беше излегнал като ленив котарак върху един малък диван. Вдигна ръка в нехаен, фамилиарен поздрав. Обутите му в чорапи крака бяха провесени през облегалката, раменете му изпълваха възглавницата зад него. Беше си свалил жакета и шалчето, оголвайки кожата на врата си пред погледа ѝ.

- Прибрал си се - каза Ирена толкова спокойно, колкото бе в състояние, докато сърцето ѝ думкаше.

- Да - отвърна той с нисък, уморен глас.

- Не те чух да пристигаш.

И защо, по дяволите, не ми каза?

- Не исках да те събудя.

Ирена зарови босите пръсти на краката си в килима.

- Какво правиш тук?

- Може би същото, което и ти.

- Търсиш книга за устройството на древноримските колесници?

- Слава богу, не.

- Тогава какво правиш?

- Избягвам изкушението на незаключетна врата, която разделя спалните ни.

- Значи, изобщо не е същото, което правя аз.

Бенедикт плесна съвсем неелегантно ръка върху сърцето си.

- Нараняваш ме, скъпа моя.

Усмивка подръпна устните ѝ, въпреки усилията ѝ да запази напълно заслуженото си състояние на справедливо възмущение.

- Дори не знаех, че си се прибрал. Бенедикт.

- А сега, когато знаеш, какво ще направим с откраднатото ни време в мрака?

В гласа му се беше промъкнала закачлива напевност, ала в думите му имаше нещо тъмно и опасно, сякаш ѝ беше сърдит. Но какво право имаше да се сърди? Той бе този, който бе изчезнал за дни наред.

- Предлагам да потърсим книгата ми.

С изящно плавно движение Бенедикт се надигна от дивана.

- Разбира се. Защото какво друго правят съпрузите в мрака?

Ирена не обърна внимание на жилото в думите му.

Бенедикт плъзна библиотечната стълба по релсите, които опасваха стаята, и спря пред секция, която изглеждаше като място, където човек би скрил книгите, които никой не иска, което обикновено означаваше книгите, които Ирена най-много искаше да прочете. Той изкачи няколко пречки на стълбата и се обърна с протегнатата ръка.

- Свещ?

Ирена му я подаде и зачака търпеливо, докато той наведе глава и зачете заглавията върху гръбчетата им. След миг извади една книга, върна ѝ свещта и слезе от стълбата. Обърна се и ѝ подаде книгата.

Ирена примига от изненада при вида на заглавието.

- „Инженерство в Древен Рим“. Предполагам, че е точно каквото търся.

- Отлично. В такъв случай ще запаля огъня и можеш да ми почетеш на глас, докато потъна в сън и забравя последните десет дни.

Ирена настръхна.

- Да забравиш последните десет дни? - сопна се тя. - Изчезваш без вест, след като ми заповяда да остана, и си мислиш, че просто ще ти почета, за да заспиш?

Бенедикт прокара ръка по умореното си лице.

- Ирена, моля те.

- Късно е. Очевидно си уморен. Навярно ще е най-добре да се върнем в стаите си.

Бенедикт протегна ръка и я улови за лакътя.

- Нямам никакво желание да прекарам още една нощ сам в празните си покои, Ирена. Не и тази нощ. Просто искам да послушам гласа ти за известно време.

Тихата умолителност в гласа му прекърши решителността ѝ.

- Какво се случи в Ебърфийлд, Бенедикт? Как е Розъндейл?

Бенедикт преглътна с усилие, но не отговори.

Ирена се отскубна от него.

- Милорд, неведнъж поискахте от мен да ви имам доверие. Ала отново и отново вие отказвате да имате доверие в мен.

Притиснала книгата до гърдите си, Ирена се обърна към вратата. Не беше направила и десет крачки, когато той проговори.

- Отиде си. Държа се в продължение на няколко дни, ала нараняванията му бяха прекалено сериозни. Нищо не можеше да се направи.

Ирена се обърна. На слабата светлина на свещта върху чертите на Бенедикт беше легнала сянка, която нямаше нищо общо с трепкащото пламъче.

- О, Бенедикт. Съжалявам. - Ирена се върна при него. - Беше ли близък с него?

- Познавах го цял живот.

Ирена мълчаливо го умоляваше да ѝ каже още и в продължение на един разочароващ миг си помисли, че той няма да го стори. Ала този миг отмина.

- Той ме отгледа.

- Какво искаш да кажеш?

Бенедикт се приближи го камината и прикова очи в пламъците.

- Беше ми баща повече от истинския ми баща.

- Защо?

Той сви рамене.

- Аз бях наследникът на баща ми, това бе единственото, което имаше значение. Веднъж не го видях цели две години. Той дори не ме позна след всичкото онова време.

Ирена ахна.

- О, Бенедикт.

Той се обърна.

- Розъндейл нямаше деца. С жена му не можаха да си родят. Техният дом стана мой. - Бегла усмивка пробяга по устните му, сякаш си ги представяше. - Водеше ме навсякъде. Всичко, което знам за това как да управлявам имението, съм научил от него. А Елизабет, жена му, винаги ни посрещаше в края на деня със сладкиш или топла яхния.

- Майка ти не се ли чудеше къде се губиш толкова време?

- През повечето време майка ми не живееше там. Прекарваше балния сезон в Лондон, а лятото в имението ни в Шотландия. Виждах я единствено по празниците.

- Бенедикт, това е ужасно. - Тя се приближи до него. - Родителите ти са те изоставили - каза, спирайки съвсем близо до него. - Това е непростимо.

- Без тях ми беше по-добре. Животът бе доста неприятен, когато бяхме под един покрив.

- Защо? Знам, че членовете на благороднически семейства рядко се женят по любов, но повечето усядат в приятно съжителство. Дори моите родители се радваха поне на толкова.

- Може би родителите ми бяха по-малко способни на съжителство, отколкото повечето хора. - Изрече го с усмивка, ала начинът, по който беше стиснал челюсти, издаваше, че не го е грижа толкова малко, колкото искаше да я убеди.

Ирена вдигна ръка, поколеба се за миг и сложи длан на бузата му. Брадата му, небръсната от сутринта, одраска пръстите ѝ, ала кожата му беше топла и мека. Простенвайки тихо, Бенедикт затвори очи и притисна лице до дланта ѝ, като цвете, обърнало се към слънцето.

- Толкова ми липсваше, Ирена.

- Ти също ми липсваше - призна тя.

Простенвайки, той долени чело до нейното.

- Изложен съм на твоята милост, Ирена. От мига, в който те видях за първи път, съм половин човек, защото другата ми половина принадлежи на теб. Сложи край на агонията ми, обич моя Умолявам те. Целуни ме. Позволи ми да те взема в обятията си

[l/awmc](#).
Можеше да му откаже утехата, от която той се нуждаеше, толкова, колкото би могла да откаже храна на някой, издъхваш от

глад. Притисна устни в неговите. В началото леко, но постепенно по-настойчиво. Той отново простена и бързо пое контрол. Издърпа книгата от ръцете ѝ и я пусна. След това я положи на пода. Устните му се плъзнаха по пламналата ѝ кожа, описвайки гореща пътечка от линията на челюстта ѝ, по шията, по заоблените ѝ гърди. Ръката му се вдигна нагоре, събирайки плата, който я обвиваше, за да разкрие краката ѝ, а после още по-нагоре, докато пръстите му не докоснаха извивката на гърдата ѝ.

Нуждата от допира му я накара да извие гръб в дъга, притискайки се в него с пламенна молба на устните, ала молба за какво. И сама не знаеше.

- Обич моя - промълви той. - Може ли да те докосна?

- Да - простена тя. - Да.

- Как върви, Теа?

Теа свали четката и се обърна рязко с почервенияло лице.

- Какво?

Бяха минали девет дни и тя беше в кафенето на Алексис. Рисуваше логото на ресторанта върху голата тухлена стена зад щанда на пекарната. И то не безплатно. Беше първата ѝ платена поръчка като художник.

Лив тръсна голямата ваза, която носеше, върху най-близката маса и скръсти ръце.

- Добре, достатъчно! Какво, по дяволите, става с теб?

- Какво искаш да кажеш?

- Разсеяна си, изнервена. Цяла седмица ме избягваш, а откакто сме тук, не си казала и дума. Сякаш те сърби в собствената ти кожа или нещо такова.

- Добре съм - излъга Теа.

Действително *беше* избягвала Лив. Не можеше да го отрече. Ала именно това беше причината. Беше като отворена книга за сестра си, а си имаше достатъчно на главата и без нейния сарказъм. Нещо значимо се беше случило край огъня с Гавин и оттогава нещата между тях бяха различни. Всяка вечер бяха стигали все по-близо до това да прекосят последния мост, но винаги спираха.

Утре вечер обаче беше коледното парти на отбора. Нощта, която щеше да прекара сама в хотел с него. И двамата знаеха какво означава това.

О, каква ирония. Някога Лив бе единствената, на която можеше да довери истината. А ето че сега отново се преструваше. Пред Лив.

Изведнъж Лив избухна в смях зад гърба ѝ. Не весел смях, а силен кикот, сякаш току-що бе разбрала шега, която бе чула преди часове.

- Майчице – изпръхтя тя.

Теа погледна през рамо.

- Какво?

- Не мога да повярвам. Признаците ми убягнаха, обаче, майко мила - изсмя се Лив отново.

- Смяташ ли да споделиш какво е това прозрение, което те е осенило?

- Аха. - Лив се ухили и скръсти ръце. - Зажадняла си за секс.

Вратът на Теа пламна.

- Не дрънкай глупости.

Вратата към кухненските помещения се отвори и Алексис се появи, следвана по петите от котарак, на име Бийф Кейк.

- Кой е зажаднял за секс?

- Господи, никой.

Теа отново се залови за стенописа си.

- Признай си. Така е. Знам, че той всяка вечер се отбива в покоите ти. - Лив изрече последните думи с отвратително британско произношение. - Започва да има ефект. А ако *ти* си толкова зажадняла за секс, само си представи в какво състояние е той. Така му се полага. Сигурно вече направо е озверял. Бас държа, че чаршафите в стаята за гости са толкова корави, колкото и той.

- Лив! Ама че гадост! - задави се Теа.

Лив подхвана малък танц.

- Искаш секс. Искаш секс. Признай си, искаш секс.

Теа забучи четката в буркана с боя и се обърна рязко.

- Е, добре. Да, искам секс. И защо да не искам? Виждала ли си съпруга ми? То е като да живееш с ходещ календар със секси пожарникари. Онези календари, на които са голи до кръста. Всеки ден с него е различен месец - гол до кръста с кучето, гол до кръста с децата, гол до кръста и работеш над стената, гол до кръста и четящ.

Алексис поклати глава.

- Нямам никаква представа какво се случва в момента.

Лив скръсти ръце и повдигна вежда.

- Да, съпругът ти има хубаво тяло.

- Хубаво? *Хубаво!*? Треньорът му му е измислил нов режим и нали знаеш онези бразди с формата на V, които мъжете имат над хълбоците си? - Теа прокара пръсти нагоре-надолу от двете страни над тазовите си кости.

- Ъ...

- Искам да кажа, Гавин винаги ги е имал, но сега *наистина* ги има. Да не забравяме и брадата. И господи, Лив, знаеш ли какво

направи вчера, когато си тръгнах? Наведе се към мен. Знаеш за какво говоря, нали? Мъжкото навеждане? Сложи ръце от двете ми страни и се *наведе*, за да ме целуне. Опитва се да ме убие!

Кикотенето на Лив прозвуча като зов на умираш петел.

- Ами спи с него най-сетне. Използвай тялото му, а после го изхвърли.

Алексис се прокашля.

- Ъм, за кого точно говорим?

Лив и Теа отговориха една през друга:

- За моя съпруг.

- За нейния съпруг.

Алексис наклони глава на една страна.

- Нуждаеш се от позволенията на сестра си, за да правиш секс със съпруга си?

Двете отново отговориха една през друга:

- Не - изръмжа Теа.

- Да - засмя се Лив.

Бийф Кейк измяука.

- С Гавин... имаме проблеми - обясни Теа с пламнали бузи.

- Имате проблеми? - повтори Лив ехидно. - Така ли го описваш сега? - Лив погледна към Алексис. - Само преди три седмици беше готова да се разведе с него, но той успя да я придума да му позволи да се върне вкъщи и да му даде втори шанс.

- Опитва се да спаси брака ни.

И ето че го защитаваше. Светът се беше обърнал надолу с главата.

Смехът на Лив затихна.

- Я чакай. Ти да не би... да не би сериозно да обмисляш да го приемеш обратно?

Теа отново се залови с рисунката си.

- Теа, не говориш сериозно.

Теа преглътна саркастичния си отговор и вместо това се задоволи с:

- И защо не?

- Защото правиш точно това, което той иска. Винаги е знаел как да се докосне до теб. Именно това прави. Той е професионален спортист.

Теа отново се завъртя рязко.

- Какво общо има това с каквото и да било, по дяволите?

- Означава, че му е в природата да се съревновава, а ти не си нищо друго, освен игра за него.

- Страшно ти благодаря.

Лив размаха пръст, за да подчертае думите си.

- *Не го оставяй да победи.*

Алексис пристъпи между тях като рефер.

- Окей, какво ще кажете да отворя бутилка вино и да поговорим за това като сестри и приятелки...

- Няма просто да стоя и да му позволя отново да я нарани - прекъсна я Лив.

Теа почувства, че се вледенява и пламва едновременно, обзета от гняв.

- Лив, обичам те, но ти като че ли имаш ужасно мнение за способността ми сама да преценявам кое е добро за мен.

- Делата ти не говорят особено добре за тази ти способност.

Алексис се обади тихо:

- Лив, казвам го като една от най-добрите ти приятелки. Не си справедлива със сестра си. Понякога нещата в една връзка се усложняват. Всичко може да се промени, когато най-малко очакваш. Не може ли просто да я подкрепяш в този труден момент?

Лицето на Лив посърна от чувство за предателство, от което сърцето на Теа се сви.

- Не. Не мога. - Тя грабна палтото си от стола, където го беше метнала по-рано. - Може би мама ще те подкрепи. Ето че се оказа нейна достойна дъщеря.

Ирена и Бенедикт. Го. Правеха.

Гавин реши да навакса с четенето, след като сложи момичетата да си легнат, обаче, майко мила. И представа си беше нямал, че се задава голяма секс сцена. И то не каква да е секс сцена. Това си беше направо мръснишко. Навремето хората наистина ли бяха правили такива неща?

Естествено, че сме ги правили - отвърна лорд Палави пръсти. - *Да не мислиш, че цялата западна цивилизация е изобретила кунилингуса през дваисети век?* Все тая. Единственото, което Гавин знаеше, беше, че то най-сетне се случи.

Той получи книжна ерекция.

Размърда се неловко на дивана и препрочете сцената. Бенедикт беше заврял лице под полите ѝ, Ирена дишаше тежко. Стенеше. Бенедикт пъхаше два пръста в нея. Навътре, навън. В ритъма на езика си.

Исусе... определено щеше да го направи на Теа, ако някога изобщо имаше тази възможност, и мамка му, в мига, в който замени образа на Ирена с този на Теа, му дойде твърде много.

Чуй ме, обич моя - прошепна Бенедикт в ухото ѝ. Когато сме заедно по този начин, ти командваш. Когато сме заедно по този начин, се покорявам изцяло на твоето удоволствие.

Гавин се предаде и потърка с ръка туптящия си...

Входната врата се отвори рязко. Гавин подскочи като тийнейджър, когото са заловили да гледа порно на лаптопа си. Книгата политна, но той успя да я улови и да я тикне зад възглавницата на дивана, преди Теа да нахълта вътре.

- Здравсти - изписука той. - Леле, какво...

Теа свали тениската си, обкрачи скута му и го целуна така, сякаш в гърлото му имаше заровено съкровище. Гавин устоя, наслаждавайки се на атаката, докато едва не се задуши.

- Миличка - каза задъхано, дръпвайки се назад. - Не че имам н-н-нещо против, но к-к-какво става?

Теа се изправи.

- Легни по гръб.

Гавин се отпусна на дивана, с увиснали на една страна към пода крака. Изправена над него, Теа разкопча сутиена си. Очите му го последваха, когато тя го метна през стаята, преди да се върнат обратно на гърдите ѝ. Погледът му обаче бързо беше отвлечен от изцапаните ѝ с боя пръсти, които разкопчаха копчето, а после свалиха ципа на панталона ѝ. Забрави да диша, докато тя го събуваше заедно с бельото си. От гледката на голотата ѝ той простена и се замоли на каквито и богове да слушаха, това да не е сън или някаква халюцинация, предизвикана от книжната ерекция. Възможно бе да съществува такова нещо. Трябваше да попита момчетата.

Само че не беше сън. Теа, останала гола, се приведе напред и подръпна копчето на дънките му. Той я спря.

- К-какво правим, Теа?

- Мислех, че е очевидно.

- Искам да кажеш д-думите.

- Кои думи?

Езикът ѝ облиза кръгче около пъпа му. Хълбоците му подскочиха необуздано.

- Кажи ми, че го искаш - успя да изрече той някак. - Кажи ми, че си готова за това.

Теа пхна ръка в дънките му и обви пръсти около пениса му.

- Готова съм, Гавин.

Гласът му едва не се прекърши.

- Слава богу.

Никога в живота си не се беше събличал толкова бързо. Теа го бутна назад, нареждайки му отново да легне. Той се подчини, посягайки към нея.

Тя обкрачи скута му и започна да се плъзга напред-назад, докато на Гавин му се стори, че е на път да си изуби ума от желание. Най-сетне, слава богу, най-сетне. Тя се надигна, посегна между телата им и го насочи към влажния си отвор. А после сантиметър по сантиметър се отпусна върху него.

Мамка му. Мамка му. Главата на Гавин политна назад върху възглавницата. Стоновете им се смесиха и сляха, докато той я изпълваше. Вдигна поглед и видя, че тя беше отметнала глава назад, затворила очи.

- Погледни ме – каза.

Очите ѝ се отвориха и се впиха в неговите.

- Ти командваш. - Господи, изобщо не беше предполагал, че ще може да използва тези думи толкова скоро, след като ги беше прочел. - Когато сме заедно по този начин, аз-аз съм покорен, аз се покорявам на твоето удоволелвие.

Теа примига учестено.

- Какво?

- Всичко, което трябва да направиш, е да ми кажеш къде да те докосна. Как да те докосна.

Теа насочи ръката му към слетите им тела.

- Искам да ме докосваш тук, когато си в мен.

Гавин притисна палец в набъбналия ѝ клитор. Можеше да го направи. През последните няколко минути беше научил някои неща от лорд Майсторски език.

- Така?

Теа кимна, дишаше твърде тежко, за да говори. Вкопчи се в раменете му и пръстите ѝ се впиха в него до болка. Раздвижи хълбоци и започна да го язди. Палецът му описваше кръг около най-чувствителната ѝ част, докато другата му ръка стискаше хълбока ѝ с всяка сила.

Тя се задвижи по-бързо. Той нахлуваше в нея с мощни тласъци. Тя скимтеше и стенеше.

Господи. Наистина ли щеше да се случи?

- Гавин - изпъшка тя. - Господи, да...

- Точно така, миличка. Давай.

- О, господи...

- Точно така, Теа. Можеш да го направиш.

Тя отметна глава назад и улови гърдите си, и господи, Гавин щеше да съсипе всичко, ако не забавеше собственото си желание.

- Можеш да го направиш, миличка.

Тя затисна устата му с ръка.

- Ще престанеш ли да ме поощряваш, сякаш сме на тренировка по бейзбол.

- Извинявай - смотолеви той. Ръката ѝ отново се плъзна към рамото му. – Извинявай, миличка. Просто искам да те насърча. Господи, толкова си секси.

- Преотани да говориш.

Теа отметна глава назад. Отново се върна към ритъма си, бърз и мощен. Ала нещо беше различно. Сложи ръце на раменете му.

- Миличък...

- Защо... защо не сменим позата?

В този миг Гавин осъзна, че най-сграхотният плюс на това да си професионален спортист бе, че притежаваш грубата сила да обърнеш без никакво затруднение жена си по гръб, без изобщо да спирате. Краката ѝ се обвиха около кръста му, той нахлуваше в нея, докато пот обля челото, гърба му.

- Гавин.

Ръцете ѝ се отпуснаха покрай тялото ѝ. В гласа ѝ имаше нотка на примирено поражение.

- Не. Не, не, не - Гавин се наведе, за да вземе зърното ѝ в устата си.

- Гавин, спри. То... то няма да се случи.

Гавин застина, все още в нея.

- Миличка, толкова близо беше. Кажи ми какво да направя. Съжалявам.

Треперенето в гласа ѝ го накара да се надигне, облегнат на ръце. В очите ѝ блестяха сълзи и всичко в него замръзна.

- Съжалявам, Гавин. Не знам какво стана. Не знам какво не е наред.

- Миличка, недей. Няма нищо. Гавин излезе от нея, издишвайки шумно. Господи, болеше. - К-карахме твърде бързо. Това е всичко. Трябваше да караме по-бавно.

- Цяла седмица карахме бавно!

Теа се оттласна от него и се изправи.

Гавин избърса лицето си и изреди наум всички цветисти ругатни, за които лорд Мръсна уста можеше да се сети. Гнойсал, зловонен цирей на задника.

Заповяда си да запази спокойствие.

- Говори с мен, Теа. Кажи ми какво правя погрешно.

- Не знам

Теа нахлузи тениската си през главата и се огледа за дънките си.

- Просто *говори с мен.*

Теа нахлузи дънките си.

- Не знам какво да кажа! Не знам какво не е наред! Не можеш просто да щракнеш с пръсти и да кажеш: „*Хайде, миличка, свърши*“, и то да се случи. Господи, какво не е наред с мъжете? Мислите си, че само защото вие имате ерекция, от нас се очаква просто да се претърколим по гръб и да започнем да стенем като порно звезди за вас.

Полека, мой човек. Недей да казваш нещо, за което ще съжаляваш.

Животинската му унижена част фрасна лорд Магически пенис в лицето. Гавин скочи на крака.

- Само дето ти го правеше, Теа. Всеки път. Мислех, че съм истински бог между чаршафите, благодарение на актьорските ти умения. - Той прокара ръце през косата си. - Господи, Теа. Само с мен ли беше така? Аз ли съм единственият мъж, с когото никога не си успявала да свършиш?

- Как смееш да повдигаш въпроса за други мъже! Имах точно две връзки преди теб и за твое сведение, не че ти влиза в работата, понякога свършвах с тях.

Признанието ѝ спря дъха му.

- Защо просто не *ми каза*?

- Защо ти не разбра?

- Защото не мога да чета мисли. Т-трябва да разговаряме честно и открито за тези неща.

- Не сме разговаряли честно и открито за каквото и да било от дълго време насам, Гавин.

Гавин се огледа за дрехите си и ги нахлузи.

- Направи го да звучи така, сякаш нещата между нас са били ужасни, Теа. Не бяха.

- Това ли е най-високият стандарт, към който се стремиш? Да *не е ужасно*?! Наистина ли би предпочел да се върнем към онова, което беше преди!?

- По-добре, отколкото това.

Лицето ѝ посърна.

- Именно това ме плаши, Гавин. Има толкова начини да се преструваш. Аз просто съм единствената, готова да си го признае.

- Какво, по дяволите, означава това?

- Означава, че понякога ми се струва, че би предпочел изобщо да не беше научавал, че се преструвах.

- Не е вярно.

- По дяволите, Гавин. Бъди откровен с мен!

Гавин стисна ръце в юмруци.

- Искаш откровеност? Добре. Да. дяволите да го вземат. Искане ми се никога да не бях научавал, че за жена ми целият ни брак е бил един дълъг секс от съжаление!

Ах, ти, смрадлива, червейска пръдня. Сега вече прекали, приятелю. Това не можеш да оправяш.

- Секс от съжаление? - Теа се дръпна, сякаш я беше зашлевил. - Не знам за кого от двамата ни е по-обидно това, Гавин, ала тялото ми не е подаяние. Не спя с никого, освен ако не искам. Дори той да е съпругът ми.

Разкаянieto остави кисел вкус в устата му.

- Нямах... Нямах това предвид, Теа.

Теа поклати глава и заговори с тъга, която го съкруши.

- Ти разби сърцето ми, Гавин.

Гърдите на Гавин сякаш хлътнаха. Той прекоси стаята и я улови за раменете.

- Нека да оправя нещата.

- Не мога да се върна там, където бяхме преди, Гавин. Да стана онази, която бях. Не мога.

- Аз с-с-също не го искам. Искам да продължим напред.

Теа обви ръце около себе си.

- Не знам дали да ти вярвам.

Гавин се обърна рязко и отиде до масичката край вратата. Грабна ключовете и портфейла си, а после си нахлузи обувките.

- Къде отиваш? - прошепна Теа.

- Трябва да си проясня главата.

- Отиваш ли си?

Гавин отвори рязко вратата и изскочи навън.

Гавин подкара право към парка. Щеше да проникне незаконно в проклетото игрище и да удря топки, докато ръцете му не се облееха в кръв и болката от порязванията заглушеше кървящата рана, зейнала в гърдите му.

Паркира колата с фаровете към оградено място, където тренираха батърите, и ги остави да светят. Извади от багажника сака с бухалката си и десетината топки, които винаги се търкаляха там.

Замахвайки силно, метна сака през оградата, след което се засили, изкатери се по нея и скочи от другата страна. Майната му, какво, ако го хванеха. Какво щяха да направят? Да го глобят? Да го арестуват? Затворът би бил благословия.

Извади първата топка и бухалката. Подхвърли топката във въздуха и замахна. Бухалката я удари с удовлетворяващ звук и я запрати в мрежата насреща.

Последва я втора. И трета. Той запретна ръкави. *Ти разби сърцето ми, Гавин.* Четвърта топка се присъедини към събратята си в другия край на ограждението.

Не знам дали да ти вярвам. Удари петата топка толкова силно, че тя рикошира и едва не строши капачката на коляното му. За да си отмъсти, той отново я удари и ѝ каза да върви на майната си.

Почувства се толкова добре, че го направи отново и с топка номер шест. На седмата вече бе престанал да ругае и започна да говори направо на Теа.

- Ти също разби сърцето ми - измърмори. А после, прас. Топката полетя в мрежата. - Не си единствената.

Топка номер осем се издигна във въздуха.

- Изхвърли ме от къщи!

Топка номер девет се удари в мрежата.

- Как мислиш, че се почувствах?

Топка номер десет се пръсна по шевовете.

- Какво, по дяволите, се очакваше да направя?

Помпозен британски акцент отговори в мрака. *Очакваше се да се бориш за нея.*

Топка номер единайсет замалко да пробие дупка в ограждението.

-Тя поиска от мен да си тръгна!

Изпитваше те.

- Това са глупости.

Топка номер дванайсет едва не строши бухалката му.

Защо се изнесе в стаята за гости?

Гавин отиде до мрежата и се залови да мята топките обратно.

Виждам, че избягваш въпроса.

- Не ти дължа никакви обяснения, лорд Космати гърди.

Гавин отново вдигна бухалката.

Искаше да я накажеш.

- В продължение на три години ме е лъгала - изръмжа Гавин и фрасна поредната топка.

Ала не за това я наказваш.

Фрас. Още една топка.

Виниш я, че е свалила розовия воал от брака ви.

- Глупости.

Задето те принуди да се изправиш срещу онова, срещу което не искаше да се изправиш.

- Разкарай се.

Защото те е страх от истината.

- МАЙНАТА ТИ.

Гавин заряза бухалката и се залови да мята топките в другия край на ограждението, докато не остана нито за хвърляне, нито за удряне. Запъхтян, облян в пот, той се наведе и подпря ръце на коленете си.

Теа беше права. Лорд Тесни панталони беше прав. Целият читателски клуб беше прав.

Действително се преструваше. Преструваше се от месеци преди онази нощ. Преструваше се, че всичко между тях е наред. Когато очевидно не беше така, защото то бе по-лесно, отколкото да се изправи очи в очи с истината че се отчуждават, че я губи. И *все още* се преструваше, мислейки си, че може да я спечели с помощта на книга и романтични целувки, и срещи. Че може да поправи нещата, без да се изправи очи в очи с онова, което беше счупено, защото така беше лесно.

Защото то не изискваше нищо от него.

Никакво вглеждане в себе си. В собственото си държание. Никакви *адски* неудобни прозрения като това, от което стомахът му се свиваше сега.

Връща се в колежа и няма нужда от теб. Не и ако не ѝ дадеш причина да ти повярва.

Гавин събра топките и ги натъпка обратно в сака. Беше покрит с мръсотия и плувнал в пот, ризата му беше скъсана на единия лакът. Гумите му изсвистяха, докато си тръгваше от чакъления паркинг. Когато спря пред къщата, тя тънеше в мрак. Нямаше запалени лампи на верандата. Нямаше синьо сияние от телевизора. Нямаше жълта топлина, огряваща пердетата на спалнята. Гавин скочи на верандата с глух тропот и отвори рязко вратата.

Изкачи стъпалата по две наведнъж. Вратата ѝ беше затворена. Ако беше заключена, щеше да знае, че е наистина прецакан. Сложи ръка върху бравата. Долени чело до дървото.

Моля те, не бъди заключена.

Бравата поддаде под пръстите му.

Слава богу.

В стаята цареше непрогледна тъмнина, но той успя да различи две фигури върху леглото. Едната беше огромна, с пухкава опашка и се бе наместила прекалено удобно в неговата половина на леглото. Другата, скрита под дебело одеяло, се обърна бързо при това натрапване.

- Аз... прибрах се - каза той глупаво.

- Добре - долетя тихият ѝ отговор.

Гавин щракна с пръсти на Бътър, който се премести в долната част на леглото с недоволна въздишка. *Да, да. Ти поне можеш да спиш в едно легло с нея.* Теа седна, готова да възнегодува.

- Искам да ти кажа нещо - изпревари я той.

- Гавин, уморих се от това. Не мога повече.

Той заобиколи леглото от нейната страна и се отпусна на колене.

- К-когато бях в гимназията, бях хлътнал по едно момиче. Тя беше красива и популярна. Когато най-сетне събрах смелост да я поканя на среща, тя ми се изсмя в лицето. Подигра се на заекването ми.

- Гавин, съжалявам, но...

- Има още. Около с-с-седмица по-късно из училището тръгна един списък. „Топ десет момчета, които най-много се нуждаят от...“
- Той млъкна и преглътна горчилката, надигнала се при спомена за унижението му. - ...секс от съжаление“. Аз бях на първо място в списъка. Тя бе тази, която стоеше зад това.

Теа разтърка слепоочията си.

- Теа, никога не съм бил уверен, когато става дума за секс. Аз бях... бях от тези, които разцъфват по-късно. Изгубих девствеността си чак в колежа. И винаги ... Гавин си пое накъсано дъх. - Винаги съм се боял, че в брака ни аз съм този, който е по-влюбен.

- Гавин - прошепна Теа, а очите ѝ омекнаха.

- Винаги съм се страхувал, че не би се омъжила за мен, че нямаше да мога да те задържа, ако не беше забременяла.

Ръцете ѝ се вкопчиха в тениската му.

- Как може да си мислиш нещо такова?

- Така че, да, на част от мен н-наистина ѝ се иска да не знаех, че си се преструвала, защото тогава бих могъл да продължа да се преструвам, че всичко е наред, че не те губя.

По бузата ѝ се плъзна една сълза.

- Преструвах се, че бихме могли да продължим напред, сякаш нищо не се е случило, ала това не е честно спрямо теб. Нито спрямо мен, предполагам.

Теа прехвърли крака през ръба на леглото и го притегли към себе си, което бе цялото насърчение, от което Гавин се нуждаеше. Време бе да заложи всичко. Той отпусна чело на коленете ѝ.

- Аз съм изложен на твоята милост. От мига, в който те видях за първи път, съм половин човек, защото другата ми половина принадлежи на теб.

- Гавин...

Името му излезе хрипливо, сякаш изведнъж и на нея ѝ беше трудно да диша.

Гавин вдигна очи към нейните.

- Сложи край на агонията ми, Теа. Умолявам те.

Сърцето му се блъскаше в гърдите, докато чакаше тя да помръдне. Нерешителност и копнеж прииждаха и се оттегляха между тях с всяко накъсано поемане на въздух, диханията им се смесваха. Сантиметър по мъчителен сантиметър, тя доближи

устни до неговите. Дишането ѝ стана още по-пресекливо, докато пръстите ѝ се обвиваха около изопнатите му бицепси.

Гавин се изправи и я бутна нежно върху леглото. Теа се отпусна върху възглавницата, отвори уста и нещо в гърдите му се отприщи. Прилив на кислород и възторг нахлуха във вените му, главозамайващ коктейл от облекчение и похот.

Толкова отдавна не беше целувал жена си по този начин и нямаше предвид страстните целувки от последните няколко седмици. Не я беше целувал по този начин по-дълго, отколкото бе в състояние да си спомни. Лениво и възпламеняващо, с комфорта на познатото и тръпката на новото. Ръцете ѝ бяха в косата му. Кракът ѝ - върху хълбока му. Гърдите ѝ се притискаха в неговите. Дори несдържаните им целувки по-рано тази вечер не се доближаваха до тази простичка интимност. Изливаше извинение и обещания във всеки допир, всяко подръпване на устата си и почувства първия намек за приемане в отговор.

Тялото му изгаряше от желание да смъкне дрехите им и да потъне дълбоко в нея. Знаеше обаче, че никой от двамата не е готов. Бракът им не беше готов. Намираха се на ръба на нещо ново между тях, нещо по-хубаво от преди. И той нямаше да го рискува, просто за да задоволи нуждите на тялото си.

Особено когато все още не беше сигурен, че може да задоволи нуждите на нейното. А всеки провал сега щеше да ги върне назад към едно място, където не искаше да се връща никога. Не и когато знаеше, че пред тях има още мигове като този.

И докато въздухът излизаше от дробовете му, нещо, което страшно приличаше на благодарност, нахлу в тях и ги изпълни. Да, *благодарност*. За този миг. За тази втора възможност. За тази жена.

Тя притежаваше половината от сърцето му толкова отдавна, че пълното му, неистово туптене бе също толкова непознато усещане, както и пълнотата на живота, която чувстваше единствено с нея, която бе чувствал единствено с нея. От Теа се изтръгна звук, успокояваш шепот, сякаш разбираше, сякаш и тя изпитваше същото.

Плъзна ръка по челюстта му и разтвори устни до гърлото му, дъхът ѝ беше върху пулса му. Двамата се движеха. Докосваха се. Говореше единствено нежният допир на устни до трескава кожа.

Това бе, осъзна Гавин. поемайки си дъх с тръпка, най-важният момент в живота му.

Повдигна глава, за да я погледне в очите. Гърдите ѝ потрепериха от поемането на дъх.

- Говори с мен - прошепна той.

Тя се усмихна през сълзи.

- Ще ми почетеш ли?

Теа се събуди гола.

Не бяха правили любов, нито се бяха опитали отново, ала Гавин прекара нощта в леглото ѝ и се бяха разбрали без думи, че дрехите не са задължителни.

Зад нея от Гавин се откъсна сънен звук.

- Чувам те как мислиш. - Ръката му я притегли по-плътено към него. - Добре ли спа?

- Ммм.

- Кажи ми за к-к-какво мислиш? - промълви Гавин до ухото ѝ, заравяйки лице в сгъвката на врата ѝ.

О, нищо особено. Просто за секс.

Горещ секс.

Несдържан секс.

Секс, в който издирам гърба ти с нокти.

Секс, който не мога да повярвам, че не завършва с оргазъм.

Ъгх.

Гавин подръпна меката част на ухото ѝ.

- Знаеш ли за к-какво мисля аз?

- За секс? - избъбри тя.

От гръмогласния му смях гърдите ѝ се разлюляха.

- Това се разбира от само себе си. - Ръката му се плъзна нагоре по тялото ѝ и покри нейната. - Щях обаче да кажа „бекон“.

Теа обърна глава, за да погледне през рамото си.

- Това евфемизъм ли беше?

- И представа си нямаш. - Той се привдигна на лакът и я погледна по онзи свой секси, уморен начин. - Добро утро.

Теа се обърна по гръб, така че да го вижда по-добре.

- Добро утро.

- Искаш ли аз да направя палачинките?

О, да. Беше събота.

- Защо не. Но не веднага. Рано е. Момичетата дори не са станали още.

Гавин повдигна вежда.

- Как да използваме откраднатото ни време в м-мрака?

Теа се засмя, а после изписка, когато той придърпа одеялото над главите им, скривайки ги в тъмен пашкул. Застинаха едновременно. Опивах се от мига. Отбелязваха си всички места, където неговите корави части се притискаха в нейната мекота.

Теа улови долната му устна между своите устни и я дръпна.

Това беше достатъчно. От Гавин се изтръгна гърлен звук и устните му откриха нейните. Притисна я към дъшека, докато устните му хапеха и масажираха, боготворяха и изследваха. Целуваше я така, сякаш разполагаха е цялото време на света, ала когато тя плъзна крак по неговия, прокарайки пръсти по прасеца му, нещо се промени. *Той* се промени. Обхвана с длан челюстта ѝ и промени ъгъла на целувката си, така че тя стана по-дълбока, по-настойчива. Езикът му превземаше безкомпромисно устата ѝ.

Теа обви ръце около него. Пръстите ѝ изучаваха изваяните мускули на тялото му, всяка бразда, всяка вдлъбнатина, всяка линия. Изследването ѝ сякаш още повече разпали огъня в него, защото дълбоко от гърдите му се изтръгна стон и хълбоците му се раздвижиха, отърквайки се в онези части от нея, които туптяха от копнеж. Искаше да пропълзи в неговата кожа. Искаше да целуне всеки сантиметър от него.

Просто *искаше*.

Искаше да почувства потната му тежест върху себе си. Искаше хълбоците ѝ да се движат ритмично под него. Искаше да стене и да се гърчи, и да се бори за въздух.

Искаше ръцете му върху кожата си, устните му върху гърдите си. Искаше да го почувства, корав, дълъг и плътен, да потъва дълбоко в нея. Искаше отново да открие онова място, обитавано от горещина, искри и урагани. После искаше да се сгуши до него, да прокара пръсти по влажните му гърди и да покрие корема му с горещи, влажни целувки.

Искаше.

Искаше *него*.

- Гавин - прошепна тя дрезгаво. - Може ли да те попитам нещо?

Той близна едно местенце под ухото ѝ. Тя преглътна ахването си. Толкова беше хубаво. Пое си дъх с усилие.

- Онази нощ как разбра?

- Как разбрах какво?

Той ухапа лекичко меката част на ухото ѝ.

- Че получих оргазъм.

- В началото бяха звуците, които издаваше. - Той засмука нежното местенце, където пулсът туптеше на шията ѝ. - Никога не те бях чувал да издаваш подобен звук, като с-скимтене или хлеичене.

Теа се размърда под него. Нарастващото напрежение между краката ѝ търсеше коравата дължина между неговите.

- Започна да се движиш до мен. - Хълбоците на Гавин се притиснаха в нейните. Теа го сграбчи за раменете. - Започна да повтаряш името ми - изхриптя той, дъхът му изгаряше шията ѝ. - Пак и пак. Докато вече не беше в състояние да го изречеш.

Теа простена и отново се отърка в него.

- Беше като обезумяла - запъхтяно каза той, плъзгайки ерекцията си до нейната женственост.

Теа изохка, отърквайки се напред-назад по дължината му.

- А после цялото ти тяло се напрегна. - Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ. - Изкрещя името ми, а вътре в теб... Господи, Теа, вътре в теб...

Ръката му се пъхна между тях и той откри източника на копнежа ѝ. Пръстите му започнаха да изследват. Тя простена и отметна глава назад.

- Усетих го, Теа. Оргазма ти.

Пъхна два пръста в нея и тя извика.

- Мускулите ти се свиха около мен и господи... – Гавин отпусна ръка върху рамото ѝ и пръстите му подхванаха равномерен ритъм. - Никога не съм изпитвал нещо по-невероятно, миличка. И когато свърших, никога не бях свършвал така преди.

Теа покри устата му със своята. Целуваха се като тийнейджъри, докато тя се отъркваше в ръката му. Хълбоците ѝ подскачаха, търсейки онова усещане, онази наслада.

От Гавин се откъсна стон.

- От онази нощ съм в агония. Искam отново да те н-накарам да се почувстваш така. Искam те, Теа. Толкова силно.

Думкането на малко юмруче по вратата на спалнята я накара да отвори рязко очи.

- По дяволите!

- Шегуваш се - простена Гавин.

- Мамо!

Беше Амелия.

- Само минутка, миличка.

Теа оттласна Гавин от себе си и грабна първата дреха, която ѝ попадна - дълга тениска, хвърлена в долния край на леглото. Гавин се претърколи драматично и докато Теа си нахлузваше фланелката, закри очите си с ръка.

- Само секунда, миличка, мама ей сега идва.

Теа метна завивките над скута на Гавин, докато ставаше, и отиде да отключи вратата.

Амелия изшляпа вътре, влачейки одеялото си с една ръка, следвана от Ава, която стискаше патето си.

- Татко е тук? - попита Амелия, ускорявайки крачка.

- Аха. Елате да ни гушнете.

Момичетата се приближиха до половината на Гавин и зачакаха той да ги вдигне върху леглото, след което се излегнаха върху завивките в пространството между родителите си.

- Гърбът на татко не го ли боли вече? - попита Ава.

Това беше обяснението, което им бяха дали защо той спи в стаята за гости.

Теа избегна въпроса.

- Рано сте станали - каза, целувайки Амелия по бузката, - защо не поспите още малко?

Момичетата затвориха очи. Теа се обърна на една страна, за да гушне Амелия, а Гавин стори същото с Ава. Над телата на дъщерите им погледите им се срещнаха и онова, което Теа видя в очите на Гавин, накара гърлото ѝ да се свие, а сърцето ѝ да забие учестено.

Светът отново се преобърна с главата надолу.

* * *

Теа разчистваше в кухнята, когато, около десет часа същата сутрин, получи съобщение от Лив, която предишната нощ не се беше прибрала.

Щеше да остане у Алексис за няколко дни и нямаше да може да гледа момичетата тази вечер.

Само преди няколко дни Теа щеше да ѝ се обади на мига и да се опита да оправи нещата. Не и днес. Не и този път. Лив се държеше като разглезено дете.

Гавин я прегърна изотзад, стиснал чаша кафе в едната си ръка.

- Лив? - попита.

- Няма да гледа децата довечера.

- Ще ѝ мине. А ние ще измислим нещо за довечера.

Теа се обърна в ръцете му, повдигна се на пръсти и го целуна. Гавин издаде нисък гърлен звук, остави кафето си и я прегърна по-силно.

- Ще измислим нещо за довечера - каза дрезгаво. - Дори ако трябва да платя два̀йсет хиляди долара за самолетни билети на родителите ми, двамата с теб ще отседнем в онзи хотел.

Теа отново понечи да го целуне, но той се отдръпна с порочна усмивка.

- Онова, което направих с ръката си тази сутрин?

- Да - прошепна тя.

- Следващия път ще използвам устата си.

Не се наложи да похарчат двайсет хиляди долара за самолетни билети на родителите му.

Дел и Неса предложиха близначките да останат в тяхната къща с Джо-Джо и детегледачката им и да прекарат нощта там. Очевидно бяха решили да не отседнат в хотела, защото Неса все още се бореше със сутрешното неразположение.

- Колко дълго трябва да останем? - попита Теа, докато паркираха на стадиона, където щеше да се проведе партито, и придърпа кашмирения шал около раменете си.

- Ако искаш да отидем право в хотела, мисля, че може да бъда убеден - каза Гавин.

Бяха го правили цял ден. По негласно споразумение *хотелът* беше синоним за онова, което щеше да се случи там. Сякаш да изрекат думите на глас щеше да урочаса всичко.

Тази нощ отново щяха да правят секс.

Въпросът бе: щеше ли Теа да получи оргазъм? И какво щеше да се случи, ако не успееше?

- Предполагам, че би трябвало поне да се появим - пошегува се Теа.

Превод: *Толкова съм нервна, че дори няма да се възползвам от възможността да избегна още един сблъсък с най-добрата ми приятелка Рейчъл.*

- Вероятно ще се наложи да останем до края на наградите - отвърна Гавин.

Превод: *Аз също съм нервен.*

- Значи, ще си тръгнем след това?

Превод: *Значи, разполагам с два часа, за да се успокоя ?*

Гавин угаси двигателя и я погледна в мрака.

- Дадено.

Превод: *Разполагам с два часа, за да си успокоя нервите.*

Гавин стисна ръката ѝ, докато слизаха от асансьора на последния етаж в административното крило на стадиона, където всяка година просторното фоайе се превръщаше в коледна бална зала. Гавин я преведе през лабиринт от високи коктейлни маси до

мястото, където Дел и Неса ги чакаха. Повечето от играчите махваха на Гавин или удряха юмрук в неговия, докато минаваха покрай тях, ала съпругите и приятелките им се отнасяха с демонстративно пренебрежение към Теа. Извъръщаха очи от нея с бегли усмивки, което не беше нещо необикновено, но днес беше особено подчертано.

Теа разбра защо в мига, в който двете с Неса седнаха, а мъжете отидоха да вземат питиета.

- Рейчъл и Джейк са се скарали страшно - каза Неса, която приличаше на манекенка с дългата си до пода, покрита с мъниста златна рокля.

- Не знам дали е вярно, или не, но явно ѝ е заявил, че за известно време иска да отседне в хотел.

Теа почувства учудващ прилив на съчувствие към Рейчъл.

- Тук ли са тази вечер?

- Да, но е повече от очевидно, че нещо не е наред.

- Тя обвинява мен, нали? - попита Теа, досетила се най-сетне. -

Проклела съм я на партито за Деня на благодарността?

Неса потръпна.

- Подочух нещо такова.

- Страхотно.

Когато мъжете се върнаха с питиетата, Неса и Теа млъкнаха. Дел вдигна бирата си към Гавин.

- Да пием за красивите си съпруги.

- Определено ще пия за това.

Гавин се приведе напред и чукна бутилката си в тази на Дел, преди да отпие.

След това се наведе към Теа и прошепна в ухото ѝ:

- За *най-красивата* съпруга в стаята.

Чукна лекичко чашата ѝ с бутилката си и я целуна, преди да я остави да отпие.

- Чувствам се малко пренебрегнат - пошегува се Дел. - Ами ти, Нес?

Теа вдигна очи. Усмивката на Неса беше сантиментална, тази на Дел палава. Гавин докосна с устни слепоочието ѝ. Очакваше ги дълга нощ.

През следващия половин час останалите маси започнаха да се изпълват с други двойки, но тяхната остана очебийно празна. Дори Ян и неговата съпруга Соледад избраха да седнат в другия

край на залата, което болеше. Как бе възможно хората да са толкова суеверни? Наистина ли мислеха, че тя има нещо общо с проблемите между Джейк и Рейчъл? Теа изпи бързо шампанското си и остави Гавин да ѝ донесе друго.

Няколко минути преди вечеря двама от треньорите и техните съпруги най-сетне се смилиха и ги попитаха дали местата са свободни. Очевидно суеверията не стигаха до средите на треньорите.

Докато вечерята свърши и церемонията по връчването на наградите започна, Теа беше изпила три чаши шампанско и осъзна с тихо кискане, че ако не друго, поне вече не се притесняваше за това дали по-късно ще получи оргазъм.

Наградите бяха комбинация от сериозни постижения и забавни традиции. Най-епична брада в плейофите. Най-ужасен танц в съблекалнята. Дел шеговито отказа да приеме наградата за най-лош истеричен пристъп на игрището за неуспешния си опит да открадне втората база в началото на сезона. Ала всяка награда ги доближаваше до неизбежния момент, в който щяха да споменат големия шлем на Гавин. И с всяка изминала минута тя се напрягаше все повече.

Ако не го направеха на кой знае какъв въпрос, всичко щеше да е наред. Само че те за нищо на света нямаше да претупат точно тази награда. Това беше най-забележителното изпълнение на годината. Вероятно щяха да пуснат клип от мача и Теа щеше да го види за първи път от нощта, в която се беше случило. Не беше гледала никакви повторения, защото спомените ѝ причиняваха болка. Нощта на най-голямото постижение в неговата кариера бе нощта на нейното най-голямо унижение и болка. Фактът, че двете можеха да съществуват в едно и също пространство и време, бе жестока шега на съдбата. А тя щеше да е принудена да го преживее пред всички тези хора.

Ако Гавин споделяше притеснението ѝ, с нищо не го показваше. Беше я прегърнал през кръста и час по час поглеждаше към нея с онази своя ослепителна усмивка или с намигване.

- Следващата награда се разбира от само себе си - започна най-сетне водещият на церемонията. - Най-добър хоумрън отива при...

Стаята избухна в почти хореографирано скандиране на *голям шлем, голям шлем, голям шлем*. Станалата почти пословична снимка на Гавин, хвърлящ се в ръцете на съотборниците си на

хоума, се появи върху гигантския екран. Стаята изригна в аплодисменти. Видеото превключи на забавен кадър, когато той сви зад третата база на път към хоума. Още преди да стигне, свали защитната си каска и я хвърли във въздуха, тържествуващ жест, който на следващия ден роди хиляда поста: „*Каската на Гавин Скот приземи ли се вече*“ в твитър. Съотборниците му го издърпаха в бурна, подскачаща, крещяща масова прегръдка. Тупаха го по раменете. Прегръщаха го. Събориха го на земята и го вдигнаха да стане. Съдраха фланелката от тялото му, разкривайки впитата тениска отдолу, която подчертаваше всеки мускул на корема, гърдите и раменете му. *Тази снимка* роди хиляда поста: „*Искам да родя бебе на Гавин Скот*“.

Гавин се качи на сцената, за да приеме неофициалната награда, съпроводен от прегръдки, потупвания по гърба и изблици на смях. Когато се върна на масата им, се наведе и целуна шумно Теа, но не седна. Водещият каза, че е време за последната награда - нещо съвсем ново, за което самите играчи били решили, че е крайно време.

- Легенди, моля станете.

Всички играчи и треньори се изправиха на крака. Теа погледна към Неса, която сви рамене, очевидно точно толкова объркана, колкото и тя.

- Всички знаем, че истинските герои на отбора са нашите партньори у дома, които незнайно как ни търпят - каза мъжът в микрофона.

Сърцето на Теа спря. Какво беше това?

- Вие ни подкрепяте в победи и загуби. В стреса на преговорите за договорите ни и сроковете за размяна. Вие правите тази наша щура мечта възможност, а ние не правим достатъчно, за да ви покажем колко много го оценяваме.

Теа преглътна мъчително. Сърцето ѝ задумка в гърдите.

- Легенди - каза мъжът зад микрофона, - покажете благодарността си.

Последваха дюдюкания и подсвирквания. Навсякъде около тях играчи и треньори издърпаха съпругите и приятелките си на крака и ги взеха в прегръдките си за изненадваща, страстна целувка. Моментно колебание пробяга по лицето на Гавин, докато протягаше ръка. Теа пхна пръсти в неговите и се изправи на несигурни крака.

- Ето защо исках да дойдеш тази вечер - тихо каза той, обвивайки ръка около кръста ѝ, за да я притегни към себе си.

Теа повдигна лице към него и онова, което последва, беше миг като по филмите, в който времето спря, а всичко останало избледня - останаха единствено очите на Гавин, усмивката и ръцете му. Господи, ръцете му. Големи и загрубели от години тежък труд. Пръстите му на гърба ѝ прокарваха лениво пътечка нагоре-надолу по голата ѝ кожа. Теа усети, че я разтърсва гореща тръпка.

Пръстите му се обвиха около тила ѝ и той наведе глава. Устните му се задържаха за миг над нейните, сякаш искаше да ѝ даде шанс да се отдръпне, защото езикът на тялото му говореше, че тази целувка няма да бъде като останалите тази вечер. Те бяха само за загряване. Тренировката преди мача. Тази целувка щеше да бъде галапредставлението.

Подразни я, гризвайки я леко по долната устна така, че по тялото ѝ пробягаха тръпки.

- Гавин - прошепна тя, умолявайки, оставяйки шампанското да взема решенията.

С усмивка, съпругът ѝ впи устни в нейните. Най-сетне. Изцяло.

Обзе я усещане, че се рее, замаяна и олекнала, ала не беше от шампанското. Беше той. Миризмата му, вкусът му, силата на устните му. Начинът, по който се отдръпна леко, само за да може да проникне още по-дълбоко, отново и отново, и отново. Беше опияняващото вълнение да се целуват наред стая, пълна с хора, които бяха престанали да съществуват в техния пашкул за двама. Беше нежният, ала едновременно с това собственически начин, по който подпираше главата ѝ с длан. Теа улови покритите му с едва набола брада бузи в шепи и откъсна устни. Учестеното им, накъсано дишане се смеси в една обща въздишка, а после споделено облаче от изненадан смях. Звуците около нея бавно се завърнаха. Звънтенето на чаши, гласовете на двойки, чиито прегръдки бяха свършили. Потракването на токчета по пода. Романтичните ноти на бавната песен, която музикантите бяха засвирили.

Гавин повдигна лицето ѝ нагоре, за да надникне в очите ѝ.

- Н-не знам за теб, но аз съм готов да се махаме от тук.

Часът беше ударил. Теа кимна.

- Нека само мина през тоалетната.

Теа грабна малката си чантичка от пода и му се усмихна благодарно, когато той я улови за лакътя, за да ѝ помогне да се изправи.

- Няма да се бавя.

Тоалетната се намираше в дъното на дълъг коридор, зад един завой. Когато Теа излезе от балната зала, звукът на музиката утихна, оставяйки единствено учестените удари на сърцето ѝ.

Които не можеха да заглушат гласовете иззад ъгъла.

Тя спря и потисна един стон. Рейчъл и нейната котерия очевидно седяха в чакалнята между офисите и тоалетните, което оставяше две възможности пред Теа: да слезе на долния етаж и да използва тоалетните там или да мине покрай тях, като им махне с ръка и не им обърне повече внимание. По дяволите! Не искаше да си губи времето, слизайки на друг етаж. И защо да го прави, по дяволите? Само защото Рейчъл беше успяла да настрои повечето от останалите жени срещу нея, не означаваше, че тя има по-малко право да бъде тук. Двамата с Гавин все още бяха женени.

Поемайки си дълбоко дъх, за да си вдъхне смелост, Теа пристъпи зад ъгъла.

Следващите думи на Рейчъл обаче я накараха отново да се закове на място.

- Не мога да повярвам, че имаха наглостта да се появят днес - каза Рейчъл. Завалените ѝ думи издаваха алкохола, който беше поглъщала цяла вечер.

- Толкова е егоистично - обади се Миа Люис, годеница на аутфийлдъра Кевин Крийг. - Съжалявам, но те носят лош късмет.

Стомахът на Теа се сви болезнено. Не можеше да има и капчица съмнение - говореха за нея и Гавин.

Рейчъл изпръхтя.

- Видяхте ли ги как се целуваха?

- Според мен беше мило - каза нечий друг глас.

Може би Мери Филипс. Съпругата на Брал Филипс, резервния кетчър, винаги бе мила с нея. Какво правеше тук?

- Беше отвратително - заяви Рейчъл презрително. - Така де, спестете си го за спалнята.

- Всички други също се целуваха - напомни Мери.

- Да, но говорим за *тях* - каза Рейчъл. - Бас държа, че и двамата са били девствени, преди да се запознаят.

- Ама че си гадна - каза Миа през смях.

- Можете ли да си представите какво е да бъдеш омъжена за него? - попита Рейчъл.

Ръката на Теа се сви в юмрук до корема ѝ.

- Някога опитвали ли сте се да водите разговор с него? Обзалагам се, че заеква дори в леглото.

Ярост. Изпепеляваща и буреносна. Тя възпламени кожата на Теа и замъгли зрението ѝ. За миг си представи как се нахвърля върху Рейчъл, как я събаря на земята и започва да я налага по лицето. Вместо това се показва решително иззад ъгъла.

- Как смеете!

Трите жени обърнаха рязко глави и имаха благоприличието да придобият виновно изражение за миг.

Теа пристъпи гневно напред.

- За кого, по дяволите, се мислите!

Мери пребледня и пристъпи към нея.

- Теа, ние не... не говорехме за вас.

Рейчъл направи физиономия.

- Не мисля, че ще ги повярва.

Ярост бушуваше в Теа като гръмотевична буря.

- Можете да приказвате каквото си искате за мен. Ала да не сте посмели да оскърбявате съпруга ми. Гавин притежава повече достойнство, интегритет и смелост, отколкото всички останали в отбора накуп, и повече, отколкото вие трите сте в състояние дори да си представите.

Мери преглътна с усилие.

- Извинявай. Аз... ще се връщам на партито.

И тя изтича покрай Теа с пламнали бузи.

Рейчъл извъртя ехидно очи.

- Ако очакваш да ти се извиня, доста ще почакаш.

- Не очаквам нищо такова и честно казано, не ме е грижа. Но ако още веднъж те чуя да обиждаш съпруга ми...

- Какво? - Рейчъл се изправи, възползвайки се от всеки сантиметър на високата си, стройна фигура. - Ще се ядосаш? Ще отидеш да кажеш на мъжа си? Това не е гимназията, сладурче.

Теа се изсмя грубо. Ама че ирония. Рейчъл се олюля пиано на високите си токчета.

- Колко си изпила, Рейчъл?

- Не ти влиза в шибаната работа.

Ала докато го казваше, отново се олюля и едва не падна. Теа я хвана над лакътя и ѝ помогна да си възвърне равновесието. Рейчъл се отскубна от нея.

- Не ме докосвай.

Теа не би се учудила, ако я видеше да се преструва, че се пръска с нещо, за да убие въшките.

Миа я улови за ръката.

- Нека просто си вървим.

Рейчъл се отскубна.

- Не, защо да не научи истината?

Очите на Миа се стрелнаха настрани, някъде зад Теа.

- Хайде, Рейчъл.

- Да науча истината за кое? - сопна се Теа. - За това, че ме виниш за собствените си проблеми?

Рейчъл се наведе рязко напред.

- Между нас с Джейк всичко щеше да е наред, ако бяхме стигнали до Световните серии! А единствената причина да не го направим е, защото съпругът ги се издъни в последния мач.

- Окей, това, което правиш в момента, се нарича проекция, и е направо тъжно.

- Аз имах планове! - изкрещя Рейчъл. - Мислиш си, че искам да прекарам целия си живот в това селяндурско място? Съпругът ти открадна шампионския пръстен направо от пръста на Джейк, както и всички договори за реклами, които щяха да дойдат с това!

Теа изпръхтя като ръждясалия двигател на трактор, изкарал цяла зима в плевника. Ала когато най-сетне запали, яростта ѝ даде крила.

- *Моят* съпруг? Защо не поговорим за твоя съпруг и онзи хоумрън, който той допусна в третия ининг! Или пък за дабъла, който даде преднина на „Къбс“?

Рейчъл се дръпна назад с изненадан вид.

- Е, ако мъжът ти беше направил *каквото и да е* на хоума в седмия мач...

- Изобщо нямаше да има седми мач, ако не беше онова, което Гавин направи в шестия!

Рейчъл именно това беше чакала. Устните ѝ се свиха, една от съвършените ѝ вежди се повдигна презрително.

- А ако ти изобщо заслужаваше да се наречеш бейзболна съпруга, щеше да дойдеш на седмия мач.

- Какво, по дяволите, става тук?

Бумтящият глас на съпруга ѝ накара Теа да се завърти рязко. Гавин стоеше на няколко крачки от тях с буреносно изражение.

Рейчъл изпръхтя от смях.

- Оо, ето го и него. Големият силен мъж се притичва на помощ.

Само дето големият силен мъж не беше сам. Съпругът на Рейчъл, а може би бъдещият ѝ бивш съпруг се показва иззад ъгъла, следван от половината отбор. Онази мъничка искрица на съчувствие отново припламна и за миг Теа се поколеба дали просто да не си тръгне.

Само че така правеше преди.

Повече нямаше да бяга от битките.

Пристъпи по-близо до Рейчъл, толкова близо, че тя направи несигурна крачка назад.

- Искаш да знаеш каква бейзболна съпруга съм? Аз съм онази бейзболна съпруга, която трябваше да роди сама, защото съпругът ѝ го нямаше. Аз съм онази бейзболна съпруга, която трябваше да прекара първите двацет и четири часа в болницата с близнаци сама, защото те имаха стомашен грип през бейзболния сезон. Аз съм онази бейзболна съпруга, която все още не е сигурна каква е разликата между ноухитър и свършен мач. И знаеш ли какво? Това няма значение, защото не се омъжих за бейзбола. Омъжих се за Гавин, мъж с повече достойнства, отколкото изобщо можеш да си мечтаеш да имаш някога.

Рейчъл беше придобила мъничко уплашен вид и дори направи още една крачка назад, при което гърбът ѝ опря в стената.

- Освен това съм онази бейзболна съпруга, която сложи собствените си мечти на пауза за три години, така че да мога да подкрепям кариерата на съпруга ми и да се впиша с такива като теб, ала това е грешка, която най-сетне смятам да поправам. И единствената причина да ме мразиш е, понеже не ти стиска да направиш същото. Предпочиташ да нападаш другите, да обвиняваш тях. Ала никой, освен теб, не е виновен за проблемите в брака ти с Джейк. - Завъртя се рязко, но после спря и се върна за една последна забележка. - И за твоє сведение, да, Гавин заеква в леглото. И това е адски секси.

А после, без дори да погледне Гавин и останалите, Теа вирна глава и се отдалечи.

Гавин я настигна пред асансьора. Тя вече си беше взела чантата и шала.

- Теа...

Тя вдигна ръка

- Недей. Тя си го просеше.

Асансьорът пристигна и той я последва вътре. Теа все още дишаше тежко след караницата и думите ѝ отекваха в прашящия от електричество въздух между тях. *Да, Гавин заеква в леглото. И това е адски секси.*

Би трябвало да се чувства унижен. Бесен. Ала не беше. Беше корав като шибана скала там долу.

Теа срещна очите му и той почувства взривна вълна чак до слабините си. Беше също толкова възбудена, колкото и той. Отделиха се от двата ъгъла едновременно и се сблъскаха като две чифтосващи се животни, тласкани от първичния повик на природата. Гавин се олюля и заедно те се блъснаха в стената.

- Тази вечер няма да симулираш - изръмжа той в устата ѝ. - Чуваш ли ме? Никога вече няма да симулираш.

Никога не беше карал толкова бързо през града. До хотела имаше само километър и половина, ала сякаш беше на другия край на света. Гавин натисна рязко спирачки пред входа и метна ключовете на пиколото. Що се отнасяше до него - хлапето можеше да задържи колата, толкова малко го беше грижа.

Извади саковете им от багажника. Теа го чакаше на тротоара, очите ѝ бяха потъмнели и премрежени от желание.

Тази нощ жена му щеше да получи оргазъм, дори ако това го убиеше.

Регистрацията в хотела не отне повече от пет минути, ала сякаш мина цял час. В асансьора те отново се сблъскаха с ръце и устни, препъвайки се навън, когато вратите се отвориха на последния етаж. Гавин беше запазил апартамент, защото можеше да си го позволи и защото тази вечер беше специална.

Ръката му трепереше, докато пъхаше картата ключ в ключалката.

Тя изпиука и светна в червено.

Гавин изръмжа и опита втори път. Най-сетне светна зелено. Той бутна вратата, метна чантите на пода и се обърна назад, посягайки към съпругата си.

Отново се блъснаха в стената, отърквайки се един в друг.

- Обърни се - нареди той.

Пръстите му отново затрепериха, докато смъкваше ципа на черната ѝ рокля. Ако копнежът му не беше толкова отчаян, нямаше да бърза. Щеше да я съблече бавно, целувайки всеки сантиметър от голата ѝ кожа, ала това трябваше да почака за друго време.

Роклята се свлече в краката ѝ и тя я изрита настрани, докато се обръщаше. Изправи се пред него, останала само по високи токчета и прашки. Гавин издаде почти нечовешки звук и като обви ръка около кръста ѝ, я притегли към себе си. Тя го целуна с несдържана страст, която му бе липсвала толкова отдавна. *Теа* му бе липсвала толкова отдавна. Тази неустрашима жена, в която се беше влюбил. Господи, колко му беше липсвала само.

Гавин плъзна ръка между телата им по корема ѝ и тя се изви в дъга със стон. Когато достигна влажните ѝ къдрици и я раздели с пръст, тя изкрещя и хълбоците ѝ се повдигнаха към допира му. Господи, ако можеше да я накара да свърши така, докато стоеше права, задоволявана само от ръката му.

- Гавин. - Тя улови главата му. - Люби ме.

Гавин улови дупето ѝ в шепи и я повдигна на ръце. Краката ѝ се обвиха около кръста му и токчетата се забиха в дупето му. О, нямаше да ѝ позволи да ги свали за нищо на света.

Запрепъва се към леглото и я отпусна върху дюшека. Смъкна ризата си и се залови с панталона, който вече беше издут до пръсване. Теа се измъкна от прашките си, оставайки гола, ако не се брояха обувките ѝ.

Гавин изстена и падна на колене до ръба на леглото. Време бе да приложи наученото от книгата на практика.

- Гавин, какво правиш - прошепна Теа. - Желая те.

- Нека първо те любя по този начин - отвърна той, благодарейки на Бога, че лорд Секс машина знаеше правилните думи.

Пъхна ръце под дупето ѝ и се приведе напред, докато устните му не докоснаха допирната точка на желанието ѝ.

- Господи - изпъшка Теа и стисна одеялото в юмруци.

Гавин духна върху пламналата ѝ кожа и бе възнаграден с още едно ахване, още едно извиване в дъга. Когато я разтвори с езика си, гърленият ѝ стон едва не го накара да изригне.

Продължи да я ближе, докато тя не се загърчи, като ту я докосваше с език, ту засмукваше набъбналото ѝ връхче. От стоновете ѝ обезумяваше, но се отдръпна за миг, за да ѝ даде възможност да си поеме дъх. Нещо, което беше научил от лорд Щастлив език. Остави я да привикне към усещанията, преди да потъне по-дълбоко. Използвай думи, не само тялото си.

Отново подухна леко върху горещата ѝ кожа.

- Обожавам в-вкуса ти - каза, вкусвайки я.

Никога не му беше минавало през ума да ѝ каже нещо такова преди книгата. Тя реагира точно както се беше надявал. Преметна крак през рамото му.

- Така ли? - изскимтя тя.

- Бих могъл да те целувам и да пирувам с теб цял ден, Теа - изръмжа той.

Хълбоците ѝ се надигнаха, търсейки отново устата му. Този път, когато наведе устни към клитора ѝ, Гавин пхна два пръста в нея. Вкарваше ги и ги изваждаше в ритъм с езика си.

Тялото на Теа се тресеше. Хълбоците ѝ потръпваха конвулсивно до лицето му. Ръцете ѝ бяха в косата му.

Той ускори темпото, за да не изостава от нейното.

Бедрата ѝ започнаха да треперят.

Стоновете ѝ се превърнаха в скимтене.

Насладата ѝ нарастваше, докато тя не започна да се гърчи. *Да се гърчи.* И това бе най-еротичното нещо, което Гавин беше виждал някога. Заля го вълна на нежност, също толкова мощна, колкото и похотта, кипяща във вените му. Тя беше неговата съпруга. Любовта на живота му. И в продължение на три години нито веднъж не я беше накарал да се усеща по този начин. Да я накара да се отпусне достатъчно, сигурна, че е в безопасност, за да бъде готова да се почувства така. Беше се провалил пред нея по толкова много начини. Но вече нямаше да се проваля.

- Гав. - Не бе в състояние да изрече името му. Беше толкова близо. - Да. Да, о, господи.

Пръстите ѝ се впиха в скалпа му и тя отметна глава назад с вик. Тялото ѝ се разтресе. Интимните ѝ мускули се свиваха и пулсираха

около пръстите му. Хълбоците ѝ се повдигнаха към лицето му за едно последно отъркване в устата му.

А после тя се отпусна безсилно. Гърленият ѝ вик заглъхна в мек стон, още едно изскимтяване, още едно *господи*.

Господи. Беше го направил.

Беше накарал жена си да изпита оргазъм. Майко мила.

* * *

Тя свърши.

Само от ръцете му. Краката ѝ се отпуснаха безсилно върху раменете му, докато сетивата ѝ се завръщаха.

- Гавин - прошепна.

Той прокара пътчка от целувки по корема ѝ.

- Говори с мен - каза той с треперещ глас.

- Искам те в себе си.

Изобщо не се хаби да свали остатъка от дрехите си. Смъкна панталона и слиповете си надолу и се наведе над нея. Нетърпеливото притискане на ерекцията му към все още пулсиращата ѝ вагина накара хълбоците ѝ да потръпнат, търсейки отново насладата.

- Кажи ми какво искаш - рече той. - Кажи д-думите. Кажи точно к-какво искаш да ти направя.

- Искам те вътре в мен - повтори тя.

- Кажи ми повече - изпъшка той, притискайки връхчето си в нея.

Тя доближи уста до ухото му.

- Искам да ме накараш да свърша отново.

Гавин потъна мощно в нея. Изцяло. Дълбоко. Зарови ерекцията си в тялото ѝ, изтръгвайки вик на екстаз от устата ѝ.

Теа обви крака около кръста му

- Искам да ме чукаш, Гавин - простена и мамка му, това беше най-еротичното нещо, което жена му беше казвала някога.

Тя се вкопчи в него.

- Искам те мощно и бързо.

Той се подчини. Надигна се на лакти и поде ритъм, от който тя забрави как да говори след това. Бицепсите му се издуваха от двете страни на главата ѝ, пот капеше от неговото тяло върху нейното.

Тя свърши толкова внезапно, че той не беше готов за това. Не бе в състояние да стори друго, освен да застине, докато тя забиваше нокти в гърба му, докато повече не бе в състояние да се удържа, и я последва отвъд ръба, нахлувайки в нея за последен път с мощна тръпка, стон и името ѝ, прошепнато дрезгаво.

Мускулите ѝ омекнаха и тя се отпусна безсилно под него, ръцете ѝ се свлякоха от лъсналия му от пот гръб върху завивката под тях. Гавин се отпусна тежко върху нея и последната капчица сила се беше отцедила от тялото му заедно с освобождаването. Два пъти. Беше накарал жена си да свърши *два пъти*. Би могъл да спечели Световните серии два пъти поред и това нямаше да е толкова невероятно, колкото това.

- Гавин - каза тя, обръщайки се, за да притисне устни до слепоочието му. - Познай какво.

Той измърмори в отговор, заровил лице в леглото.

- Този път не се преструвах.

Гавин повдигна глава и я целуна.

- Познай какво - промълви, когато се отдръпна.

- Ммм?

- Нито пък аз.

* * *

Теа се разсмя. Гавин се претърколи върху леглото, притегляйки я със себе си, докато голото ѝ тяло не се излегна върху голите му гърди. Обви ръка около кръста ѝ, за да я задържи сигурно, а другата сложи върху извивката на тила ѝ, подкрепяйки я.

Стомахът му изкъркори. Теа прокара пръсти по корема му.

- Гладен ли си?

- Винаги - отвърна той.

- Искаш ли румсървис?

- Ти в менюто ли си?

Теа отново се засмя.

- Ей сега ще го донеса.

Ръцете му се обвиха по-плътено около нея.

- Аз ще го донеса. Ти остани в леглото и да не си свалила тези обувки.

- О, обувките ти харесват?

Отново ги претърколи с едно силно движение, докато тя пак се озова под тялото му. Откъсна се от нея и прокара диря от целувки по шията, по гърдите ѝ - поспирайки, за да подръпне всяко от зърната ѝ с устни и още по-надолу към пъпа ѝ.

След това се изправи със стон.

- Ей сега се връщам.

След като той стана, Теа се надигна и зарови в чантата си за неговата фланелка. Нахлузи я върху голото си тяло и...

- Исусе, да ме убиеш ли се опитваш?

Тя прехапа устни и се завъртя.

- Харесва ли ти?

- Повече от всякакви бельо на света.

Тя подръпна ръба на тениската.

- Наистина ли?

- Искаш ли да видиш какво се случва в панталона ми в момента?

- Да - отвърна тя, останала без дъх, когато еротична тръпка прониза тялото ѝ.

Откъде се беше взе този самоуверен, говорещ мръснишки мъж?

Гавин пусна менюто и се приближи до нея. Грабна ръката ѝ и я сложи върху надигащата се издутината в панталона си.

- Д-дори не знаех, че е възможно отново да стана корав толкова бързо, Теа.

Тя прокара език по устните си.

- В такъв случай, определено не бива да го пропиляваме.

- Определено не бива.

Гавин обви ръка около кръста ѝ, изтегли я заднешком към леглото и освободи ерекцията си.

Седна, придърпвайки я върху себе си, така че тя обкрачи скута му, и с един тласък отново проникна в нея. При прилива на наситено удоволствие нещо завладя и двамата, нещо първично, свирепо, несдържано. Теа гореше с огън, какъвто не бе усещала никога досега.

Ръцете му се плъзнаха надолу и уловиха дупето ѝ в шепи, стискаха и мачкаха, задържайки го, докато тя използваше коленете си върху леглото, за да се надига и отпуска с еротичен ритъм. Вкопчена в раменете му, впила пръсти в кожата му, тя се плъзгаше около твърдата му дължина. Яките му, корави пръсти

спряха под гърдите ѝ, а после се вдигнаха нагоре, докато щръкналите ѝ зърна се напрегнаха под забързаното му изследване.

Когато тя сведе очи надолу, с ръце върху раменете му, той срещна погледа ѝ с гладен, собственически огън.

- Толкова си красива - изхриптя.

А после разкъса фланелката, така че навсякъде полетяха копчета, и се приведе напред. Взе едно кораво зърно в устата си. Теа нададе вик и отметна глава назад, заровила ръце в косата му, за да го задържи там. Той обсипа и двете ѝ гърди с внимание, смучейки и ближейки, докато напрежението между бедрата ѝ стана непоносимо.

Теа отново се отпусна върху ерекцията му, той обви ръце около нея и вкопчени един в друг, те продължиха да се движат, да стенат. Теа разтвори крака, така че да го поеме по-дълбоко, да се удря в коравите стени на корема му.

Ниските гърлени звуци, които се изтръгваха от него, я изпълваха с еротично задоволство, каквото никога не бе знаела, че съществува.

- Мамка му, Теа - простена той, отърквайки се в нея.

Ръцете му се впиха в дупето ѝ. А после я плесна.

По дяволите.

Теа замръзна и наведе поглед към него.

- Да не би току-що да ме плесна?

- Ъ, ти, ъм, хареса ли ти?

- Така мисля. Може би... може би трябва да го направиш отново, за да съм сигурна.

Гавин каза нещо нечленоразделно, ала Теа нямаше време да се опитва да го разбере, защото ръката му отново я плесна.

- О, господи, да. - Той го направи отново. – Да, харесва ми.

Тялото ѝ изригна в цвят и усещания, докато се носеше на вълната на екстаза, към който той скоро се присъедини, докато не рухна назад върху леглото с изненадано изражение.

Тя се засмя, поглеждайки надолу към него.

- Свърших три пъти, а ти дори не си си свалил панталона.

- Миличка - изпъшка Гавин, - едва сега започваме. Имам три години за наваксване.

Той наистина навакса.

Още веднъж в леглото.

Веднъж на пода в стаята, след като най-сетне си поръчаха румсървис.

В три часа, когато тя се събуди от изтощен сън, усетила ръцете му върху гърдите си.

В шест часа, когато тя го събуди с ръка върху сутрешната му ерекция.

След този път заспаха като трупове.

Когато отново се събуди, Теа го завари да я съзерцава от възглавницата си с нежен поглед в очите и сладка усмивка върху устните. Пресегна се и отметна косата от лицето ѝ.

- Добро утро - прошепна.

- Здравсти. - Тя се прозя. - Колко е часът?

- Малко след десет.

Тя изхъмка разочаровано.

- Скоро ще трябва да освободим стаята.

- Знам. - Той прибра кичур коса зад ухото ѝ. - Мислех си, че след като вземем Ава и Амелия, навярно бихме могли да спрем и да си купим коледно дръвче.

- Можем да го украсим и да си направим топло какао.

- Да оставим момичетата да гледат филм.

Тя го целуна нежно. Челото му се отпусна до нейното.

- Страх ме е да стана от това легло.

Топлина се разля в гърдите ѝ. На нея също не ѝ се искаше да става, ала нямаше търпение за онова, което предстоеше.

- Леглото ни у дома е по-хубаво.

Гавин впи устни в нейните и я целува до забрава. Малко по-късно тя се сгуши, сгряна и заситена, в сгъвката на ръката му.

- Да си вървим у дома, Гавин.

Ухажването на графинята

Ирена имаше право. Баловете бяха отвратителни и претенциозни. И не само по причините, поради които тя ги мразеше, а защото, кой знае защо, правилата на обществото забраняваха съпрузи да танцуват заедно повече от веднъж.

Бенедикт я искаше в прегръдките си. Сега. Винаги. Всичко се беше променило от нощта, в която най-сетне се беше открил пред нея. Невинното ѝ докосване и колебливата целувка бяха разпалили пожар и макар че той би бил съгласен да почака още, тя най-сетне бе решила да изконсумират брака си. Да прави любов с жена си, бе такова преживяване, че той ненавиждаше самия изгрев на слънцето всяка сутрин.

- Латфорд. - Масивна, тежка ръка го потупа по гърба.

Бенедикт откъсна очи от жена си, която съзерцаваше, и когато се обърна, се озова срещу приятеля си, виконт Мелвин.

- Не очаквах да те видя тук - каза Мелвин.

- Защо?

- Последната ти поява сред висшето общество остави сериозна следа.

Бенедикт не искаше да мисли за това. Беше хвърлил жена си на вълците, мислейки си наивно, че тя ще се окаже достатъчно силна, за да ги отблъсне единствено със силата на волята си.

- Смея да кажа, че днес оставяш съвсем различно впечатление - продължи Мелвин замислено.

- И защо?

Очите на Бенедикт се върнаха върху Ирена.

- Не остана незабелязано, че имаш вид на мъж, влюбен до уши в съпругата си.

- Защото съм. - Странно лекомислие, в което нямаше нищо мъжествено, ала което бе невероятно освобождаващо, изпълни гърдите му. - Аз съм щастливо женен мъж, приятелю.

- Радвам се да го чуя. Ала бъди внимателен, Латфорд. Не всички са склонни да прощават. - Той кимна към групичката жени, където беше Ирена.

Тъкмо навреме, за да види как тя си тръгва рязко.

Бенедикт се отправи натам, където я беше видял да изчезва. В очите на външния свят тя изглеждаше съвсем нормално. Той обаче я познаваше по-добре. Нещо не беше наред. Видя го в тънката линия на устните ѝ, в начина, по който бе притиснала ръце до корема си, в бързите крачки в пантофки, които ненавиждаше.

Откри я в библиотеката.

Естествено.

Бенедикт затвори тежката врата зад себе си. Изщракването на резето беше единственият звук в стаята освен тихото, неравно дишане.

- Ирена?

Откри я седнала на един стол с висока облегалка пред масивното огнище в другия край на стаята. Изглеждаше толкова малка на фона на внушителното кадифено кресло. Но не само на ръст. Изглеждаше победена.

- Зле ли ти е?

Приклепна пред нея и сложи ръце върху нейните. Бяха леденостудени. Също като погледа ѝ.

- Ирена, какво има?

- Какво би могло да накара един мъж и една жена да се ненавиждат толкова, че да изоставят собственото си дете, просто за да не бъдат принудени да се намират под един покрив?

Бенедикт усети как го жегва тревога. Той приседна назад.

- За какво говориш?

- Каза, че родителите ти били особено нещастни, но това никога не ми се е струвало достатъчно добро обяснение.

- Защо говорим за това? - Студена тревога се разля в него. - Какво ги наприказваха онези жени?

- Не стоварвай вината върху тях. Кажи ми истината.

Бенедикт бавно се надигна

- Нямам представа за какво говориш.

Само че имаше. И беше глупак, задето си мислеше, че би могъл да скрие това от нея. Задето вярваше, че то няма да стигне до ушите ѝ.

Очите ѝ го последваха, докато се изправяше.

- Висшето общество никога не забравя един скандал. Нима не сте го научили досега, милорд?

Официалното обръщение накара стомаха му да се свие.

- Ирена, чуй ме...

- Кажи ми истината.

- Станалото между родителите ми няма нищо общо с нас. - Грозен презрителен звук се изтръгна от деликатните ѝ устни.

- То има всичко общо с нас. Кажи го. Изречи думите. Кажи ми какво се случи.

- Тя го впримчи.

- Ура! Леля Ливи е тук!

В четвъртъка след партито на отбора Теа видя джипа на сестра си да спира пред къщата в същия миг, в който Амелия нададе възторжен вик. Лив не беше отговорила на нито едно нейно обаждане или съобщение след нощта на скарването им.

- Каза ли ти, че ще дойде? - попита Гавин, който тъкмо беше оставил куфара си до вратата, тъй като скоро трябваше да замине за фотосесия в Ню Йорк.

Нямаше да го има само един уикенд, но Теа се ужасяваше от мисълта за отсъствието му. Не искаше той да си тръгва никога вече. Бейзболният сезон щеше да бъде същински ад.

- Не - отвърна тя, докато гледаше сестра си през прозореца на кухнята.

Гавин застана до нея с ръка на гърба ѝ.

- Искаш ли да заведе момичетата някъде, така че да можете да поговорите?

Теа му се усмихна.

- Не. Благодаря ти, но не. Вероятно просто иска да си вземе някои неща.

Тайничко обаче се надяваше на Лив да ѝ е минало, да ѝ е омръзнало да спи на дивана у приятелката си и да е готова да се прибере у дома. А това наистина беше нейният дом. Липсваше дори на Гавин.

Теа отвори входната врата и пусна Бътър навън. Той поспря, за да вдигне крак до един храст, а после се втурна към Лив. Теа я посрещна на верандата.

- Здравей.

- Здравсти - отвърна Лив. - Дойдох да си взема нещата.

- Лив, не е нужно да го правиш.

Сестра ѝ не ѝ обърна внимание и потъна в къщата. Теа я последва в мазето. Лив отвори гардероба си и се залови да вади дрехи.

- Искат ми се да останеш - каза Теа, приближавайки се зад нея.

Лив натъпка купчина тениски в един сак.

- Къде е мъжът ти?

- Горе. Той също иска да останеш.

Лив направи един пуловер на топка и натъпка и него в сака си.

- Да разбирам ли, че вече не е в стаята за гости?

- Лив, може ли да престанеш с това за миг?

- Този следобед съм на работа, така че не.

- Да, вече не е в стаята за гости, което означава, че си повече от добре дошла да се настаниш обратно там за колкото дълго поискаш.

Лив закопча сака и се изправи.

- Имате нужда да прекарате известно време заедно, без да ви се пречкам.

- Не ни се пречкаш. Момичетата искат да останеш. Аз искам да останеш.

- Виж. - Лив най-сетне се обърна към нея. - Знам какво предстои, окей? Двамата с Гавин отново сте на върха на щастието. Предопределена двойка. Аз само ще ви преча.

- За това ли става дума? Притесняваш се, че няма да имам време за теб, ако двамата с Гавин отново се съберем?

Лив изпръхтя, ала звукът беше по-скоро тъжен, отколкото саркастичен.

- Не се тревожи. Никога няма да те накарам да избираш. Никога в живота си не съм била от печелившата страна на този избор.

На голямата сестра у Теа ѝ се искаше да притегли Лив в закрилническа прегръдка, с която да я предпази от грозната болка, разкрита в това едничко изречение. Само че вече не бяха деца.

- Не е същото. Аз не съм нашите родители и не те отхвърлям, като отново се събирам с Гавин.

Лив направи физиономия, променяйки разговора, както правеше от малка.

- О, моля ти се. Няколко дни добър секс и изведнъж стана терапевт.

Теа трябваше да си поеме няколко дълбоки глътки въздух, за да не реагира. Вместо това опита с друга тактика.

- Е, къде ще отидеш? Отново във фермата?

Преди да се нанесе при нея, Лив бе живяла в апартамента над гаража в една кооперативна ферма извън града.

Лив праметна дръжката на сака през рамо.

- Още не знам. Засега съм у Алексис.

- Все още имам работа по стенописа, така че съм сигурна, че ще се видим там - опита Теа.

Лив помъкна нещата си към вратата, но спря в дъното на стълбището.

- Теа, не ми доставя никакво удоволствие това, което ще кажа. Надявам се, че го знаеш.

Господи. Теа скръсти ръце.

- Мъжете, които обичат да побеждават, са готови на всичко, за да получат това, което искат.

Теа издаде звук на раздразнение и поклати глава.

- Гавин си има доста недостатъци, но да го представяш като някакъв Макиавели е просто абсурдно.

- Тогавя върви да погледнеш какво крие в дрешника на стаята за гости.

Теа усети, че я жегва тревога. Беше ужасно странно обвинение.

- За какво говориш?

Лив пое решително по стълбите. Теа я последва, тласкана от гняв и тревога.

- Лив, не можеш просто да кажеш нещо такова и да си тръгнеш.

Сакът на Лив туп-туп-тупкаше по стъпалата, докато тя го влачеше зад себе си.

- Лив! - сопна се Теа.

Сестра ѝ не ѝ обърна внимание.

Гавин се появи на върха на стълбите.

- Всичко наред ли е?

Лив му каза да се отмести и той го направи.

Колелцата на сака ѝ затракаха по дървения под и привлякоха вниманието на момичетата. Амелия се втурна към нея, но се закова на място.

- Къде отиваш?

Лив пусна сака си, приклепна и разтвори ръце за племенничките си. Говореше лековато и весело и Теа знаеше, че го прави заради тях.

- Заминавам на приключение. Отивам да яздя слонове, да търся единорози и...

- И хипопотами! - изкиска се Амелия.

- И диви таралежи - каза Лив. После обаче гласът ѝ посърна. - Всъщност, момичета, просто ще живея на друго място, защото

сега, когато татко приключи с бейзбола за известно време, вече нямате нужда от мен.

Ава я прегърна през краката.

- Не! Имаме нужда от теб, лельо Ливи.

Гавин се приближи.

- Лив, не е нужно да си тръгваш.

Той вдигна сака й. Лив го издърпа от ръцете му.

- Остави я да си върви, Гавин - тихо каза Теа.

Вземеше ли веднъж решение, сестра й не можеше да бъде разубедена.

Лив грабна нещата си и излезе през входната врата, без дори да помаха за довиждане.

Не че отиваше някъде. Работеше в Нашвил, щеше да продължи да живее в Нашвил. За Теа обаче заминаването й бе като разкъсване на връзка.

А думите й отекваха в главата й като песен, пусната да се върти отново и отново.

- Гавин?

Той погледна към нея, сбърчил чело при звука на гласа й.

- Какво?

- Какво има в дрешника на стаята за гости?

Ухажването на графинята

- Изречи думите, Бенедикт. Каж ми какво се случи.

- Тя го впримчи.

Долната устна на Ирена потрепери, преди тя да я улови между зъбите си.

- Е, това обяснява доста неща, нали?

Бенедикт прокара ръце по косата си.

- Не, нищо не обяснява. Знам какво си мислиш, ала недей. Тяхната връзка няма нищо общо с... - Той се прекъсна, опровергавайки моментално отричането си.

- С незабавното ти убеждение, че съм виновна? - нападна го тя.

- С готовността ти да повярваш най-лошото за мен?

- Нашият случай беше... е... съвършено различен.

- Тогава си задай следния въпрос: защо смяташ, че тя го е впримчила? Нима баща ти не е присъствал по време на тяхното неблагоприятие?

- Естествено, че е, но...

- Не присъстваше ли и ти по време на нашето неблагоприятие?

- Разбира се! Но...

- Но какво? Вината винаги е у жената, никога у мъжа?

- Аз...

- Цял живот си вярвал на една версия на истината, тази, че баща ти е бил жертвата. Някога поглеждал ли си на нещата от гледната точка на майка си? Минавало ли ти е през ума, че тя е тази, която се е оказала впримчена онзи ден?

Майка му впримчена? Нещо студено запълзя по кожата му и го накара да настръхне. Представи си майка си през годините, царствена и леденостудена. Но дали наистина бе толкова високомерна, или просто се бе опитвала да скрие една **истина**, за която той никога не се беше замислял?

Ирена стоеше изпъната пред него, ала ръцете ѝ трепереха до тялото.

- Ненавиждам онова, което ти е причинила, Бенедикт, начина, по който те е изоставила. За това няма извинение. Но в същото време ме боли за нея. Била е принудена да прекара целия си живот в един студен, жесток брак с безсърдечен мъж, който я е ненавиждал, въпреки че някога я е желал достатъчно силно, за да я убеди да захвърли порядките на обществото, да рискува репутацията си и да се крие по тъмните ъгли с него.

Стомахът му се сви.

- Била е принудена да понася презрението му така, както някога се е радвала на вниманието му. Какви са били намеренията му спрямо нея по време на онези лудории, ако не да се ожени за нея?

- Не знам - призна Бенедикт с глас, одрезгавял от срам и ужас не само заради онова, за което никога досега не се бе замислял, но и заради новите разкрития, които несъмнено предстояха.

- И все пак, когато това се е случило, той я е намразил - продължи Ирена. - А ти виниш нея.

Отчаянието го тласна напред.

- Грешах за теб и намеренията ти и го признах. Когато лорд Мелвин ми каза истината за това как са ни заловили...

- Именно в това е проблемът, Бенедикт! - извика тя. Повишеният ѝ глас бе нещо толкова непривично за нея, че кожата изтръпна върху костите му. - Трябваше да го чуеш от някой друг, за да повярваш, че съм невинна! Така както трябваше да чуеш от мен, че навярно майка ти не е интригантката, за която си я мислил цял живот. - Ирена поклати глава. - Някога минавало ли ти е през ума дори за миг, че когато майка ми ни залови, аз бях също толкова впримчена, колкото и твоята майка?

Впримчена? Омъжвайки се за един граф? Не, нито за миг не му беше хрумвало. И защо да му хрумва? От самото си раждане беше научен да вярва, че е почти бог, че една жена би сторила всичко, за да се омъжи за него, че би лъгала и мамила, за да спечели ръката и титлата му.

Ефектът от думите на Ирена бе сякаш някой е свалил превръзка от очите му и сега светът изглеждаше различен, видян от *нейната* гледна точка.

Той бе активен участник в срещите им. За бога, та именно той беше инициаторът. Ала само тя бе носила товара на срама върху

раменете си. Единствено срещу нея бе насочен гневът на висшето общество. Само тя бе осъдена като интригантка.

Действителността бе съвсем различна.

Авантюрата им не беше неговата тайна.

А нейната.

Господи, той бе нейната мръсна малка тайна. Нейният бунт срещу едно общество, което презираше. Той беше граф и принудата да се омъжи за него бе съсипала живота ѝ. Беше я обрекъл на бални рокли и валсове. Хвърлил я бе в змийско гнездо от злословия и презрение с глупашката увереност, че титлата му ще бъде достатъчна, за да я спаси.

Странен, истеричен смях се изтръгна от гърдите му, принуждавайки го да се превие надве и да подпре ръце на коленете си.

- Погледнете ме, милорд.

Бенедикт си пое дълбоко дъх и се изправи. Каменното изражение, което видя насреща си, изобщо не разсея обзелия го страх.

- Отивам си - заяви тя.

Пот ороси челото на Гавин, сякаш насреща си имаше особено добър питчър.

- Теа, изслушай ме.

- Господи - простена тя. - Какво е? Какво криеш в дрешника?

- Нещо, к-кото има нужда от обяснение, но ако само ме оставиш да...

Теа вече не го слушаше, беше се отправила към стълбите.

Окей. Запази спокойствие. Мисли. Гавин извади телефона от джоба си и прати групово съобщение на момчетата. „SOS. Книгите открити. Нужда от помощ.“

Отиде да провери какво правят момичетата, каза им да си седят на дивана и се втурна след нея.

- Теа - извика, като се надяваше паниката в гласа му да не е толкова очевидна, колкото звучеше в ушите му.

Стигна в стаята за гости тъкмо навреме, за да види как Теа вади една торба с книги и сяда на пода.

Тя вдигна очи, сбърчила чело.

- Книги?

Гавин сви рамене.

- Аха. Ъм, книги.

- За това ли говореше Лив?

- Ами предполагам.

Теа бръкна в торбата и извади два исторически любовни романа. Сбърчи лице, докато оглеждаше кориците.

- Това са любовни романи.

- Ъ, да. Да.

- Твои ли са?

- Аха.

Гавин се боеше да свали гарда, но засега положението не беше толкова зле. Беше видяла само кориците. Не ги беше отворила. И все пак, след като я беше предупредила за тях, Лив несъмнено бе погледнала в някоя от книгите и бе видяла бележките. Подчертаните пасажии. Отбелязаните с маркер мръсни части.

Мамка му.

Теа взе друга книга и сърцето му подхвана обиколката за загарявка. „Сексуално задоволената графиня“ се взираше в нея от корицата.

Телефонът му избръмча.

- Ти... - Теа потисна смеха си. - Ти да не би наистина да ги харесваш?

- Няма нищо л-лошо в любовните романи. Те, те са коментар за, ъ, модерните връзки и феминизма, и... такива работи.

Теа се засмя.

- Гавин, знам това. Обожавам любовните романи.

- Така ли?

- Електронният ми четец е пълен с тях. Просто... откога си им станал почитател?

Телефонът му избръмча още два пъти, бързо един след друг. Мамка му.

- Ъ, миличка. Само, ъ, дай ми секунда.

Той се обърна и излезе от стаята. Имаше три съобщения от момчетата.

Запази спокойствие. Това беше от Дел.

Питай я дали иска да изиграете мръсните части Мак, разбира се.

Преди всичко недей да лъжеш. Малкълм.

Окей. Щеше да ѝ каже за клуба. Просто трябваше да я откъсне от книгите, преди да беше отворила някоя от тях и да открие бележките, защото това би било прекалено унижително.

- Тате? - долетя гласът на Ава от подножието на стълбите.

Гавин преглътна един стон.

- Какво, миличко?

- Гладна съм.

Наум Гавин изреди низ от ругатни.

- Ъ, добре, миличко. Можеш ли да изчакаш една минутка?

- Гавин.

Теа изрече името му. Тихо. Злокобно. Гавин се обърна и влезе в стаята.

„Ухажването на графинята“ беше в ръцете ѝ, отворена така, че бележките му и подчертаните пасажии се виждаха отдалече.

Теа вдигна очи.

- Кой от нас се е преструвал?

* * *

Теа се взираше в лицето на Гавин за какъвто и да било знак, че това е някаква шега или грешка, или гаден номер, погоден от Лив. Каквото и да било, което да я убеди, че не е това, което изглежда.

Гласът му беше обтегнат.

- Теа, чуй ме.

- Всички онези невероятни неща, които ми изприказва...

- Думите не бяха мои, но...

Тя се изправи на разтрепераните си крака.

- Аз съм половин човек. Сложи край на агонията ми. Аз съм изложен на твоята милост.

Последното прозвуча като стон. Беше я съблазнил с тези думи. Спечелил бе доверието ѝ с тях. Нима Лив беше права? Нима това действително беше някаква игра за него? Да я спечели с всякакви възможни методи просто защото можеше?

Гавин се хвърли към нея.

- Това са моите чувства, Теа. Само това има значение.

- Съблазни ме с думите на друг!

- Само няколко изречения от книга, Теа. Това е всичко. Просто за да ми помогнат да говоря с теб, к-когато не можех да се справя сам.

- Не бяха само няколко изречения от книга. Бяха красиви и ме накараха да повярвам, че нещата са различни, че ние бихме могли да бъдем различни. - Заотстъпва назад, докато не се блъсна в леглото. - Колко още?

Гавин прокара ръце по косата си.

- Трябва ли да и изчета всички тези книги, за да открия колко от последния месец е било пълна измислица?

- Нищо от него не б-беше измислица! Последният месец с теб бе най-важният в живота ми.

- Ти си го измислил!

- Не, не съм. Б-б-бях отчаян. Не знаех к-какво да направя, за да те накарам да ми дадеш още един шанс, и Дел и момчетата казаха, че могат да помогнат, и...

Стомахът на Теа се сви на топка.

- Дел знае за това? - Краката ѝ се подкосиха, когато парченцата от мозайката започнаха да си идват по местата, оформяйки картина на пълно унижение. Тя се отпусна върху леглото. - Мак? И

Малкълм? Онази вечер, когато се бяхте издокарвали с момичетата? Това ли беше?

- Това е читателски клуб. - Гавин се отпусна на колене пред нея.
- Ч-четем любовни романи, за да подобрим връзките си.

- Преструваше се на друг!

- Не. Това съм аз. И съм по-добър човек, отколкото бях преди. Не заради книгите, а защото те ми помогнаха да видя нещата от друг ъгъл. *Моля те*, миличка.

Повдигаше ѝ се. Теа се изправи.

- Имам нужда да помисля. Да си проветря главата. - Избегна го, когато той се надигна от пода. - Трябва да реша...

- Да решиш какво? - сопна се той. - Дали ме обичаш?

Теа се обърна рязко. Умолително присвитите му очи бяха отстъпили място на коравия блясък на примирението.

- Не става дума за това.

- Нима? - той направи две крачки към нея и наведе поглед към вдигнатото ѝ лице. - Аз те обичам.

Болезнено туптене тръгна от гърдите ѝ и бързо се разля по тялото ѝ.

- Обичам те, Теа. Опитвах се да намеря други н-начини да ти го кажа, защото ти не искаше да чуеш тези думи, но може би проблемът е, че изобщо не искаш да ги чуеш.

Задъханост завладя гласа ѝ. Мислите ѝ.

- Опитваш се да объркаш нещата, да приравниш неща, между които няма връзка. Няма да водя този разговор точно сега.

- Този разговор е всичко! - Гавин я улови за раменете. - Кажете ми, че ме обичаш.

Задави я ридание.

- Защо не можеш да го кажеш, Теа? След всичко, което преживяхме. Обичаш ли ме или не?

- Аз... нямам ти доверие.

Гавин издаде задавен звук и се извърна от нея, заровил пръсти в косата си. След миг отново я погледна. Раменете му бяха прегърбени от примирение.

- Какво искаш, Теа?

- Искам честност.

- Ти ме лъга в продължение на три години. Не ми говори за честност.

- Не е справедливо.

Беше слаб отговор. Отчаян отговор. Отговор, който казваше: *Нямам друга защита.*

- Може би е време да започнеш да бъдеш честна със себе си.

- Аз съм честна със себе си. Ето защо най-сетне поисках да си тръгнеш! Ето защо се връщам в колежа.

- Това са повърхностни глупости, Теа. - Гавин се засмя, поклати глава и посочи с пръст към нея. - И това не са мои думи. Дел ми каза същото, когато отказах да направя онова, което трябваше да бъде направено. Сега обаче го направих. Направих всичко, което мога. Ала не мога да бъда този, който върши цялата работа.

Мина покрай нея и излезе от стаята. Меките му стъпки заглъхнаха по коридора към спалнята им.

Страх и дребнавост се надигнаха и взеха превес. Теа го последва.

- Просто ще си тръгнеш? Защо ли не се изненадвам!

Спря и дъхът ѝ секна, когато го видя да мята куфара си на леглото.

- Вече си си събрал нещата.

- За Ню Йорк.

- Какво правиш? - прошепна тя.

- Онова, което ме плаши най-много. - Гавин отиде до скрина си.

- Онова, което се кълнях, че никога няма да съм в състояние да направя, к-което означава, че е онова, което на всяка цена трябва да направя.

Той извади купчина дрехи от най-горното чекмедже и ги отнесе до леглото.

- Напускам те.

- Естествено - сопна се Теа, ала отровата в гласа ѝ бе фасада, скриваща факта, че сърцето ѝ се пръска. - Това правиш винаги. Тръгваш си.

Гавин не се поддаде на провокацията. Закопча спокойно куфара си и го вдигна от леглото.

- Не, не го правя. Това е специалитет на баща ти. А аз не съм той.

- Гавин... - Сега тя звучеше умолително.

Гавин поспря на вратата, но не я погледна.

- Предисторията е всичко, Теа. Вгледай се в своята. Може би тогава ще имаме шанс.

Половин час след като Гавин си тръгна, Теа се върна към лъжливите си навици. Каза на момичетата, че татко е трябвало да отиде в Ню Йорк за фотосесия и че ще се върне за Коледа.

След това си направи чаша кафе, което не искаше, потисна чувствата, които не искаше да изпитва, и се престори, че всичко е наред.

Всичко се провали, когато откъм входната врата долетя изтракването на ключ. С разтуптяно сърце Теа скочи от дивана и изтича в преддверието.

- Гавин...

На прага стоеше Лив.

- Аз съм.

Момичетата, които оцветяваха на пода в дневната, се втурнаха към нея, както правеха винаги. Парещата болка от измяна, вина и разбито сърце придаде остро звучене на гласа ѝ:

- Забрави ли нещо?

Лив се откъсна от момичетата.

- Не.

- Значи, си тук, за да злорадстваш? Да ми кажеш: *Нали те предупредих?*

- Не. Тук съм, защото Гавин ми прати съобщение, че може би имаш нужда от мен.

Тръпка разтърси тялото на Теа, ала тя я потисна и се обърна към кухнята.

- Е, нямам.

- Теа, съжалявам.

Лив я последва.

- За какво?

Теа отиде разсеяно до кафе машината, просто за да има какво да прави.

- Аз съм виновна.

- Не. Не си.

- Виж. - Лив дойде по-близо. - Може би не бях права. Беше много свястно от негова страна да ми изпрати съобщение.

Теа издаде презрителен звук.

- Сега изведнъж реши, че е свестен? Прекара последните два месеца, като ме убеждаваше, че е непоправим задник.

- Съжалявам. - Гласът и изражението на Лив бяха искрени и успяха да потушат дребнавата ярост, която контролираше думите на Теа. - Ще се върне ли?

- Аз... не знам.

Лив се спусна към нея.

- Съжалявам, Теа. Просто толкова се страхувах да не те изгубя, така както губя всички останали. Съжалявам, Теа. Толкова съжалявам.

Теа я прегърна.

- Вината не е твоя.

Лив праметна ръка около раменете ѝ и Теа ѝ позволи да го направи.

- Искаш ли да ядем сладолед и да гледаме „Златните момичета“?

Не, не искаше, но въпреки това прие, защото онова, което още по-малко искаше, бе да седи сама и да се ослушва за шума от колата му, осъзнала, че най-сетне разбира още една от мъдростите на баба си.

Самотата в брака е най-ужасната самота на света.

В този миг Теа се чувстваше по-самотна, отколкото когато и да било в живота си.

* * *

Гавин прекара дълга, мрачна нощ на един от диваните в мазето на Мак, защото му се струваше подходящо всичко това да завърши там, където беше започнало.

Е, и защото никой друг не го прие у дома си. Дел и Ян заявиха, че трябва сам да се изправи срещу проблемите си. Малкълм имаше други планове, а той за нищо на света нямаше да отиде в къщата на руснака. Един господ знаеше какви храносмилателни ужасии дебнеха там!

Мак го беше пуснал в мазето, връчил му бе бутилка уиски и одеяло и го беше предупредил, че ще му отреже топките, ако повърне където и да било другаде, освен в тоалетната.

Сега Гавин беше буден, бутилката с уиски стоеше върху малката масичка, неотворена и недокосната, а две очи, които виждаше за пръв път, се взираха в него така, сякаш беше експонат в зоологическата градина.

- Болен ли си? - Момиченцето имаше тъмни опашки и стискаше розов плюшен заек. - Чичо Мак каза, че си болен.

Гавин се прокашля. Гърлото му сякаш беше покрито с шкурка. Как бе възможно да имаш махмурлук, без да си пил?

- Чичо Мак?

- Аха, той ми е чичо.

- А ти си?

- Люси.

- Приятно ми е да се запознаем.

Люси сложи ръка на рамото му.

- Нямах температура. Обаче дъхът ти мирише гадно.

Въпреки туптенето в главата и бездната, зейнала там, където някога се намираше сърцето му, Гавин се усмихна.

- Сигурен съм, че е така.

- Чичо Мак ми каза да ти дам това. - Тя извади зелена ябълка от джоба на пуловера си.

Гавин се разсмя.

- Къде е чичо Мак?

- Горе, с мама и татко и сестрите ми.

Туптенето в главата му се превърна в удари с ковашки чук, когато слънчев лъч нахлу през щорите на френските прозорци, гледащи към задния двор и басейна.

- Е. - Гавин се надигна и седна. - Благодаря за ябълката. Ще помолиш ли чичо Мак да слезе тук?

- Добре! - Люси изприпка, оставяйки Гавин, обзет от надигащата се паника, че вчера беше действал твърде прибързано, че може би трябваше да се обърне и да се върне в мига, в който си тръгна, че може би трябваше да помоли за прошка. Само че не можеше да го направи. Вече не.

Тропот на стъпки откъм стълбището оповести появата на Мак. Той сви зад ъгъла и се подсмихна.

- Жив ли си?

- Изобщо не съм пил.

Мак повдигна вежда.

- Леле. Променил си се.

Гавин си избърса лицето.

- Не знаех, че имаш племенница.
- Имам няколко. Децата на брат ми.
- Не знаех и че имаш брат.
- Много неща не знаеш за мен.

Гавин призна това с кимване.

- Благодаря ти, че ми позволи да остана.
- Кога заминава самолетът ти?

А, да. Ню Йорк. Сякаш точно сега го беше грижа за това.

- След няколко часа.

Мак се отпусна в едно кресло и се приведе напред, облегал лакти на коленете си.

- Да си тръгнеш, беше смел ход, Гав.
- Дел не мисли така.
- Е, ти наруши правило номер едно.
- Да не говоря за клуба?

Мак погледна настрани.

- Е, добре, правило номер две.
- Не оставяй руснака да използва тоалетната ти?
- Не се очакваше да изиграеш книгата, умнико. Казахме ти го.

Гавин се взираше в ябълката в ръката си.

- Както и да свърши това, искам д-да знаеш, че оценявам всичко, което ти и момчетата направихте.

Беше различен човек от онзи, който бе преди клуба. Осъзнаваше собствените си слабости и недостатъци. Беше по-уверен в това да изразява себе си. И, да, беше по-добър любовник.

Ала все още не беше достатъчно. Любовта не беше достатъчна.

- Какъв е следващият ти ход? - попита Мак, докато се изправяше.

- Трябва да се кача на самолета. След това... нямам представа.

Сега топката беше в полето на Теа. Единственото, което той можеше да стори, бе да чака.

Теа се събуди в леглото за гости. Вратът ѝ се беше схванал от неудобната поза, защото беше заспала, докато четеше. Цяла нощ беше сънувала Англия от епохата на регентството, ала хората в сънищата ѝ бяха истински.

А когато се събуди, истински беше и срамът.

- Искаш ли кафе?

Теа погледна през рамо. Сестра ѝ стоеше на прага.

- Защо не.

Лив влезе в стаята и приседна на леглото.

- Какво правиш тук?

Теа стана и отиде до прозореца.

- Знаеш ли какво правих цяла нощ?

- Събаряше стената?

Теа се засмя.

- Не. Мислех за майка ни.

Цял живот си вярвал на една версия на истината. Някога поглеждал ли си на нещата от гледната точка на майка си?

Лив се сепна.

- Защо?

Защото предисторията е всичко.

- Просто се опитвах да мисля за нещата от нейната гледна точка.

- Не съм сигурна, че тя го заслужава.

- Може би не, но едва ли бих могла да кажа, че да я мразя за решенията, които е взела, сработи особено добре за мен. Нито пък за теб. Не е ли така?

Лив се изправи.

- Недей да преобръщаш пънове, ако не си готова за онова, което ще изпълзи изпод тях.

Теа се засмя.

- Баба.

Двете с Лив бяха чували този израз вероятно повече пъти от всеки друг. Житейска философия, която Теа бе разбрала напълно

погрешно. Смисълът не бе да се боиш от гадните пълзящи неща. Смисълът бе да си достатъчно силен, за да се изправиш срещу тях.

- Аз съм страхливка, Лив.

Сестра ѝ отвърна с типичната си *какви глупости дрънкаш сега* усмивка.

- Ти? Страхливка? Ти си най-силният човек, когото познавам.

- Не. Не съм. Гавин беше прав за мен. Аз съм страхливка.

- Недей, Теа.

- Трябва да го направя. Знаеш ли защо се разделихме?

Лив примига предпазливо, застанала нащрек.

- Преструвах се в леглото. Той откри и беше наранен. Реагира зле, но и аз също. Не бях справедлива с него...

- Била си повече от справедлива.

- Нима? Преструвах се във всичко и не беше заради нещо, което той е направил. Беше, защото вътрешно съм осакатена. Страх ме е да се разкрия пред него, наистина да се разкрия. И ето че него го няма. Отново.

Гавин беше прав. Предисторията беше всичко. Симулираните оргазми. Нежеланието да каже, че го обича. Начинът, по който беше реагирала на книгите, как бе повярвала най-лошото за него. Всичко това беше част от едно и също оплетено кълбо от проблеми, с които тя никога не се бе справила. Заради родителите си Теа не бе в състояние да има доверие никому. И това бе на път да ѝ струва мъжа, когото обичаше.

А тя го обичаше. Толкова много.

Гавин не я беше напуснал.

Тя го беше отблъснала.

Теа се обърна и прегърна сестра си.

- Благодаря ти, че си тук.

Лив отвърна на прегръдката ѝ.

- Да, да. Ти и аз, винаги.

Теа се отдръпна и отметна косата от челото си.

- Лив, знам, че напоследък много разчитах на теб, но мислиш ли, че можеш да останеш тук този уикенд и да гледаш момичетата?

Лив се усмихна широко.

- Отиваш в Ню Йорк да се видиш с Гавин?

- Не. Отивам на сватбата на татко.

* * *

Гавин едва успя да стигне за полета си навреме. Дел, Ян и останалите играчи от „Легендите“, които щяха да участват във фотосесията, вече бяха заели местата си в първа класа, когато той довлече сака и пътника си на борда. Докато прибираще багажа и якето си в отделението над седалките, Дел беше впил в него един от изпепеляващите си погледи, които бяха толкова сплашващи на игрището.

Гавин го изглежда също толкова яростно и се настани на свободното мястото до него, след това затвори очи и отметна глава назад, надявайки се, че Дел ще схване намека, че изобщо не е в настроение за още един рунд *ти, **шибан** идиот*.

- Ти, шибан идиот.

- Н-н-направих каквото трябваше, Дел.

- Как е възможно да си помислиш, че да я оставиш е добра идея?

Гавин отвори очи и го изглежда яростно.

- Не мисля, че е добра идея. Отвратително е. Направо умирам. Кръвта изтича от гърдите ми...

Телефонът му избръмча и той го извади трескаво от джоба на дънките си. Моля те, нека да е Теа. Моля те, нека да е Теа.

Беше Лив.

- Вдигни, идиот такъв - каза Дел.

Гавин прокара палец по екрана. Лив изобщо не се хаби да му казва здравей.

- Реших, че би трябвало да знаеш, че тя ще има нужда от теб.

Гавин се изпъна в седалката с разтуптяно сърце, докато си представяше най-лошото.

- Какво се е случило? Нещо с момичетата?

- Отива в Атланта.

Гавин затърси в мъглата на ума си значението на това. А после:

- Отива на сватбата?

- Нямам представа какво, по дяволите, става, но тя изхвърча от тук, сякаш това бе най-важното нещо на света.

- Предистория.

- Какво?

- Ето какво прави. Разравя се в своята предистория.

- Да не би да се очаква да знам какво означава това?

- Благодаря ти, че ми каза, Лив. Нямах представа колко е важно това.

Лив помълча за миг, а после гласът ѝ омекна:

- Просто се погрижи тя да е добре.

Лив затвори. Гавин остана в неподвижна нерешителност в продължение на миг, преди да скочи на крака. Удари си главата в отделението за ръчния багаж и изруга на глас:

- Трънливи, непрани кюлоти.

Дел се приведе към него.

- Човече, какво правиш?

- Трябва да слеза от самолета.

Отвори багажното и извади нещата си.

Стюардесата се приближи, вдигнала ръце.

- Господине, наистина трябва да седнете на мястото си.

- Не мога. Трябва да слеза. Трябва да... спешно е.

- Аз също трябва да слеза. - Дел се изправи неочаквано.

Последван от Ян.

- *Yo tambien.*⁴

- Господа, моля ви...

- Вижте, имаме спешен случай - излая Дел.

- Да не би някой да е болен?

Хората ги зяпаха, друга стюардеса се приближаваше по пътеката.

Дел улови ръката на Гавин и се ухили широко.

- Време за голям жест?

О, да. Гавин се обърна към стюардесата и си лепна най-строгото изражение, на което беше способен.

- Оставете ме да слеза, ако обичате. Трябва да се оженя за съпругата си.

Редицата ретро ролс-ройси, паркирани пред извисяващата се каменна катедрала, бе най-сигурният признак, че Теа е на правилното място. Баща ѝ никога не претупваше нещата. Е, освен ако не ставаше въпрос за брак. Баща ѝ открай време претупваше браковете си. Ала сватбените церемонии? За тях никога не жалеше средства.

Шофирала бе цели четири часа, за да стигне до Атланта. Поне дузина пъти бе понечвала да се обади на Гавин, но после се отказваше. Дори не бе сигурна дали ще ѝ вдигне, а даже и да го направеше, тя не беше готова да говори с него.

Като по чудо, пристигна достатъчно рано, за да си намери отлично място за паркиране от другата страна на църквата, което щеше да ѝ даде възможност да избяга бързо, ако се наложи. Лошата новина бе, че сега трябваше да си седи в колата с нищо, освен мислите в главата си.

Затвори очи и се облегна в седалката. Господи, какво правеше тук? От всички глупави, импулсивни неща на света! Какво щеше да постигне? Не беше правилно да се конфронтира с баща си на сватбения му ден и нямаше никакво желание да развали големия ден на годеницата му. Горката жена и така я очакваше достатъчно болка, рано или късно.

Само че беше дошла чак до тук и трябваше да го направи, защото Гавин беше прав. Твърде отдавна бягаше и се криеше от своята предистория, в която баща ѝ играеше една от главните роли.

Почукване на прозореца я накара да подскочи. Отвори очи и видя... мамка му. Баща ѝ се взираше в нея през стъклото. С оловносивия си смокинг и посребрената коса той повече приличаше на бащата на булката, отколкого на младоженец.

Теа свали стъклото, което като че ли му се стори забавно.

- Смяташ ли да влезеш, или ще изгледаш цялата церемония от колата?

- Откъде разбра, че съм тук?

Баща ѝ посочи към горното ниво на църквата.

- Прозорец.
- Разпознал си ме чак от там?
- Разпознах дъщеря си, да.

Думата *дъщеря* я жегна като остра игла. Толкова малко познаваше този мъж, че ѝ беше трудно дори да го нарече *татко*. Ала той бе в състояние да каже „дъщеря ми“ просто така?

- Не мислех, че ще дойдеш - каза той.
- Не се тревожи, няма да ям нищо.
- Не бъди опърничава, Теа. Сватбеният организатор вече се зае да те настани при родителите на Джесика.
- Родителите на Джесика? - Теа се дръпна назад. - О, не. Това не е... моля те, недей. Това е... прекалено.

Баща ѝ се изправи и махна с брадичка към мястото до шофьора.

- Може ли да вляза?
- Нямах ли си младоженчески задължения?
- Не ми е за първи път. Знам какво трябва да правя.
- На теб може и да ти се струва забавно, но всъщност е отвратително.

Баща ѝ отново махна към мястото до нея.

- Може ли?

Теа отключи вратата и загледа как той заобикаля предницата на колата. Някой явно извика името му, защото той вдигна ръка за поздрав, преди да посегне към вратата.

Възцари се пронизителна тишина, когато се настани до нея. Да седиш в една кола с някого, бе един от онези ежедневни моменти на интимност, които могат да бъдат както съвсем обикновени, така и невероятно неловки. Този беше един от неловките. Душевният комфорт, който повечето хора изпитваха близо до бащите си, не съществуваше за Теа. Мъжът до нея никога не я беше завивал в леглото нощем, никога не бе целувал удареното, за да ѝ мине, никога не я бе вдигал от леглото и не я беше гушкал, докато спи. Тя никога не се беше покатервала в скута му, никога не беше правила палачинки заедно с него. Той беше просто един непознат. Като далечен чичо, когото виждаш веднъж на няколко години на семейните събирания, с когото единственото, което имате да си кажете, отново и отново, е колко много си пораснала.

И все пак поведението на този непознат бе оставило такива емоционални белези у нея, че Теа бе на път да изгуби мъжа, когото

обичаше. Мъж, който я обичаше достатъчно, за да чете, подчертава и цитира любовни романи, за да си я върне.

Белезите, които този непознат в колата беше оставил, я бяха направили така неспособна да се доверява, че не бе могла да види усилията на Гавин такива, каквито бяха наистина - красив, искрен, *честен* израз на чувствата му.

- Гавин и момичетата не са с теб? - попита баща ѝ най-сетне.

- Не, само аз съм.

- Лив?

- Съжалявам.

- Е, радвам се, че ти дойде. Какво те накара да размислиш?

- Обръщам разни пънове.

Крайчецът на устата му помръдна.

- Готова ли си за онова, което ще изпълзи изпод тях?

Теа се взираше през прозореца пред себе си.

- Всъщност не знам защо съм тук. Почти съм сигурна, че е грешка.

- Само ако си тръгнеш, без да го кажеш.

- Без да кажа какво?

Теа обви ръце около волана.

- Каквото и да е това, което смяташ, че трябва да кажеш, за да обърнеш онези пънове.

- Нямам нищо за казване. Мисля, че просто исках да видя.

Баща ѝ наклони глава.

- Да видиш?

Теа го погледна право в очите за първи път от години.

- Как ме гледаш.

Изражението му се пропука за частица от секундата и в гърдите ѝ зейна пролука. Като пукнатина в земята, заплашваща да освободи отровния газ на *предистория*, потискана с години. И господи, колко хубаво бе да освободи част от напрежението.

- Исках да видя дали ме гледаш така, както Гавин гледа нашите дъщери. Някога гледал ли си ме така?

Баща ѝ издаде едно безразлично хъмпф.

- А ти си мислеше, че нямаш какво да кажеш.

Теа поклати глава и натисна копчето на стартера.

- Най-добре се върни в църквата. Ще закъснееш за собствената си сватба, а това тук очевидно беше грешка. Няма да получа от теб нищо, което има значение.

Баща ѝ се изсмя впечатлено.

- Знам, че бях скапан баща, и знам, че съм жалко клише, задето се надявам, че не е късно да поправа това.

- Само че е - заяви Теа, изпускайки още пара. - Твърде късно е.

- В такъв случай би трябвало да се радваш, че страдам заради това. Принуден съм да стоя отстрани и да гледам жената, в която си се превърнала, жената, в която се превърна сестра ти, знаейки, че не мога да бъда част от живота ви. Виждам прекрасните ти дъщери и знам, че не мога да бъда техен дядо.

Ръцете на Теа се отпуснаха в скута ѝ.

- Не, не ме радва да го чуя. Ни най-малко. Натъжава ме, защото не беше нужно да става така. Ти избра да стоиш зад страничната линия на живота ни, да ни заменяш отново и отново с някой друг.

- Никога не съм се опитвал да ви заменя, Теа.

Още пара изскочи от пукнатината със свистене.

- Позволи на втората си жена да продаде къщата ни. Остави я да забрани да живеем с теб. Избра нея и всяка следваща жена пред дъщерите си. Защо?

- Защото на вас с Лив ви беше по-добре без мен.

Пукнатината се превърна в изригване.

- Наистина ли вярваш в това?

- Това си казвах тогава. Никога нямаше да бъда мъжът, който тренира отбора ви по софтбоул, или, или...

- Прави палачинки в събота сутринта?

- Аз изкарвах пари. Това е, което правех, и го правех добре, и ето как бях ваш баща.

- Е, докато ти си се оправдавал пред себе си по този начин, двете с Лив израснахме, убедени, че нещо с нас не е наред. Нещо, което кара хората да ни изоставят, което винаги ще кара хората да ни изоставят. И сега съм на път да изгубя съпруга си, защото го отблъснах от страх.

Дан обърна рязко глава към нея.

- Какво става с теб и Гавин?

Теа махна с ръце, за да пропъди въпроса.

- Не съм дошла за бащински съвети, така че недей да се хабиш. Кажи ми само едно. - Господи. Щеше да го направи. Щеше да зададе въпроса, който я бе измъчвал през целия ѝ живот. - Съжаляваш ли... - Тя изпусна дъха си. - За мен?

- Никога. - Гласът на Дан бе дрезгав и сигурен. - Никога. Нито за миг.

Теа затвори очи.

- Погледни ме - нареди баща ѝ. И за втори път тя го погледна право в очите. - Това, че майка ти забременя, бе най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога. Просто бях прекалено глупав и себичен, за да знам как да бъда бащата, когото заслужаващ.

Вратата на църквата се отвори и отвътре се показва паникьосана на вид жена в червен костюм, оглеждаща се трескаво наоколо.

Дан въздъхна.

- Това сватбената организаторка ли е?

- Да.

- Изглежда така, сякаш я е страх, че младоженецът се е отказал. Най-добре върви.

Баща ѝ кимна, потънал за миг в мисли. А после отвори вратата.

- Надявам се да останеш - каза. - Но ще разбере, ако не го направиш.

Теа го загледа как пресича улицата тичешком. Сватбената организаторка го видя и разпери ръце.

Дан очевидно успя да я успокои, защото двамата се обърнаха и поеха по стъпалата на църквата. На вратата той поспря и погледна назад.

А после пристъпи вътре.

Теа избърса бузите си с ръце. Страхотно. Гримът ѝ щеше да се размаже, което всъщност беше отлично оправдание да си тръгне.

Погледна към чантата си на пода, в която ирационално и импулсивно бе пхнала „Дразнещата графиня“, преди да излезе от къщи тази сутрин.

Извади книгата и я отвори там, докъдето беше стигнала предишната нощ.

Бенедикт примигна. Изкашля се. Подръпна палтото си.

- Аз... ще наредя да изпратят за каретата ни.

- Разбрахте ме погрешно, милорд. Отивам в провинцията.

Не. Господи, не.

- Ирена, моля те.

- Не мога да изцеля една гнояща рана, чието съществуване ти отказваш да признаеш, Бенедикт. Нито ще допусна да бъда

обвинявана за нея.

- Не съм те молил да направиш нищо такова.

- Можеш да дойдеш, когато почувстваш, че си готов за наследник, и тогава ще обсъдим условията на... - гласът ѝ секна - възпроизвеждането. Само че не мога да продължавам така.

- Ирена, моля те. Обичам те.

- Мислех, че поне това сте научили, милорд. Любовта не е достатъчна.

Ама че глупости. Ама че смахнати, префърцунени глупости.

Любовта е достатъчна.

Винаги е достатъчна.

Теа слезе от колата и притича през улицата. Влезе, когато до началото оставаха едва няколко минути. Облечена в розов костюм жена ѝ даде програма, съпроводена с гаден поглед, когато тя забързано прекоси преддверието. Струнен квартет свиреше тихо романтична музика. Шаферите се бяха наредили покрай олтара, облечени в еднакви тъмносиви смокинги. Теа не разпозна никого от тях, освен баща си, който стоеше до пастора, сключил ръце пред себе си, и се полюшваше напред-назад като нервен младоженец, на когото му е за първи път.

Теа си намери място на предпоследната пейка, спечелвайки си нов сърдит поглед от една двойка, докато квартетът засвири Канон в ре мажор на Нахелбел. Шаферки в изумруденозелени рокли поеха бавно по пътеката, стиснали червени рози. А после гостите се изправиха и се обърнаха за големия миг - появата на булката.

Теа не можеше да различи лицето ѝ зад воала, ала тя изглеждаше на нейните години. Усмивката ѝ грееше през дантеленото було, което иначе прикриваше лицето ѝ. Погледът ѝ се впи в Дан, който нито веднъж не откъсна очи от нея. докато тя се приближаваше, уловила баща си под ръка. Когато стигна до края на пътеката, Дан пое ръката ѝ с изражение на... майко мила, беше хлътнал до уши.

Това беше истинско за него.

И за Джесика.

Теа знаеше, защото познаваше това изражение. Знаеше какво е усещането.

Господи. Какво си беше мислила? Трябваше да се втурне след Гавин, мъжа, който я обичаше, въпреки че в толкова много отношения го беше държала на една ръка разстояние. Не да шофира до Атланта заради един мъж, който не знаеше как да я обича. Теа започна да проверява часовника на телефона си през три минути, спечелвайки си още подразнени погледи от двойката до себе си. Да, да. Беше пристигнала със закъснение и вече нямаше търпение да се махне от тук. Е, и? Не разбираха ли, че е спешно? Не разбираха ли, че трябва да спаси брака си?

И щеше да го направи. В мига, в който булката целунеше младоженеца, щеше да отиде в Ню Йорк, за да стори онова, което никога не бе вярвала, че ще направи.

Щеше да умолява съпруга си да я вземе обратно.

- Защо тичаме? - изкрещя Мак.

Те всички тичаха.

Мак. Дел. Ян. Руснакът. Гавин. Тичаха по един напукан тротоар в Атланта към огромната църква в далечината.

- Защото това е голям жест изпъхтя руснакът. - Винаги тичаш за голям жест.

- И защото ти паркира на седем пресечки от там! - викна Гавин.

Мак се оправда, че джипиесът на телефона му нещо не бил наред, ала Гавин не го беше грижа. Виждаше църквата и нищо нямаше да го спре да се добере до съпругата си, така че се затича още по-бързо. Тичаше, откакто слезе от самолета. Тичаше през летището. Тичаше до колата си. По пътя взеха Мак и руснака и подкараха толкова бързо, колкото беше възможно.

Ала вече минаваше три часът и те закъсняваха.

Така че той спринтираше. Защото, ако пропуснеше обетите, щеше да пропусне шанса си.

* * *

Най-сетне, сякаш след цял час, булката и младоженецът се обърнаха един към друг за обетите.

Кракът на Теа потрепваше, спечелвайки ѝ поредния сърдит поглед.

Баща ѝ беше пръв. Повтори думите след пастора, макар че вече сигурно ги знаеше наизуст. Закле се да я обича. Да се грижи за нея. Да бъде най-добрият ѝ приятел в болест и здраве, и всичко останало.

Теа си погледна часовника.

Булката тихичко започна да рецитира същите думи, както баща ѝ.

Любов. Почит. Грижа. Болест. Здраве. Вземам я. Вземам го.

Исусе, целунете се най-сетне!

Множеството заръкопляска, когато баща ѝ наведе глава, за да целуне булката, но в този миг силен трясък откъм дъното на църквата накара двамата младоженци да се отдръпнат един от друг. Всички глави се обърнаха натам, жените ахнаха изненадано, от мъжете се откъснаха най-различни ругатни.

А после един глас се издигна над всичко. Гръмогласно, запъхтяно заекване.

- В-в-вземам я.

Окей, може би трябваше да го обмисли малко по-добре.

Двеста поразени лица се обърнаха към застаналия на прага Гавин. Ръката на булката се вдигна към устата ѝ, а младоженецът... леле. Бащата на Теа имаше буреносен вид.

Един мъж измежду гостите на булката скочи на крака.

- Какво означава това, по дяволите? - избумтя той. - Това е сватбата на дъщеря ми.

Тропот на тичащи крака, заковали се рязко на място, накара множеството да се наведе на една страна, за да надникне зад Гавин.

Мак спря до него.

- По дяволите!

Дел се преве надве, като пъхтеше, подпрял ръце на коленете си.

- Изпуснахме ли обетите?

Ян и руснакът се облегнаха тежко на стената.

- Какво става? - попита отново бащата на булката. - Кой сте вие?

Мак вдигна ръка.

- Брейдън Мак.

Гавин подръпна сакото си.

- Съжалявам. Аз, ъ, търся Теа.

- Коя, по дяволите, е Теа? - излая мъжът.

- Дъщеря ми - отвърна Дан, сочейки към една пейка в дъното на църквата.

Гавин би могъл да се закълне, че се усмихва.

Всички глави се обърнаха натам, накъдето Дан сочеше, и тогава Гавин най-сетне я видя. Седнала на двајсетина крачки от там, с широко отворена уста, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, докато дишаше тежко. Тя се изправи бавно. Най-различни емоции се гонеха по лицето ѝ - изненада, смущение, развеселеност. *Любов.*

- Здравей - прошепна тя.

Гавин избърса потта от челото си.

- Здравей. М-може ли да... - Той махна към вратата зад себе си.

Теа тръгна между пейките, бутайки се в колене, мърморейки *извинявам се, прощавайте, извинявам се*, докато не излезе на пътеката. Погледна към баща си пред олтара.

- Аз ще, ъ... ще си вървя.

- Ще останеш за тържеството, нали? - попита булката.

- Още не съм сигурна - изписка Теа.

- Надявам се да останеш, защото дори не сме се запознали. - Главите на множеството се въртяха напред-назад, следвайки разговора.

- О, да - каза Теа. - Приятно ми е да се запознаем. Извинявам се. Е, аз си тръгвам...

Тя извървя сковано няколкото крачки, които я делиха от вратата. Гавин помахаше с ръка, докато отстъпваше назад.

- Извинявам се за безпокойството.

Затвори вратата след тях, обърна се и...

- Дяволите да те вземат, Гавин - заяви Теа. - Аз щях да направя големия жест.

А после го сграбчи за реверите, притегли го към себе си и го целуна. О, как само го целуна. Целуваше го, заровила ръце в косата му, поднасяйки му сърцето си.

Целуваше го, докато говореше.

- Щях да отида в Ню Йорк.

Целувка.

- Щях да те намеря.

Още по-страстна целувка.

- Щях да се приближа и да ти кажа...

Още по-дълбока целувка.

- Обичам те.

Гавин улови лицето ѝ в шепи и се дръпна назад.

- Кажи го отново.

- Обичам те, Гавин. Обичам те. И толкова съжалявам. Беше прав за мен. Бях уплашена и глупава.

- Аз също.

- Е, вероятно в бъдеще пак ще бъдем уплашени и глупави. Но ще се справим заедно - зарече се Гавин.

Мак се прокашля.

- Давайте по-бързо. Там вътре почти свършиха.

А, да. Гавин не беше приключил. Големият жест не беше довършен. Отпусна се на едно коляно и улови ръката на Теа.

- Какво правиш? - разсмя се тя.

- Предишния път няха възможност да го направя както трябва, така че ще го сторя сега. Теа Скот, ще се омъжиш ли за мен?

- Сега?

- Да. Сега. Намираме се в църква.

Теа се засмя, а Гавин се изправи.

- Руснако - каза задъхано. - Ела тук.

- Името му е Руснако?

- Името ми е Влад. Съжалявам за тоалетната ти.

- Значи, вие... вие сте читателското братство? - попита Теа.

Мак кимна бавно, а после по-бързо.

- Харесва ми. Читателско братство.

- Просто го направи - каза Гавин.

Взе ръцете на Теа в своите и се обърна към нея.

- Повтаряй след мен. - Влад разгърна листа, който Гавин му беше дал. - Аз, Гавин Скот...

- Аз, Гавин Скот...

От вътрешността на църквата гръмнаха аплодисменти.

- ... ти обещавам, Теа Скот...

- ... ти обещавам, Теа Скот...

От вътрешността на църквата се разнесе музика. По дяволите. Гавин взе листа от ръцете на Влад и продължи по памет.

- ...ти обещавам, Теа Скот, винаги да ти казвам какво чувствам. Да ти чета всяка вечер. Да боготворя тялото ти...

Мак и Дел запушиха уши.

- Не пред децата!

Гавин я притегни към себе си и прошепна останалото в ухото ѝ:

- ... и никога да не забравям, че любовта...

- ... е достатъчна - промълви Теа

Гавин я целуна в същия миг, в който вратите на църквата се отвориха и младоженците - другите младоженци - пристъпиха навън под съпровода на бурни ръкопляскания и канона на Пахелбел.

- Е - заяви Дан. - виждам, че нещата се оправят.

Гавин погледна своя тъст, мъжа, на когото повече от всичко искаше да фрасне един.

- Съжалявам, че не можем да останем, Дан. Трябва да изживеем своя хепиенд.

И той взе Теа на ръце.

- Готова ли си, обич моя?

Теа проследи очертанията на челюстта му с пръст.

- Аз съм изложена на вашата милост, милорд.

Епилог

Теа се сгуши до Гавин и прокара лениво пръсти по корема му. Светлините на коледната елха обгръщаха телата им в меко жълто сияние. На горния етаж момичетата спяха, сънувайки сладки сънища и нови игри „Нинтендо“.

На долния етаж мама и татко отново и отново подновяваха обетите си.

Гласът на Гавин беше уморен, докато ѝ четеше. Бяха чели всяка вечер, откакто се бяха прибрали от Атланта. Просто различна книга.

- Ирена, почакай!

Бенедикт се втурна след съпругата си. Шокираните ахвания и погледи на висшето общество, които доскоро се надпреварваха да се извържат от нея, сега не можеха да откъснат очи.

Бенедикт тръгна през балната зала.

Ирена се обърна рязко.

- Милорд, не го правете.

- Кое? Да заявя пред целия свят, че те обичам?

Думите му бяха посрещнати с нова доза ахвания.

Бенедикт се приближи до нея, обви ръка около кръста ѝ и...

Гавин спря.

- Може ли направо да я целуне, или трябва да поиска позволение преди това?

Теа изхъмка.

- Смятам, че в този момент една внезапна целувка е добра идея. Става дума за неговия голям жест, а това е най-хубавата част.

Гавин я целуна по носа.

- Съгласен съм.

...и обви ръка около кръста ѝ.

- Тук съм, за да направя предложение за брак на съпругата си.

*А после я целуна. Пред всички. Ключарките се изкикотиха
Младите жени се прехласнаха. Ирена се олюля и политна към него.
- Обичам те - прошепна той в устните ѝ. - Ожених се за теб,
защото те обичам. Ти ме промени. Направи ме по-добър човек.*

Гавин погледна към Теа.

- Разбирам как се чувства.

Теа повдигна устни и го целуна. Устните ѝ се задържаха върху неговите, а ръцете ѝ се плъзнаха по-ниско по тялото му.

Гавин се усмихна.

- Приключихме ли с ч-четенето?

- Ммм.

Гавин остави книгата и се претърколи заедно с нея. Теа обви крака около кръста му и го целуна с цялото чувство, което успя да предаде. Ставаха страшно добри в говоренето.

Устните на Гавин се впиха в нейните и нещата се възпламениха за частица от секундата. Копнеж загъделичка кожата ѝ... копнеж и желание, и необуздани момичешки емоции, които я накараха да затрепери в ръцете му.

- Не мога да ти се наситя - дрезгаво каза той, докато пръстите му разкопчаваха блузата ѝ. Новата. Старата беше скъсана. Разтвори я, разкривайки гърдите ѝ, и устните му откриха първо едното, а после и другото зърно.

Теа пъхна ръка между телата им, освободи ерекцията му и, о, господи, ето че той беше в нея.

- Аз също не мога да ти се наситя.

От Гавин се изтръгна задъхана, благоговейна ругатня.

Изпълни я. Люби я.

- Говори с мен - прошепна Теа. - Кажи ми какво искаш. - Гавин отново ги претърколи, така че тя се озова отгоре.

- Искам да ме яздиш - простена.

Тя се надигаше нагоре и отново се спускаше надолу, а хълбоците ѝ се люлееха, така че всеки път да го поеме все по-дълбоко. Вдъхнаха се един друг, устите им бяха на милиметри една от друга, хълбоците им движещи се като един.

- Искам да получиш удоволствието си - изхриптя той.

Теа се приведе напред, докато зърната ѝ не докоснаха космите на гърдите му.

- Искам да ме обичаш завиваги, Теа.

Оргазмът я връхлетя неочаквано. Както ставаше толкова често напоследък. Сякаш в нея имаше дълбок кладенец от доверие, до който единствено Гавин бе в състояние да се докосне.

- Обичам те - каза той, държейки я, докато тя се носеше на вълните на насладата.

- Обичам те - отвърна тя, раздвижвайки се отново, повдигайки се и спускайки се, докато той не потрепери с един последен дълбок тласък, а името му бе като молитва върху устните ѝ.

Теа се отпусна безсилно върху гърдите му, заровила лице в извивката на врата му.

Той я задържа там, заровил пръсти в косата ѝ.

- Как м-мислиш, че ще свърши?

- Мисля, че Бенедикт и Ирена си заслужиха своя хепиенд - прошепна тя.

- И аз. - Гавин я целуна по косата. - Също като нас.

Теа почувства, че гърлото ѝ се свива. Едва не бяха изгубили своя щастлив край. Едва не се бяха изгубили един друг.

Надигна се на лакът, за да го погледне.

- Знаеш ли какво мисля?

- Кажи ми.

- Нашият хепиенд е най-хубав.

Мина страшно дълго време, преди да заспят.

БЛАГОДАРНОСТИ

Написването ѝ и ставането на роман е колективно усилие. Тази мечта нямаше да стане действителност без помощта и подкрепата на толкова много хора, които заслужават благодарност.

На първо място благодаря на семейството ми, което ме насърчава и подкрепя всеки ден от живота ми. Мамо, ти никога не ми позволяваш да забравя мечтите си, нито да се усъмня, че мога да ги осъществя. На съпруга ми: беше до мен на всяка стъпка от пътя, така че да мога да изживея тази щура мечта. И татко, моето счупете-в-случай-на-авария - благодаря ти, че винаги си спокойният капитан зад шурвала.

Огромни благодарности на моята агентка Тара Желсомино. Ти ме избра измежду цял куп идеи за книги в туитър и направи всичко това реалност. Благодаря ти за напътствията, чувството ти за хумор и вярата ти в момчетата от моето читателско братство! И разбира се, също толкова огромно благодаря на моята мъдра, пълна с ентузиазъм и невероятно забавна редакторка Кристин И. Шварц, която се бори толкова упорито да поднесе тази книга на читателите.

На моето писателско племе, което ми помага да остана с всичкия си (общо взето): Мейка Ашър, Кристина Мичъл, Алиса Александър, Виктория Соломон, Тамара Лъш и всички жени от „Биндерхаус“. Обичам ви всичките! Специални благодарности на Ана Брадли, задето ме насърчи да превърна малката си идея в цяла книга!

Задето ме зареждаха с кофеин, докато пишех и редактирах, трябва да благодаря на най-добрите баристи в света: Джоуи, Уолс, Брандън, Али и Алекса от „Бигби“ в Окемос. Мокачиното ви е несравнимо.

И накрая благодаря на дъщеря ми. Ти си причината да правя всичко. Благодаря ти за силните прегръдки, за насърчителните съобщения върху бялата ми дъска и за дните, в които ядеше мюсли, когато закъснявах със сроковете. Никога не забравяй, че ти си героинята на собствената си история! Напиши я добре!